

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Hikâye son derece ilgi çekici ve karakterler ustalıkla işlenmiş.”

Publishers Weekly

Kutsal SAHTEKÂR

Efsane, New Yorklu zengin bilim adamı Felix Rossi'nin Hz. İsa'nın kefeninden çaldığı DNA ile insan klonlamaya çalışmasıyla başladı. Doğum sırasında öldüğü sanılan çocuk ve annesi Maggie ise İtalya'da gözlerden uzak bir hayat sürmekteydi. Bu sırada çocuğun ölmesini isteyen Theomund Brown adındaki son derece güçlü bir iş adamı onları adım adım takip ediyordu.

Kutsal Sahtekâr'da Maggie'nin başka bir klona hamile olduğu dedikodusuyla işler iyice çığırından çıkıyor! Büyüleyici bir kadın olan Coral Anders ile ölümcül bir rekabete giren Maggie, kendisine ihanet etmiş Sam Duffy'yi hâlâ seviyor. Ama acaba Brown'un imparatorluğunun kontrolünü elinde tutan ve insan kaçakçılığı işine de bulaşmış Luis Moctezuma'nın ördüğü tehlikeli ağı farkındalar mı?

New York'un karmaşasından Mexico City'nin lüks evleri ve yoksulluğuna; Vatikan'dan Guadalupe Bakiresi'nin sunaklarına ve ilahi genler taşıma ihtimali olan ikinci bir bebeğe kadar, JR Lankford'un klonlama hikâyesi sizi heyecanla saracak.

ISBN 978-605-5675-80-6

Kutsal Sahtekâr

.

Maya Kitap: 70 * Roman: 39
1. Baskı, İstanbul Kasım 2013

ISBN: 978-605-5675-80-6

Orijinal Adı: The Sacred Imposter

Copyright © 2012 by Jamilla Rhines Lankford

Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla Maya Kitap'a aittir.

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç

Editör: Güneş Öztürk

Düzeltili: Barış B. Acar

Mizanpaj: Mehmet Büyükturba

Kapak: Özlem Aslan

Maya Kitap * Sertifika: 14079

Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4 Şişli / İstanbul Tel: 0212 296 97 12

e-mail: info@mayayayinlari.com www.mayayayinlari.com

Kayhan Matbaacılık * Sertifika: 12156

Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 244

Topkapı/İstanbul Tel: 0212 576 01 36

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KUTSAL SAHTEKÂR

J R Lankford

Çevirmen:
Engin Süren

*Tenochtitlán'a ve
canım kardeşim,
John Porter Rhines'a*

I. bölüm

New York

Havanın kapalı olduğu bir New York öğleden sonrasında bir limuzin süzülerek Central Park West'e girdi ve bir zamanlar posta arabalarının ve atlıların New York-Boston postasını taşıdıkları eski Boston Posta Yolu'nun bulunduğu 96. Cadde'den geçti. Limuzindeki Maggie Clarissa Johnson, eski patronu Felix Rossi'nin kendisine posta yolundan bahsettiğini ve kendisinin de şu anda ona kişisel bir mesaj iletmek üzere olduğunu hatırladı. Maggie bunu Felix'e telefonda söylemek istememişti. Söylerken yüzüne bakmalıydı. Felix'in ise Maggie'nin New York'a geldiğinden bile haberi yoktu.

Sinyal veren limuzin akan trafiğin arasından sıyrıldı ve Beşinci Cadde'deki o özel adreste durdu. Maggie on bir yıldır görmediği o dokuz katlı binaya baktı—binanın yeşil tentesi geniş kaldırımı kaplıyordu.

Limuzinde onun hemen yanında oturan İrlanda asıllı Amerikalı bir prens gibi görünen 1.90 boyunda, güçlü kuvvetli, üzerinde *kayıp çocuk*'un onuruna Maggie'nin ricası üzerine aldığı Prada takımını giymiş olan nişanlısı Sam Duffy oturuyordu. Yaşadıkları yer olan İtalya'nın Arona şehrinde herkes çocuğa bu adı takmıştı—*kayıp çocuk*. Varlığını kanıtlayan herhangi bir kayıt veya bir doğum belgesi yoktu. Pasaportu olmadığı için ona bir ölüm belgesi de çıkartamamışlardı. Bir ci-

nayet suçlamasıyla karşı karşıya kalma ihtimali olan komşuları da Jess Johnson bir hayal ürünüymüş gibi davranıyorlardı.

Sam, Maggie'nin elini sıkıca kavradı ve Maggie istese de elini çekemedi.

Yine gözyaşları. Artık sürekli oluyordu, durmadan yağan bir yağmur gibi. Oğlu kayıp değildi; o ölmüştü. Onun kıymetlisi, Jess'i, daha on yaşındaydı. Gömecek bir beden, katılabilecekleri bir cenaze merasimi dahi olmamıştı. Sam ve Felix onu korumasız bırakmışlardı ve o ölmüştü. Kim olduğu göz önüne alınarak halka açık bir cenaze töreni yapılamadı. Maggie'nin üzerindeki yas giysileri oğlunun cenaze törenine aitti. Jess'in cenazesinin çelenkleriydi onlar. Bu siyah limuzin ve Maggie'nin yüreği onun cenaze arabasıydı.

“Evet, işte geldik Maggie’ciğim” dedi Sam. “İşte geldik.”

Birkaç gün önce Sam'in dokunuşlarıyla heyecanlanmış, onun hayatta olmasından ve kendisine evlenme teklif etmesinden dolayı mutlu olmuştu. Fakat Maggie eskiden kim olduğunu artık hatırlamıyordu.

Maggie elindeki İncil'i sıkıca kavrayarak binanın kırmızı halısına adımını attı. Oradan geçmekte olan beyaz saçlı bir çift durup ona ve Sam'e baktı. Bisikletli bir genç de yavaşladı ve onları seyretmeye başladı. Ardından takım elbiseli bir adam, ardından bir başkası. Ta ki orada küçük bir kalabalık oluşana kadar. İzleyiciler muhtemelen üzerlerindeki kıyafetlerle limuzinden inişlerine bakınca onların bu akşam haberlerde yer alıp almayacaklarını merak etmişlerdi.

Zarif şapkasının kenarından aşağı uzanan tülüyle Maggie, bir süre limuzinin yanında durdu ve insanların kendisine bakmasına müsaade etti. Hayatının büyük bir bölümünde hizmetçilik yapmıştı ve son on yıldır da idareli, evden çıkmayan bir anneydi. Fakat buraya gelirken Milano'da bir mola vermiş,

daha önce hiç dokunmadığı birikimlerine el atmış ve ünlü Via Montenapoleone'deki mağaza sahiplerine, alacağı yas kıyafetlerinin fiyatının bir önemi olmadığını söylemişti. Maggie kendini güzel biri olarak görmezdi—1.65 boyunda, 63 kg, koyu kahverengi tenli ve Afrikalı atalarının fiziksel özelliklerini taşıyan biriydi—fakat alışverişte amacına ulaşmıştı. Onu gören herkes bir zamanlar hayatta olan muhteşem biri için yas tuttuğunu kesin olarak anlayabilirdi.

Jackie Kennedy, Nancy Reagan, Leydi Elizabeth Angela Marguerite Bowes-Lyon gibi, Maggie de kaybının derecesini sembolize edecek şekilde giyinmişti.

Kral ölmüştü.

Hissiz bir şekilde, gözlerinin hâlâ görmesine ve aklının hâlâ yerinde olmasına hayret ederek şapkasının altından binanın cam kapılarına doğru baktı. Bu binada, Felix Rossi'ye rahmine bir embriyo yerleştirmesi için yalvarmıştı. Hep bir çocuk sahibi olmak istemişti. Taşıyıcı bir anneye ihtiyaç duyan parlak bir bilim insanı için çalışması, onun gibi Harlemlî sıradan bir hizmetçi için ne büyük bir şanstı. O sırada bakire olması da Tanrı'nın hikmetiydi.

“Burada bekle” dedi Sam. “Benim yerime kapıda duran pislik gitmiş mi bir bakayım.”

Sam bir zamanlar koruduğu o kapıya yaklaşırken Maggie onu izledi. Sam bir zamanlar buranın kapıcısıydı. Maggie de sekizinci katta oturanların hizmetçisiydi. Sam gizli bir şekilde binanın en üst katında oturan Theomund Brown'ın güvenlik şefliğini de yapıyordu.

Sam kapı koluna uzanırken kızıl saçlı bir kadın kapıdan çıktı. Maggie o an nefesini tuttu. Bu kadın eskiden Brown için çalışan Coral mıydı? Sam de kızıl saçlı kadına baktı, ama o Coral değildi, sadece saçları güzelce boyanmış bir kadındı.

Coral, Brown'ın emriyle, yatakta onun mevki sahibi birçok konuğunu eğlendirmişti ve bir fahişe olmasına rağmen Sam neredeyse ona âşık olacaktı. Maggie o zamanlar bunun nedenini anlamamıştı. Artık anlıyordu.

Binanın kapıcısı bir anda kapıda belirdi. Maggie onu tanıyamadı. Görünüşe bakılırsa geri dönüp rahatlatıcı bir şekilde kafa sallayarak kendisini kolundan tutan Sam de onu tanıyamamıştı. Brown artık öldüğüne göre onun için çalışanlar da buradan gitmiş olmalıydılar.

İçeri girdiler.

Sam yeni kapıcıya, "Sekizinci katı arayıp Felix Rossi'ye Sam Duffy ve Maggie Johnson'ın geldiğini söyler misin?" dedi. "Elbette sinyor" dedi adam.

Maggie, kapıcı "sinyor" deyince Sam'in kaşlarının kalktığını fark etti.

Kapıcıyı beklerken Maggie zeminden tavana kadar uzanan aynadaki yansımalarına baktı. Hayatta olmasa da ölümünde onu layık olduğu şekilde onurlandırdıkları için memnundu. Maggie binadaki güvenlik görevlilerinin lobiyi izlediklerini ve Theomund Brown hayatta olsa şu anda gizlice ona kendilerinin burada olduklarını haber vereceklerini biliyordu.

Asansör gelince kapıcı sekizinci katın şifresini tuşladı ve onları asansöre bindirdi.

Yanan her kat ışıyla Maggie'nin kalp atışları hızlanıyordu. Uzun süredir buraya gelmemişti. Yıllardır Felix'in kendisine ve Jess'e İtalya'da ayarladığı evde yaşıyordu. O ev sayesinde tüm dünyadan ve peşlerindeki Bay Brown'dan saklanabilmişlerdi.

Asansör yavaşladı.

Kapılar Felix'e ait olan giriş holüne doğru açıldı. Mavi ve sarı renklerdeki İtalyan çimisi vazolar hala aynı yerlerinde, ka-

pının iki yanındaki boşluklarda duruyorlardı. Ama temizliklerini Maggie'nin yaptığı beş yıl boyunca oldukları kadar parlak değillerdi.

Çift kanatlı kapılar açıldı ve Felix göründü. Üzerinde gri renkli bir pantolon ve eskiden Maggie'nin onun için temizlediği keten, ipek ve pamuk karışımı kumaştan yapılmış ceketlerinden biri vardı. Bu ceket tam da Felix'in sevdiği gibi taşlanmış mavi renkli ve eskitilmiş görünümlüydü. Kraliyet ailesinden biri gibi görünüyordu. Siyah saçlarını gözlerinin önünden çekti ve onlara sanki halüsinasyon görüyormuş gibi bakakaldı.

“Sam? Maggie? Nasıl yani—” sustu ve Maggie'nin yas kıyafetlerine baktı. “Neden geleceğinizi haber vermediniz?”

Maggie şapkasının tülünü kaldırdı.

“Jess nerede?” Felix'in sesi yükselmişti.

Maggie Felix'in kımıldayan dudaklarına baktı, ona doğru bir adım attı ve yüzüne bir tokat yapıştırdı.

Felix şaşkına dönmüştü. “Ah! Kahretsin, bunu neden yaptın?”

Sam Maggie'nin dantel eldivenli elini tuttu.

Yine gözyaşları. Maggie, geçen hafta İtalya'daki sarı villalarının önünde uzanan Maggiore Gölü'nde, Jess'i Dinghy'siyle yelken yaparken izlemişti. Bugün ise onu bir daha asla göremeyeceği için durmaksızın ağlıyordu. Ellerini yüzüne kapatmış ve kafasını salladı. Başına gelenlerin gerçek olamayacağını düşünüyordu, Sam'in kolları da onu sarmıştı.

“Kendini hazırla Felix. Bunu sana telefonda söylemek istemedik ve Maggie de New York'a dönmek istedi, bu yüzden—”

“Jess öldü!” diye haykırdı Maggie.

Felix'in yüzündeki dehşet. Felix sanki sesiyle cennette bir çatlak oluşturacakmış gibi bağırdı, “Ah, hayır!” Geri geri yürüdü, gözlerinde duyduklarına inanamadığını gösteren bir bakış vardı.

Kral ölmüştü.

Felix'in kahverengi saçlı, çekici kız kardeşiyle narin ve solgun karısı hemen arkasında koridorda belirdiler. Ona ne olduğunu sordular ve sessiz olması için yalvardılar. Çünkü bağırmaya devam ederse kızını, Maggie'nin hiç tanışmadığı Ariel'i uyandıracaktı.

Sam Felix'i omuzlarından kavradı ve kendine doğru çekeerek hafifçe sırtına vurdu. "Çok üzgünüm, dostum."

"Bırak beni!" diye bağırды Felix sıkıntıyla. "Jess ölmüş olamaz!"

Kız kardeşi ve karısı çığlık çığlığa Felix'in yanına gidip onu teselli etmeye çalıştılar. Felix sanki kendisi ölüyormuş gibi çığlık atıp bağırırken, orada yas kıyafetleri içinde hıçkırarak ağlayan Maggie'yi unutmuşlardı.

Onların arasından kurtulup Maggie'ye giden Felix oldu. Dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü Maggie'nin karnına dayadı, kollarını ona doladı ve feryat etti, "Ah, Maggie! Ah, Tanrım!"

Maggie tıpkı Sam'in yaptığı gibi onları yalnız ve savunmasız bırakıp giden bu Yahuda'nın gözlerini oymak istiyordu.

"Nasıl? Nasıl öldü?" dedi Felix.

"Carlo Morelli onu taşıladı" diye yanıtladı Maggie.

"Komşulardan biri mi?" diye haykırdı Felix. "Benim yüzümden öldü! Eğer ben orada olsaydım, Morelli villanın yanına bile yaklaşamazdı. Orada kalmalıydım. Kendi çocuğumu klonladığımı çocuğa tercih ettim. Maggie bağışla beni!" Ona daha sıkı sarıldı.

En azından ondan, Felix gibi Harvard'da eğitim görmüş bir doktorun ve eski bir dedektif olan Sam'in, Carlo Morelli'nin o kıymetli çocuk için tehlike arz ettiğini öngöremeleri saçmalığına inanmasını istemiyordu.

Jess'i onlar öldürmüştü.

Maggie'nin oğlu üç adamın yaptığı ve yapmadığı şeyler yüzünden ölmüştü: Onları yalnız bırakan Felix ve Sam, sonra da oğlunu taşıyan Carlo Morelli yüzünden.

“Jess nerede? Cesedi nerede?” dedi Felix.

“Kayboldu” dedi Maggie.

“Ne?”

“Kaybolup gitti, tıpkı İsa gibi.”

Felix Maggie'nin ellerini kavradı. “Maggie neler söylüyor-sun?”

“Dikkatli ol!” Sam'in sesi duyuldu. “Maggie yine hamile.” Fakat Felix onu duymamış gibi davranıyordu.

Yirmi dolarlık bir test bu yeni hamileliği doğrulamıştı. Maggie hamile olduğunu hatırlayınca tüyleri ürperdi. Sam'in cennetten kendisinin Yusufu olmak için gönderildiğini düşünmüştü. Eğer bunlar doğru olsaydı Jess hâlâ hayatta olabilirdi. Altı gün öncesine kadar Sam'in, Jess'in ölümüne zemin hazırlamak için şeytan tarafından gönderildiği aklının ucundan bile geçmezdi. Eğer gerçekten öyleyse şu anda, “Tanrı'nın Oğlu'nu taşımış olan rahminde bir yılanın yumurtalarını taşıyordu.

Felix'in Torino Kefeni'nden çaldığı DNA'yı kullanarak klonladığı kişi oydu—“Tanrı'nın Oğlu”. Geçen yıllar içinde Felix bundan şüphe duymaya başlamıştı, ama Maggie öyle olduğundan emindi. Sonuçta Jess'i büyüten kişi oydu. *Kendine hâkim ol.*

Kendini eskiden ilk hamileliği sırasında cesaretini kaybettiği zamanlarda yaptığı gibi Felix'in saçlarını okşarken buldu. Felix, “Ah Tanrım!” diye çığlıklar atıp ondan asla alamayacağı affı dilerken müdahale etmeden onu dinledi.

“Onu rahat bırak dedim!” diye tekrar etti Sam ve kızgın bir biçimde Felix'i tutup çekerek ondan uzaklaştırdı.

Sam Felix'e hiddetli bir şekilde, "İkimiz de bunun sorumlusuyuz, ama bir daha hiçbir şey, hiç kimse Maggie'yi incitemeyecek!" diye bağırırken Maggie, Felix'in hayranlık uyandıran kız kardeşi Frances ile sevgili karısı Adeline'in iki yanından kendisine sarıldıklarını fark etti.

Bu sırada Felix gözleri kıpkırmızı olmuş bir halde ayağa kalktı. Maggie bir an için Sam ile Felix'in kavga edeceklerini sandı, ama etmediler. İç çekip birbirlerinden özür dilediler ve Sam açıklanamaz olayı açıklamaya çalışırken kollarını birbirlerine dolayıp sallana sallana daireye girdiler. Maggie onlara bakarken birbirinden farklı nedenlerle onu yeryüzünün en mutlu kadını yaptıkları zamanların özlemini duydu.

Jess'in ölümü mukadderat değildi. Olamazdı. Tanrı Jess'in dünyada kalmasını sağlayan tüm şartları tersine döndürüp onu yanına alarak sebepsiz yere Maggie'nin kalbini kırmazdı. Bu olsa olsa Şeytan'ın işiydi.

Frances ve Adeline, Maggie'yi içeriye götürdüler ve kapıyı kapattılar.

"Maggie, çok, çok üzgünüm" dedi Adeline. Sarı saçları ve gri gözleriyle hâlâ bir melek gibi görünüyordu. Onun Felix'ten yaptığı çocuk hâlâ hayattaydı.

Kendisine seslenen Sam'in ses tonunda adanmışlık vardı. "Maggie. Ben buradayım. Buradayım."

Sanki şu anda bir önemi varmış gibi.

Nasıl Sam'in yanında yatabilir ve onu sevebilirdi? Nasıl onun çocuğunu taşıyabilirdi? Jess'i yetişkin bir adam olana kadar büyütme onun hayatının amacıydı, böylece oğlu dünyayı kurtarabilecekti.

Jess öldüğünde eski Maggie de onunla birlikte ölmüştü. Onun yerini yeni bir kadın almış, Yeşaya'daki gibi intikam gysilerine bürünmüş ve onun arzusu kendini adeta bir pelerin gibi sarmıştı. *Yas sırasında olabilen düşünceler.*

Sadece haftalar öncesindeki bir hatırasıyla birlikte Jess'in sesini duyar gibi oldu:

"Chi sono io? Chi sono io?" diye sormuştu. Kimim ben? O da diz çöküp ona sarılmıştı.

Jess fısıldayarak, "Lütfen anneciğim, gerçek ne olursa olsun söyle bana. Bunu öğrenecek kadar büyüdüğümü hissediyorum. Bazen sanki hep yaşlıymışım gibi geliyor" demiş, geri çekilip annesinin yanağını okşamıştı. Sonra, "Bence sen gerçeği öğrenince seni sevmemenden korkuyorsun. Öyle mi? Korkmana gerek yok. Gerçek annem değilsen bile korkma. Ben sevgi denen şeyi düşündüğümde, aklıma sen geliyor. Öyle saf, öyle güzelsin ki... *Ti voglio bene, anneciğim. Daima*" demişti.

Maggie'nin gözlerinden yine yaşlar süzüldü.

Frances ve Adeline nazıkçe Maggie'nin özel bir tasarım olan tüllü şapkasını çıkardılar. Zengin insanlar olarak muhtemelen bu şapkanın Milano'daki en iyi şapka olduğunu biliyorlardı. Elindeki dantelli şemsiyeyi aldılar. Önünde ve arkasında durarak adeta bir rahibin üzerinden kutsal giysileri çıkarır gibi Maggie'nin uzun ceketini çıkardılar.

Maggie çok iyi bildiği koridorda biraz oyalandı. Burada hâlâ aynı İran halısı, aynı tablolar, aynı hoş parke zemin vardı. Koridorun ortasında Maggie'nin daha önce gördüklerinden çok daha güzel olan ağır, gümüşten bir çarmıha gerilmiş İsa heykeli hâlâ Rossi ailesinin diz çöküp dua ettikleri abanozdan yapılmış dua kürsüsünün üzerinde asılı duruyordu. Artık buna kanmayacaktı. Çocukken Baptist Kilisesi'nde ona gerçekler öğretilmişken, inancının bugün moda olan o gevşek Hristiyanlığa kaymasına müsaade etmek ne kadar da aptal-

caydı. Artık gözü açılmıştı. Maggie ortada Şeytan'ın işaretini görmüyordu, ama onun orada olduğunu biliyordu.

“Ah, Maggie” dedi ve ağzını kapattı Adeline. Çay yapacağını söyleyerek telaşla oradan uzaklaştı.

Bir zamanlar hizmetçi olarak temizliğini yaptığı resmî oturma odasında beş buçuk metre yüksekliğindeki tavanın ve orijinal Modigliani tablosunun altında Maggie, kömür karası perdelerin yanındaki kanepeye oturdu ve kendini onu rahatlatmaya çalışan insanlara bıraktı. Başını omuzlarına koydu, ona sarıldıklarında o da karşılık verdi, ama için için Tanrı'dan gelecek bir işareti beklemekteydi.

2. bölüm

Coral Anders, uçuşan kolsuz elbisesinin altında zarif hareketlerle sallanan kalçaları ve rüzgârın dağıttığı kızıl saçlarıyla binanın cam kapılarına doğru yaklaştı. New York'un karakterine pek de uygun olmayan pastırma yazı, normalde Ekim ayında dökülen yaprakların biraz daha ağaçlarda kalmasını sağlamıştı. Bu havayı gören Coral, kendini tekneye vuran dalga sesleri yerine taksi kornalarına, sıcak bir öğleden sonra deniz suyunun kokusu yerine Manhattan'daki çöplerin kokusuna alıştırmış olmanın verdiği pişmanlık hissiyle, eski işvereni Theomund Brown'ın onunla tanıştığından bu yana yaşadığı Beşinci Cadde'deki binanın bronzdan yapılmış kapı koluna uzandı. Elinde Brown'ın ölüm haberini manşetten veren gazeteyi sıkıca tutuyordu, "Amerikalı milyarder İtalya'da öldü."

Kapıda tanımadığı birini gördü. Adamın üzerinde binanın kapıcısının üniforması vardı.

"Yardımcı olabilir miyim sinyorita?"

Sinyorita mı? Daha önce New York'ta bir kapıcıyı İspanyolca konuşurken hiç görmemişti. "Buraya... Luis'i görmeye geldim" dedi. "Kendisi Theomund Brown'ın uşağıydı. Eskiden çatı katında yaşayan Brown'ın."

"Si, Sinyor Luis. Hâlâ çatı katında yaşıyor."

Coral şaşkınlığını gizledi.

"Adınız nedir?" diye sordu yeni kapıcı.

"Coral. Kendisi beni tanır. Ona telefon etmeniz yeterli."

“*Ahorita mismo*, Sinyorita Coral” dedi adam ve mermer lobiye kadar ona eşlik etti. Adam yukarı telefon etmek üzere gözden kaybolunca Coral bir zamanlar buranın kapıcısı olan Sam Duffy ile ilk kez flört ettiği o kumaş kaplamalı banka oturdu—iki asır önceydi sanki ya da ona öyle geliyordu. Şu anda Sam İtalya’da, Maggie ve onun oğluyla birlikteydi.

Kapıcı geri geldi. “Sinyor Luis sizinle görüşecek” dedi. Çatıkatının asansörünü çağırdı ve asansörün gelmesini bekledi. Asansör gelince tuş takımına şifreyi girdi ve Coral asansöre binerken kapıyı tuttu.

Kapı kapanıp lüks asansör kabini sessizce yukarı doğru çıkarken Coral Luis’in, Brown’ın uşağının, hâlâ burada yaşıyor olmasının ne anlama geldiğini merak etti. Theomund öleli bir aydan fazla olmuştu.

Asansör durdu. Kapılar açıldı.

Luis karşısındaydı, değişmişti. Eskiden giydiği alelâde takımlar yerine, çizme, siyah pantolon ve tıpkı Acapulco’da gördüklerine benzer geleneksel keten Guayabera gömlek giymişti. Amerikan tarzı saç kesiminden vazgeçmiş, saçlarını geriye doğru düz biçimde taramış, yüzünün keskin hatları ve samimi bakışları belirginleşmişti—Theo gibi göz korkutucu değildi bakışları, ama insanın içine işliyordu. Sol elinde kırmızı renkli, deri, üzerine siyah ve beyaz renklerde soyut desenler işlenmiş bir bıçak kılıfı vardı. Gösterişli süslemelere sahip bir kabza gördü Coral.

Daha önce Luis’i yabancı biri olarak düşünmemişti. Şimdi ise onun dikkat çekici, hayatının en parlak çağında olan, havasını bulmuş bir Latin erkeği olduğuna şüphe yoktu.

“Aztek mi?” diye sordu kılıfı işaret ederek.

“Aslına bakarsan Meksika” dedi Luis küçümser bir ifadeyle ve elini uzattı. “Merhaba Coral.”

“Merhaba Luis” diye yanıtladı ve adamın uzattığı eline karşılık verirken el sıkışmasının her zamanki gibi soğuk olduğunu fark etti. “Birilerini mi bıçaklayacaksın?”

Hiç kimseyi rahatlatmayacak kadar yavaş bir gülümsemeyle kadına bakarak adeta ona bir değer biçti. “Bu uzun zamandır aradığım bir antika. Elime yeni geçti.”

“Ah, tebrik ederim. Şey, telefon etmeyi denedim ama Theo’yu aramak için kullandığım numara çalışmıyor. Buradayken kopan elmas bilekliğimin hâlâ sende olmasını umuyorum. Theo onu çekmecesine koymuş ve yaptıracağını söylemişti.”

“Evet burada. Seninle başka işlerimiz de var. İçeri gel. Seni gördüğüme sevindim.”

Coral iş derken neyi kastettiğini merak etti.

Onlar kütüphaneye doğru giderken başı hafifçe eğik bir adam kütüphanenin kapısında bekliyordu. Sade pantolonunun üzerine beyaz, bol bir tişört giymişti. Luis ona başıyla işaret etti ve adam ayağındaki siyah bez ayakkabılarıyla sessizce yürüyerek oradan uzaklaştı.

Luis eskiden Theomund Brown’a ait olan kütüphaneye girdi, eski patronunun yüksek arkalı koltuğuna oturdu ve Coral’a deri koltuğa oturmasını işaret ettikten sonra çizme giydiği ayaklarını ender bulunan türde bir Amerikan kestane ağacından yapılmış masanın üzerine koydu.

Coral şüpheli durumlarda ne yapması gerektiğini biliyordu. Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. “Görüyorum ki işler değişmiş.”

“Artık burada uşak değilim.”

“Bu kesinlikle belli oluyor.”

Coral başını çevirdi, onunla ilgilenmiyormuş gibi görünerek duvarlardaki yeni sanat eserlerini inceledi. Theomund’un

babasının Afrika'da bulunan en zengin maden olan Tsumeb madeninin önünde çekilmiş fotoğrafları gitmişti. Onların yerine Coral'a antik bir Aztek takviminin kopyasıymış gibi gelen resimler asılmıştı. Yuvarlak ve etrafları değerli taşlarla süslenmiş olanlar, kırmızı renk ağırlıklı olanlar. Ortada bulunan sarışın Aztek güneş tanrısının sırttan yüzünü tanıdı, dili kurban isteyen obsidiyen* bir bıçak gibiydi.

Aztek tapınakları kaynaklı olması muhtemel jaguar ve kartal resimleri vardı. Köşedeki sütunun üzerinde deri bir eyer vardı, karmaşık bir desenle ve gümüşle süslenmiş, oturma kısmı da koyun yünüyle doldurulmuştu. Tam bir İspanyol istilacıya göreydi, abartının böylesi şaşılacak şeydi. Burada neler olmuştu böyle?

“Eğer artık uşak değilsen, ne olduğunu sorabilir miyim?”

Bu sırada bol tişörtlü uşak içeri girdi ve başıyla selam vererek masaya, Luis'in önüne bir tepsi koydu.

“Gracias” dedi Luis ve çizmelerini masadan indirdi, ayağa kalktı, bir bardağa içki doldurup Coral'a uzattı. Coral bardağı alırken Luis onun sorusunu yanıtladı, “Ben Theomund Brown'ın varisiyim.”

Kadının gözleri açıldı. “Theo'nun bir kız kardeşi yok muydu?”

“Ölmeden önce ona para vermişti. Theomund böyle bir imparatorluğu asla onun gibi bir 'şey'e bırakmazdı. Nazik olacağım ve ona alık diyeceğim.”

Coral hiç duraksamadı. Başını yana doğru eğdi, gamzesini gösterdi, göz kırptı ve aslında içinden *Ne demeye böyle bir şey yaptın ki, Theo? diye haykırırken, Kelimelerle anlatılamayacak kadar harika birisin* diyen bir yüz ifadesiyle gözlerini

kırpıştırdı. Buradan çıkınca gideceği ilk yer New York Veraset Kayıtları Merkezi olacaktı.

Hiçbir sıkıntı belirtisi göstermeden mırıldandı ve derin bir nefes aldı. “Oooooo. Tebrik ederim Luis. Sana da bu yakıştırdı.”

Luis’in kibrini hedef almıştı, hep şüphe duyduğu erkekliğini değil. Ama artık bundan o kadar da emin değildi.

Geçen yıllar boyunca ne zaman Theo’nun müşterilerini ziyarete gelse Luis onun saçlarını, makyajını, tırnaklarını ve yarı çıplak bedenini soğuk bir ifadeyle incelerdi. Theo’nun isteği doğrultusunda Luis bazen Coral erkeklerleyleken gösterdiği performansı değerlendirmek için gizli kameralar yoluyla onu izlerdi. Bugüne kadar bir kere bile ondan ya da gördüğü birisinden etkilendiğine şahit olmamıştı.

Bu çok garipti, çünkü şu anda bile, neredeyse kırkında olmasına rağmen, Coral’ın karşısında erkeklerin dili tutulur, aşırı derecede istek duyarlardı. İyi adamlar, kötü adamlar, zengin olanlar, fakir olanlar, gençler, yaşlılar, Amerikalı olanlar veya yabancılar. Bu yüzden Theomund Brown ona yılda fazladan çeyrek milyon dolar veriyordu.

Artık Brown ölmüştü. Olay sırasında oradaydı, onu ölüme kimin ittiğini görmüştü, ama pek de üzülmemişti. Coral’ın özeleceği tek şey maaş çekleriydi.

“Sanırım vasiyeti merak ediyorsun” dedi Luis.

Coral tedirgin bir biçimde oturuş şeklini değiştirdi. “Yani tatlım, belki sen de varsın, ama kendimin de vasiyet mektubunda olduğumu biliyorum.”

İtalyan *polizia*’sı ona ülkeden ayrılma izni verir vermez Brown’ın avukatlarını aramış ve o gelene kadar kendisine bırakılan mirasın olduğu şekliyle kalmasını garanti altına almıştı—*olduğu şekliyle*. Rahatsız edici bir ifade. Daha son-

ra Brown'ın yatıyla İtalya'dan başlayarak uzun süren bir rota üzerinde Brown'ın önceden planladığı şekilde Akdeniz'de dolaşmıştı—Theo'nun esaretinden kurtuluşunun şerefine üç hafta süren bir özgürlük tatili yapmıştı. Cebelitarık'tan bir uçağa binmiş, Atlas Okyanusu'nu geçip yatı Long Island Sound'a getirme işini de mürettebata bırakmıştı. Günün ilerleyen saatlerinde *olduğu şekliyle*'nin ne anlama geldiğini öğrenmek üzere avukatlarla yapacağı görüşmeyi çoktan ayarlamıştı.

Luis güldü. “Ben de biliyorum.”

Coral düşününce ona da mantıklı gelmişti. Sam'in ihane-tinden sonra Brown Luis'e her geçen gün daha fazla bel bağlamıştı. Kendisi zeki ve korkutucu derecede sadık biriydi—muhtemelen Theo isteseydi onun için birilerini öldürebilirdi, ama Theo kirli işlerini evden uzak tutuyordu.

“Kendi iyiliğin için” diye devam etti Luis, “Umarım geçen yıllar içinde kazandığın paradan birikim yapmışsındır, tabii *tu vida princesita*'ya devam etmek istiyorsan.”

“Prenses hayatım mı? Sen eskiden hiç İspanyolca konuşmazdın Luis, neden şimdi konuşuyorsun? Ayrıca benim nasıl bir hayat yaşadığımı bilmiyorsun.”

“Daha önce ana dilimi konuşmanın bana bir yararı yoktu. Ayrıca nasıl yaşadığını biliyorum.”

“Nasıl yaşıyormuşum?”

“Kazandığından fazla harcıyorsun.”

Şirin bir şekilde inlemeye karar verdi—küçük bir kız gibi. Bu doğrudu. Yıllık çeyrek milyon dolar olan gelirinden kenara tek kuruş koymamıştı ve kadın sığınma evine düzenli olarak yaptığı bağış dışında paranın tamamını kendisi için harcamış, Bergdorf ve Harry Winston'dan yaptığı alışverişlerin devasa faturalarını ödemişti. Bunları bazen de ekstra olarak Brown öderdi.

“Para işinden anlar mısınız?” diye sordu Luis, gümüş kama-yı kılıfından çıkararak. Coral onun Meksikalı bir uyuşturucu patronuna benzediğini düşündü: Romantik ve tehlikeli.

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer Theomund, bundan sonraki hayatına bugüne kadar yaşadığın şekilde devam etmeni isteseydi sana ne kadar para bırakırdı?”

Coral kaşlarını yukarı kaldırdı. “Çok fazla sanırım. Neden sordun?”

“Basit şekilde ifade edeyim. Enflasyon diye bir şeyin olmadığını farz edelim, Amerika’nın kendini bu ekonomik intihardan kurtardığı ve borsanın seni yıllık ortalama yüzde on birlik bir artışa mecbur ettiğini düşünelim. Mesela her ay önceki gelirinin on ikide birini çekiyorsun.”

“Tamam, öyle diyelim.”

“Bugün itibariyle ne kadarlık bir yatırım yapman gerekir, mesela ne zamana kadar, diyelim ki seksen beş yaşına kadar yaşadın.”

“Söyle bakalım. Ne kadar?”

“Kabaca iki buçuk milyon dolar.”

“Doğru mu bu? Bunu kafadan mı hesapladın?”

“Hayır araştırdım.”

Adamın gözlerini inceledi. “Neden?”

“Elbette borsa değişkendir, enflasyon diye bir şey var ve siz Amerikalılar ülke yönetimini bir çeşit kan sporuna çevirdiniz. Daha fazla parayla başlamak daha güvenli olacaktır.”

Coral oturduğu kanepede önce doğruldu, sonra da ayağa kalktı, dökümlü yakası göğüs dekoltesini ortaya çıkaran soluk renkli elbisesini düzeltti. Ellerini kalçalarına koyup masaya doğru salınarak yürümeye başlayınca krem ve kahverengi tüylü eteği her adımında aralanıyor, bacaklarını ortaya çıkara-

rıyordu. Luis hiç de dostane olmayan bir ifadeyle ona bakıp gülümseyerek ayağa kalktı. Coral kendini üzerinde etki oluşturmadığı bir erkeğin insafına bırakmaması gerektiğini biliyordu—aklını, yüreğini, aletini, bir yerini etkilemeliydi.

“Dur tahmin edeyim” dedi Coral, elini masadaki bir kartal heykelinin üzerine koyarak. “Theomund bana pek fazla bir şey bırakmadı, ama sen, *amiguito mio*, bana yardımcı olmak istiyorsun.” Theo’ya ona İspanyolca öğrettiği için minnettardı; ayrıca bu ziyareti için ne olur ne olmaz diyerek uygun şekilde giyindiği için de mutluydu.

“Sı, belki de.”

Coral elini uzattı ve Aztek bıçağının kılıfındaki püsküllü süslere dokundu. Bu adamla ilgili içgüdülerini denemenin zamanı gelmişti. “Neyin peşindesin Luis? Bir çeşit fantezi dünyasında mı yaşıyorsun? Meksikalı mısın sen? Meksikalı-Amerikalı mısın? Ne demeye müzedeki bir *gaucho*’ gibi giyindin?”

“Gaucho’lar Güney Amerika’da yaşar. Ben Meksikalıyım.”

“Bu Tanrı’nın cezası duvardaki jaguarlar ve kartallar ne anlama geliyor?”

Luis kadının havada sallanan elini yakaladı, gözlerinin içine baktı ve elini sıktı.

“Benimle konuşurken biraz saygılı ol.”

“Öyle mi?” İçgüdülerini dinleyen Coral sesini yükseltti. “Sen kendini ne sanıyorsun be!”

“Moctezuma!” diye gürleyerek kadının kolunu savurdu Luis. Yerine oturdu ve ayaklarını sert bir şekilde masanın üstüne koydu.

Coral dengesini korudu. “Ne?”

“Benim adım Luis Tepiltzin Moctezuma.”

* Güney Amerika bozkırlarında yaşayan ve kırsal nüfusun çoğunluğunu oluşturan insanlar. (Ç.n.)
 Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Şaka yapıyorsun değil mi?”

“Doğum belgemi görmek ister misin?” Luis bardağı eline aldı, sinirli bir şekilde nefes verdi, başını arkaya attı ve Coral kıs kıs gülerken bardaktaki içkiyi içti. “Kes gülmeyi!”

Coral gülmeyi kesti.

“II. Moctezuma’nın cariyeleri dışında bir imparatoriçesi, iki kraliçesi ve birkaç tane de karısı varmış. Cortés bu kadınlardan bir tanesiyle yatmış. La Malinche’yi kast etmiyorum.”

Deli mi bu adam? “Kim dedin?”

“Cortés için Azteklerin sırlarını tercüme edip ortaya dökerek yardım eden hain kadın. O olmasaydı Meksika bu kadar çabuk fethedilemezdi. Onun adından gelen aşağılayıcı kelimeler vardır—*malinchista*, hain bir Meksikalı, bir de en kötüsü var, *La Chingada* ve onun değişik formları.”

“Tam olarak ne anlama geliyor bu?”

“Sizin S ile başlayan küfürleriniz gibi, ama daha kötüsü, büyük bir hakarettir. Nahuatl dilinde *chingar* tecavüz etmek demektir. İspanyolların bizim kadınlarımıza ettikleri tecavüzler öyle yaygınlaşmıştır ki, o kelime bizim dilimizdeki en büyük küfürdür. O adı Malinche’ye verdiler.”

“Ama o senin atan değil mi?”

“O Cortés’e yardım etmedi, ama yatağına girmekten kurtulamadı. Ondan bir oğlu oldu. Bunca zaman biz de bu ismi taşıdık. Fethedilenler kadar fethedenlerin kanını da taşıyorum.”

Ailesinin geçmişini 1500’lü yıllara kadar biliyor olabilir miydi? Bu düşük bir ihtimaldi, ama onunla eğlenebilirdi. “Peki, Tepiltzin ne anlama geliyor?”

“Bu bizim asıl dilimiz olan Nahuatl’dan geliyor. Ayrıcalıklı oğul demek.”

Coral usulca tekrar kanepeye oturdu, eteğinin tüyleri ayrıldıkça bacaklarının üst bölümleri de açığa çıkıyordu. “Ma-

dem öyle neden bunca yıldır bunları gizledin? Neden Theo'nun uşağı olmaya katlandın?"

"Dürüstçe hizmet etmenin erdemli bir tarafı vardır. Ben bir çeşit köle olarak doğdum. Patrona hizmet etmenin ahlâkî bir yönü vardır. Ben de onlardan biri olarak dünyaya geldim. Ülkemdeki erkeklerin çoğu gibi ben de bir *mestizo*'yum."

"Tanıdığım bütün Meksikalılar İspanyol kanlarıyla gurur duyarlardı, Kızılderili taraflarıyla değil."

Luis burnunu çekti. "Bu da senin yalnızca üst sınıftan olanlarla tanıştığın ve benim halkım hakkında hiçbir şey bilmediğin anlamına gelir, ama evet, asıl fetih de odur zaten. İspanyollar çoğu Meksikalının beynini yıkamış ve kendi kanlarından utanç duymalarını sağlamıştır."

"Che Guevara gibi konuşuyorsun."

Luis homurdandı.

"Moctezuma, ha? Sanırım sana Monty diyeceğim."

"Hayır demeyeceksin."

Coral adamın bu konuda ciddi olduğunu anladı ve konuşmamaya karar verdi. Konuşma sırası hâlâ Luis'deydi.

Bir süre birbirlerine baktılar.

"Brown İtalya'ya gitmeden önce vasiyetnamesini değiştirdi" dedi Luis. "Sana bir yıllık gelirini bıraktı—\$250,000—yeniden kendi ayaklarının üzerinde durana kadar yetecek bir miktar."

Coral adama bakmaya devam etti.

"Vasiyetnamenin okunuşu sırasında burada değildin." Masanın bir çekmecesini açtı, bir zarf çıkardı ve ona uzattı.

yetnameyi açtığını gördü. Bu Luis'in özenle planladığı anlardan biriydi. Gözlerinin onu ilgilendiren paragrafa gelene kadar değiştirilmiş olan vasiyetin sayfalarında gezinişini izledi. Aslında Coral'ın adı vasiyette geçmiyordu, ama bir son dakika değişikliğiyle—belki de öleceğini hissederek—Theomund Brown ona Luis'in alıkoymaya niyetlendiği beş milyon dolar bırakmıştı. Fakat Luis bu paragrafı değiştirtmişti.

Coral paragrafı tekrar tekrar okusa da Luis onun değişikliği göremeyeceğini biliyordu. Çünkü bu değişiklik usta bir sahtekârın işiydi. Artık Brown'ın yerine o dolgun ücretlerinin kaynağı Luis olan avukatlar, vasiyet üzerinde istediği yasal olmayan değişiklikleri zevkle yapmışlardı. Brown'ın yozlaşmış avukatlarla çalışma alışkanlığı kendi aleyhine dönmüştü.

Uzun bir süre sonra Coral bazı yakışıksız sözler mırıldandı, hayal kırıklığıyla gözlerini kırparak kafasını kâğıttan başka yöne çevirdi. Bakışlarını Luis'e yönelttiğinde saldırı pozisyonu almış bir kartal gördü, ama o bir jaguardı, patrondur ve kazanacaktı.

Coral gülümsedi. “Bunu veraset kayıtlarından kontrol edeceğimi biliyorsun.”

Coral onun yüzüne dikkatle bakarken o kımıldamıyordu. “Elbette.”

Göz kapaklarını indirdi ve sonra yeniden bitkin bir halde kaldırdı. “Planın nedir?”

“Hâlâ karar verme aşamasındayım.”

“Eğer işleri devam ettirmek istiyorsan” dedi ihtiyatlı bir sesle, “belki de sana yardım edebilirim, Brown’a yardım ettiğim gibi.”

Luis bunun bu kadar kolay olabildiğine inanamadı. Brown başka erkekleri eğlendirmesi için çalıştırdığı kadınların hepsini eğitmişti. Coral sadece iki yabancı dil öğrenmekle kalma-

mış, Brown'ın müşterilerini memnun etmek için arabalar, spor, sanat, giyim, yemek, şarap ve güncel olaylar konusunda kendini geliştirmişti. Coral aynı zamanda kendini sevdiren bir bayağılık özelliği geliştirmiş ya da var olan özelliklerini korumuştur. Bu da bedeniyle birlikte neredeyse her erkeğin şehvet duygusunu tatmin edebiliyordu. O eski usûl kaliteli bir fahişeydi. Amerikan tarzındaydı, öyle alelâde bir fahişe değildi ve Brown'ın sahip olduğu arkadaşına en yakın kişiydi. Bu haliyle Coral'ın Luis'e çok yardımcı dokunabilirdi. Dünyayı değiştirecek planları vardı. Bunu kusursuz bir şekilde yapmalıydı.

Gözlerini kıstı. "Ayağa kalk o halde."

Coral kalktı.

"Sana bir bakayım. Üstündekileri çıkar."

Coral hâkimiyet altına girdiğini belli etmeden aldığı komuta karşılık verdi ve altın renkli uç kısımlarının üzerinde küçük ama pahalı görünen şeritleri olan ayakkabılarını çıkardı. Ardından tüylü elbisesini üzerinden sıyırıp yere bıraktı ve memeleri ile dantelli tangası görüldü. Ellerini kestane rengi saçlarının arasından geçirdi. Fırtınalı bir gün batımı gibi kızıl-kahverengiydi saçları, cildi ay ışığı gibiydi. Luis onu kontrol altında tutmanın kolay olmayacağını biliyordu.

"Gel buraya" dedi.

Coral ona doğru süzüldü, gözleri aşağıya bakarak masanın yanına geldi.

Luis ona değer biçer gibi konuştu, "Yaşlanmış görünüyorsun."

Luis Coral'ın sağ memesini tutup kaldırdı ve bıraktı, ardından sol memesini kaldırıp bıraktı. Bunlar genç bir tanrıçanın memeleri gibi hareket ediyorlardı.

"Bunlara nasıl bu kadar iyi baktın?" diye sordu Luis, vücudunun sıkılığını eliyle kontrol ederken.

“Ben kendime bakarım” diye fısıldadı.

“Alt taraf hâlâ çalışıyor mu?” Onu izliyordu.

Coral şehvet dolu gözlerle ona baktı. “Bunu öğrenmek istiyorsan, deneyebilirsin.”

Luis bakışlarını kaçırdı. “Hayır, ben yapmayacağım. Biri ni çağırırım.”

Coral’ın bakışları sertleşti. “Beni yıllarca bir atı muayene eder gibi kontrol ettin ve hiçbir şey anlamadın mı?”

Merak Luis’i mağlup etti. “Neyi kaçırdım? Neden söz ediyorsun?”

Coral tangasını da aşağı doğru sıyırdı ve adamın tam karşısına, masanın üzerine oturarak bacaklarını açtı. “Âdem’in hikâyesini hatırlıyor musun, Luis?”

“Ben dinle ilgili oyunlar oynamam.”

“İncil der ki, Yaratıcı ona yaşam için gereken nefesi, aklı ya da duyguları vermeden önce deri, kemik ve kasları vermiş ve iyi olduğunu söylemiş.”

Luis küçümseyici bir şekilde burun kıvrırdı.

Coral ellerini memelerine götürdü ve okşamaya başladı. “Sonra Adem’den bir kaburga almış ve Havva’yı yaratmış—Adem’in etinden kemiğinden. Onlar çıplakmış ve bundan utanmıyorlarmış Luis. Ben kimim ki buna karşı çıkacağım?”

“Bu küfre girer” dedi.

“Demek ahlaklı bir pezevenksin sen!”

Coral memelerinden başka hiçbir yerine dokunmadan orgazm olana kadar devam etti. Luis onun numara yapmadığını kendi gözleriyle gördü. Bundan etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu.

“Pekâlâ, işe alındın, ama sana aynı parayı ödeyemem. İşe yeni başladığım için bazı masraflarım var. Yıllık 150 bin dolara ne dersin?”

Coral çoktan giyinmeye başlamıştı. Ona cevap vermek yerine kestane rengi saçlarını omzunun üstünden attı ve kütüphaneden terasa geçti. Luis tedirgin bir halde ayağa kalktı ve çizmeleriyle ağır ağır yürüyerek geniş terasa kadar onu izledi. Luis buranın şeklini çoktan değiştirmişti. Saksıda duran çamlar ve ağırbaşlı fundalar gitmiş, yerlerine cennet kuşu çiçekleri, kuşburnu, bambu ve dolgun yapraklı yeşil bitkiler gelmişti. Mermerler pişmiş topraktan seramiklerle değiştirilmiş, kafeslerinde ötmekte olan tropikal kuşlar getirtilmişti. Burası artık açık bir yer değildi, Luis terası bir yağmur ormanı serasına dönüştürmüştü.

Coral izin istemeden bir şezlong buldu ve Luis daha önce burası Brown'a aitken binlerce defa yaptığı gibi Coral'ın şezlonga uzanışını izledi. Coral'ın elbisesinin tüyleri de kuşların tüyleri gibi onunla birlikte oraya yerleşti.

"Luis ben bir erkeği tanıyana kadar onunla iş yapmam" dedi.

Luis buna verecek bir cevap bulamadı.

"Bize iki margarita falan söyle de biraz konuşalım."

"Bu küstahlıkla her şeyini kaybedebilirsin" dedi Luis.

Coral omuz silkti ve oturduğu yerde doğruldu.

Luis yumuşadı. "Bunu bir kereliğine görmezden geleceğim. Konuşalım."

Siyah bez ayakkabılı adam yine ortaya çıktı. "İki buzlu margarita."

Adam başını eğdi. "*Si, jefe.*"

Coral adam giderken ona baktı. "Kim bu?"

"Kuzenim."

"Yapma yahu! Peki, yeni kapıcı?"

"Amcam."

Coral geriye doğru uzandı ve meraklı bir ifadeyle Luis'e

baktı, vücudu kendine yaşattığı tatminin verdiği uyuşukluk hissine kapılmıştı. Bir an için Luis ona imrendi—böyle rahat davranabilen biri oluşuna ve fiziksel güzelliğine. Nasıl bir duyguydu acaba?

“Birbirimize yabancıyız” dedi Coral, “Geçen bunca yıla rağmen.”

Luis kaydettiği ilerlemeden memnun bir halde çizmesini taştan bir jaguar heykelinin üstüne koydu. “Bu uzun sürmeyecek.”

3. bölüm

Ariel Rossi Maggie'nin yalnız kalmak istemesine pek aldırış etmiyordu. Solaryumdan çıkacağına odaya girdi ve İran halısının üzerine oturup bağdaş kurdu. Kucağındaki gri ve beyaz renkli pelüş bir oyuncak atla sinirli bir şekilde Maggie'ye bakmaya başladı. *Bu ne münasebetsizlik* böyle. Ariel babası Felix'ten o karanlık bakışlarından daha fazlasını almıştı. Onda babasının kendini beğenmişliği de vardı.

Çocuk daha sekiz yaşındaydı, ama şımartıldığı ve inatçı olduğu belliydi. Eğer Maggie burada olup onun büyütülmesine katkıda bulunsaydı, böyle biri olmazdı. Maggie'nin yerine bakan Sharmina her şeye *evet* demeyi seven biriydi. İnatçı bir çocukla baş edebilecek kadar sert biri değildi. Görünüşe göre hâlâ aşkını somutlaştırmaya çalışan, bunun için parasını ve zamanını harcayan, her zaman nazik ve ılımlı olan annesi Adeline de sert biri değildi. Maggie böyle bir kadının nasıl olup da Felix Rossi ile evlendiğini anlamıyordu.

"Tatlım yalnız kalmak istediğimi söyledim."

Ariel ağzını buruşturdu, aşağıya baktı ve pelüş atını kucağında dörtlüğe koşturdu. At tıpkı Ariel'in Shetland Pony'si Twinkle'a benziyordu. O da dik başlı ve şımarıktı.

"Hayır istemiyorsun" dedi Ariel.

Maggie'nin tavrı sertleşti. "Evet, istiyorum. Gerekirse eski odama giderim."

"Burada kal Maggie Teyze."

Bu bir buyruk değildi, ama Maggie çocuğu reddetmek istemedi. Brown sözüm ona Felix'i buraya getirtebilmek için onu kaçırtmış ve Jess'i öldürtmek için önündeki engellerden kurtulmuştu. Sonunda kendisi cinayete kurban gitmişti. Ama Jess yine de ölmüştü. Şeytan işini Felix, bu çocuk ve Sam üzerinden gerçekleştirmişti. Kaçırma olayı gerçek miydi acaba? Maggie'nin gördüğü kadarıyla Ariel'de herhangi bir travma belirtisi yoktu.

Maggie boğazını temizledi ve her ihtimale karşı yine nazikçe konuştu. "Bir ay kadar önce sıra dışı bir şeyler oldu mu burada?"

Ariel kaşlarını çattı. "Hayır."

"Hiçbir şey mi? Hiçbir gariplik olmadı mı?"

Ariel düşünceli bir şekilde dudağını büktü, pelüş atını elbisesinin pahalı kumaşının üzerinde koşturdu. Sonra aniden Maggie'ye baktı. "Kocaman bir uçakla Disney World'e gittim ben."

Maggie gözlerini devirmek istedi, ama kendini tuttu. Ariel ne kadar şımarık ve bencil de olsa nihayetinde daha sekiz yaşındaydı. Maggie Felix'in kız kardeşinin yetiştirmeyi çok sevdiği orkidelere baktı, solaryumun cam tavanı ve duvarlarından gelen güneş ışığı üzerlerinde parlıyordu. Çiçekler hâlâ nasıl yaşayabiliyordu? Ya da güneş?

"Annem ve babam okuluma elinde izin belgesi olan bir kadın gönderdiler ve oradan doğruca havaalanına gittik. Yanıma elbise bile almadım. O kadın bana yeni elbiseler aldı. Günlerce Disney World'de kaldık! O kadar eğlenceliydi ki! Ama sadece bir kere oldu bu. Annemle babam bunu bir daha yapmayacaklarını söylediler."

Maggie öylece duruyordu. "Oradayken hiç annenle telefonda konuştun mu?"

Ariel ona baktı, gözlerinde kararsızlık vardı. “Hayır. Ne kadar ararsak arayalım telefonu cevap vermedi.”

Maggie donakaldı, pişmanlık hissetti, ama tek kelime etmedi.

“Küçük oğlunu özledin mi?” diye sordu Ariel.

Onu özledin mi? Onu özledin mi? Maggie öfkeli bir çığlık atmak istedi. Derin derin nefes aldı, gözlerini orkidelerden birinin kıvılcıka çalan mor renkli taç yapraklarına dikti—Üç iç yaprağı, üç de dış yaprağı vardı, tam ortasındaki, içinde polenlerin olduğu yer ise sarı renkliydi. Biraz zaman geçtikten sonra Ariel’in ayağa kalkıp kendisine yaklaştığını fark etti. Ariel bir elinde atını tutuyor, diğeriyle de Maggie’nin elini okşuyordu.

“Onu bulamıyor olabilirsin, ama belki de ölmemiştir. Belki biri onu Disney World’e götürmüştür.”

Maggie Ariel’i kaldırdı, kucağına oturttu. Güneş odanın içinde parlarken hiç konuşmadan öylece birbirlerine sarıldılar.

Sam takip ettiği limuzinle arasında bir araba varken bulunduğu Range Rover’ı kaldırıma yanaştırdı. Limuzinde sosyetik bir kadının şoförüyle yatıp yatmadığını öğrenmek için Duffy Dedektiflik’in takip etmesini istediği kızı vardı. Kız on dokuz yaşındaydı ve vücudu dövmelele kaplıydı, ama kollarındaki dövmelelelerin, *Tanrıya şükür*, geçici olduğu söylenmişti ona. Saçlarındaki yeşil çizgiler de yıkanınca çıkan türdendi. Şoför yirmi üç yaşında fakir bir Koreliydi. New York Üniversitesi’nde Küresel Çalışmalar bölümünde yapacağı yüksek lisans için geceleri çalışıyordu. Eğer kız aklını başına alıp dövmelelelerden ve saçındaki çizgilerden kurtulup ailenin

onaylayacağı biriyle çıkmaya başlamazsa İsviçre'deki bir yatılı okula gönderilecekti. Sam aileye eğer kızlarını Alplere sürgüne gönderirlerse geçici dövmelerin yerini kalıcı dövmelerin alacağını söylemiş, ama onlar Sam'i dinlememişlerdi.

Ailenin limuzininin kızı bugün Bergdorf'a götürmesi gerekiyordu. Evet, o mağaza da şu an bulundukları Beşinci Caddede'deydi, ama doğru blok bu değildi. Limuzin üzerinde "İlginç Sokak Giyimi" yazan bir mağazanın önüne park etmişti.

Sam ara sıra Range Rover'ın boş olan arka koltuğuna bakarak beklemeye koyuldu. Felix bu arabayı yıllar önce Maggie'nin hamileliği sırasında almıştı. Şimdiye kadar da Cliffs Landing'deki kulübenin garajında tutmuştu, ama artık Maggie geri döndüğü için arabayı ona vermişti. Maggie Jess'i neredeyse bu arabada doğuracaktı.

Sam ne zaman bu arabaya binse uzun zaman önceki o geceyi hatırlıyordu—arka koltukta Maggie güçlkle nefes alıyor, Felix elinde hiçbir ilaç olmamasına rağmen onun doğurmasını engellemeye çalışıyor, Sam arabanın bagaj kısmında Brown'ın adamlarının ateşine karşılık veriyordu. Sam Maggie'yi Rover'dan Central Park'ın karanlığına, kendi hayatının gelecek on yıl, on bir ay ve on dört gününü komada geçirmesine neden olacak silahlı çatışmaya girdiği yere kadar taşımıştı. Maggie'yi ve bebeğini kurtarmıştı, ama kendisi başka bir insan olarak uyanmıştı—kontrol edilemeyen bir iştahı olan ve kim olduğu hakkında hiçbir şey hatırlamayan biri. Sam bu durumdan kurtulalı sadece altı hafta olmuş ve hayatı boyunca âşık olduğu iki kadına tecavüz etmişti—biri Coral, ona ne zaman isterse kendini verecek olan kadın; diğeri Maggie, güvenilir, sevgi dolu Maggie, doğum yapmış olduğu halde hâlâ bir şekilde bakire olan Maggie.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>
İkisi de onu affetmişlerdi; en azından o öyle umuyordu.

Ama asıl önemli olan kendi kendini affedebilmekti—hem bu tecavüz olayları için, hem de Maggie ve Jess'i yalnız bırakacak kadar aptal olduğu için.

Sam içinde bu kadar anısı varken bu arabayı kullanmaktan hoşlanmıyordu, ama Maggie arabayı yeni işi için ona vermişti ve o da bunu reddedemedi. Evlilik hayatları için Maggie ne düşünüyor olursa olsun Sam, bir eş ve bir çocuğun yemeğe ve kalacak bir yere ihtiyacı olacağını biliyordu.

Limuzin içinde kız ve şoförle birlikte oradan uzaklaşırken Sam de onları izledi. Kişisel olarak Koreli çocuktan şikâyeti yoktu. Kıza tecavüz etmiyordu.

Sam yeniden New York hayatına tam gaz geri döndüğü için duyduğu minnettarlığı hatırlayarak iç çekti. Maggie bir süreliğine yalnız bırakılabilecek kadar iyi olur olmaz kendini yeniden ait olduğu şehre alıştırmaya başlamıştı. Metro hatlarını bir uçtan bir uca gezmiş ve insanları gözlemlemişti. Otobüslere daha sık binmiş ve artık daha fazla araba olan caddeleri dolaşmış, yüzüne vuran rüzgârın tadını çıkarmış, yemekleri tatmış, insanların kıyafetlerine ve yeni saç şekillerine kendini alıştırmıştı—on yıl öncesine göre her şey çok farklıydı. Yine mahallelerde dolaşmış, vücudunun eski gücünü toplamış, pişen bütün tortillaları, kruvasanları koklamıştı. Kadınların gözlerinde—yuvarlak ya da oval, koyu ya da açık renkli—mahalledeki *iglesia*'da (kilise) bir erkeğe evlilik yemini ederken, bir günlüğüne erkeğinin aklını başından alırken, *nella base*, erkeğinin ruhunu kurtarıırken yahut lanetlerken, çocuğunu taşıırken ya da gecenin bir yarısı erkeğini öldürürken oluşan o bakışı seviyordu. Eski Sam hayatta kalıp kalamayacağını görmek için birkaç sessiz davetin peşinden gitmişti. Yeni Sam'in aklında ise tek bir kadını mutlu etmek vardı. Belki iki, tabii Coral'ı tekrar görürse.

İkiz kulelerin artık gökyüzüne hâkim olmamaları dışında Sam Duffy'nin New York şehrinde fark ettiği en büyük değişiklik nüfus yoğunluğuydu. Onun Theomund Brown'ın koruması altında komada geçirdiği yıllar boyunca şehrin nüfusunun en az yarım milyon kadar arttığını düşünüyordu, belki daha fazla.

Turistlerle dolu bir şehirde kullanılacak en iyi mazereti kullanarak insanlara yol soruyor ve insanlarla sohbet ediyordu. Nereye gidiyorlardı? Ne yapıyorlardı? Aksanlarına dikkat ediyor, gençliğinde denizciyken yaşadığı tecrübelere dayanarak nereli olduklarını anlamaya çalışıyordu. Eskisine göre daha fazla Asyalı, daha az Beyaz ve Siyah gördüğüne şaşırmıştı, ayrıca Maya Tapınakları'nın duvarlarından düşmüş gibi duran, şaşırtıcı derecede büyük burunlu insanlar görmüştü; yandan bakınca Aztek piramitleri gibi duruyorlardı. İyi biliyor olmasa Teksas ya da benzeri bir sınır eyaletinde olduğunu düşünebilirdi.

Hatırladığı kadarıyla eskiden New York'taki Meksikalıların çok azı düzgün bir hayat sürdüğü için bir tane bile iyi Meksika lokantası yoktu. Şimdi ise Big Apple'a* gelmenin bir yolunu bulmuşlar ve kendilerine buranın dış taraflarından dilimler almışlardı, özellikle de Queens'in Coronado Mahallesi'nden.

Trenlerde yolculuk yaparken artık tek büyük Latin etkinliğinin Porto Rico Günü Geçit Töreni olmadığını öğrenmişti—kablolu yayın kameramanlarının kameralarını kızların popolarına nişanladıkları gün. Birkaç tane yüz ve bolca popuyla kablolu yayının geçit töreni çekim maliyetlerini karşılamayı garanti altına alıyorlardı. New York artık Meksika Bağımsızlık Günü, Grito de Dolores'le birlikte Cinco de Mayo ve Ölüler

Günü için de büyük kutlamalara sahne oluyordu. Bu da *char-ro* takımlar ve *china poblana*, uzun kırmızı ve yeşil etekler anlamına geliyordu. Yeni bir terim duymuştu, Puebla York. Puebla eyaletinden gelen ve geleneklerini hâlâ muhafaza eden *Poblanos*'lara verilen addı bu. Neza York terimi ise Mexico City'nin çevresindeki kalabalık yerleşimlerden gelen göçmenlerle ilgiliydi. Sam'e Neza Yorkluların sayıca daha kalabalık olan Puebla Yorkluları küçük gördükleri söylenmişti.

New York değişmişti ve Sam New York'un yeni halini çok sevmişti.

İki hafta önce eski dostlarının zihninde eksik olan bilgileri tamamlayacaklarına inanarak hâlâ orada olması ümidiyle Molly Malone'nin Yeri adlı İrlanda barını aramıştı. Yeşil yoncanın hâlâ dışarıda asılı olduğunu görüp içeri girince barmen Pat'i yine barın arkasında bulunca çok heyecanlandı. Sam'in eskiden koyu kahverengi olan saçları beyazlamıştı, ama Pat hâlâ o iri cüsseli, kızıl-bakır rengi saçlı olan herifti. Sam kapıyı açınca Pat kalp krizi geçirecekmiş gibi baktı.

"Sam aslanım? Sam? Tanrım, demek hayattasın!" haykırışıyla Molly Malone'nin zemini tozla kaplı dart odasından kalabalık bir grup çılgınca koşarak ahşap duvarları hâlâ Guinness logoları ve İrlanda hatıralarıyla dolu ana bölüme doğru geldi. Bu kalabalık itfaiyeciler, polisler, yasal hackerlar, kefaletçiler, taksiciler, kapıcılar ve koruma görevlilerinden oluşuyordu.

Eski rakibi Charlie, "Seni öldüremeyeceklerini biliyordum dostum. Kafan kırılmayacak kadar kalındır senin, " dedi ve Sam'e sımsıkı sarıldı.

Gecenin yarısı boyunca McSorley içtiler ve Sam'in şerefi-

ne söyledikleri *Finnegan*'ın Uyanışı'nın* canlı, bol tepinmeli, neşeli bir versiyonuyla Molly Malone'nin duvarlarını inlettiler:

Tim dirildi! Nasıl da kalkıyor bak!
 Timothy çıkıyor yataktan.
 Alevler saçan viskin dönsün bardakta,
 Hey, şeytanın uşağı! Öldüm mü sandın?

Sam'e onun buralarda olmadığı on yıl içinde gerçekleşen olayları anlattılar ve o zamanlar buraya getirdiği *acayip ateşli hatun* Coral'a ne olduğunu sordular. Sam bu soruyu Maggie ile evleneceklerini söyleyerek cevaplandırdı.

Sam arkadaşlarına Duffy Dedektiflik adıyla yeni bir iş kurduğunu söyleyince onu hemen kiralık ofisleri olan birini tanıyan arkadaşlarıyla tanıştırdılar. Hemen haberi otellere, gökdelenlere, taksilere, New York'taki mahkemelere yaydılar ve Sam'e ilk müşterilerini gönderdiler.

Sam o günden beri hep meşguldü, bu da Jess'i hatırlamanın verdiği acıyı hafifletmesine yardımcı oluyordu. Birlikte sadece birkaç gün geçirmişlerdi, ama Jess Sam'in tanımayı umabileceği en harika çocuktü. Eğer kendi çocuğu yolda olmasaydı, hâlâ yasla duygusuzlaşmış olurdu.

Range Rover'ın içinde dava defterine bir not aldı: *Sabah, 11.30. Limuzini Beşinci Cadde'deki mağazaya kadar izledim. Kendi gençliğini hatırlayarak duraksadı ve şöyle yazdı: Seksele ilgili herhangi bir kanıt yok. Bunu yazarken gerçekler için para ödeyen anneyi hatırladı.*

Tam o anda limuzinin arka kapısı açıldı ve şoförle kız birbirlerine sanki Beşinci Cadde'de onlardan başka hiç kimse

yokmuş gibi bakarak arabadan indiler. Theomund Brown'ın güvenlik şefi olan Sam onları ele verirdi. Vicdan azabı çeken Sam içinse işler biraz daha karmaşıktı. Birbirlerine duydukları yoğun ilgi, bu şehirde başka nelerin değiştiğini fark etmesini sağladı. Eskiden kayıtsızlıklarıyla ünlü olan New Yorklular, İkiz Kuleler yıkıldığından bu yana birbirlerinin daha çok farkında gibi görünüyorlardı.

Cep telefonu çaldı ve el ele tutuşarak günlük kıyafetler satan mağazaya doğru giden çifti izlerken hoparlörden konuşmaya başladı.

“Evet.”

“Sam Duffy ile mi görüşüyorsunuz?” Bir kadın sesiydi. Maggie'ninkine benzer bir New Yorklu/Güneyli aksanıyla konuşuyordu.

“Kim soruyor?”

“Benim Sam, Sharmina. Maggie'nin arkadaşı.”

Sam çifte kumruları unuttu. “Ne oldu? Maggie nerede?”

“O iyi. Seni bununla ilgili aramıyorum.”

Sam tutmakta olduğu nefesini bıraktı. “Pekâlâ. Ne var, alınacak bir şey mi var?”

“Hayır ...”

Duraksama fazla uzundu. Sam yine telaşa kapıldı. “Bir sorun mu var? Söyle bana.”

“Şu anda onun güvenini suistimal ediyorum.”

“Et gitsin!”

“Maggie'de herhangi bir değişiklik fark ettin mi?”

“Tabii ki! O, kaybettiği çocuğunun yasını tutan hamile bir kadın... Başka şeyler de var elbette.”

“Bunu yapamayacağım. Seni aramamalıydım.”

“Evet aramalıydın. Neredesin sen?” Sam kontağı çevirdi, bir yandan Sharmina ile konuşurken, bir yandan da trafiği kontrol etti. Sharmina her neredeyse oraya gitmeye hazırdı.

“Buraya gelme” dedi. “Ama Sam nişanlının nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Nerede?”

Sharmina konuşurken Sam defterdeki seksle ilgili notun altına adresi yazdı.

Coral Luis’in balkonunda margaritasının kalan kısmını da içti, şezlongun üzerinde dönüp yüzüstü uzandı ve ayaklarını havaya kaldırıp çapraz yaptı.

“İşte Theo’yla böyle tanıştım. Gerisini zaten biliyorsun Luis, çünkü Theo ben o aktörün tathisi olabileyim diye lokantayı satın aldığı gece Rolls’u sen kullanıyordun.”

“Evet, hatırlıyorum.” Luis margaritadan siyah Meksika birasına geçiş yapmıştı. “Soyadın Anders. Norveç ismi mi bu?”

“Evet. Andersdatter’in kısaltılmışı. Anders kızımı ben. Babam ben doğduğum gün annemin yanına gelmeye çalışırken ölmüş. Hastaneye koşarken kalp krizi geçirmiş. Kötü şansını da bana geçirmiş.”

Luis onun yanına gitti ve çenesini kaldırdı. “Bir model olabilirdin ya da zengin bir adamın karısı. Neden böyle şeylerin peşinden gitmedin? Sen sıradan bir kadın değilsin.”

“Dans etmek istiyordum.”

“Neden devam etmedin?” diye sordu. “Neden Brown’ın seni bundan alıkoymasına izin verdin?”

“Memelerim dans etmek için çok büyüktü” dedi. “Kıçım da öyle. Margot Fonteyn’in fotoğrafını gördün mü hiç? Ne memesi var, ne de kalçaları.”

“Ah, çok yazık.”

“Bana göre hava hoş. Her gün dans ediyorum ben.”

“A-ha! Vücudunun hâlâ mükemmel olmasının nedeni işte bu! Ayrıca bir film yıldızı da olabilirdin.”

Coral gözlerini devirdi. “Sekiz yaşından beri birileri tarafından sikilirken bir film yıldızı olabileceğini düşünmek biraz zor oluyor, tatlım.”

Luis geriye doğru bir adım attı. “*Eso es terrible!* Sana tecavüz etmişler!”

“Aynen öyle” dedi.

“Kim yaptı bunu?”

“Annemin evlendiği adam.”

“*Muy terrible!* Sonra bir daha ne zaman oldu, birkaç hafta önce burada mı?”

Coral şezlongda yuvarlandı ve sanki ağrıyormuş gibi karnını ovaladı. “Sam Duffy’nin gazabına uğrayan tek kişinin ben olmadığım ortaya çıktı. Bir bakireye de aynısını yapmış.”

“Bakire mi? *Es un criminal!* Kimmiş?”

“Klonun annesi. Sam kadının bir şekilde hâlâ bakire olduğunu söyledi. Buna inanabiliyor musun?”

Luis’in kuşkuyla homurdandığını duyabiliyordu. “Sen onu bağışladın mı?”

Coral iç çekti. “Onun suçu değildi.”

“Ah, evet, hafıza kaybı.”

“Senin de gayet iyi bildiğin gibi Sam Maggie’yi korurken onu vuranlar Brown’ın adamlarıydı.” Coral gözlerini devirdi. “O kadında ne buluyor asla anlayamayacağım. Belki de ona acıyordur. Ne kadar aptalca bir şey—o şekilde karnında bir klonu taşımak. Eminim ben bunu asla yapmazdım. Her neyse komadan çıktığında Sam’in beyni boku yemişti. Ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Evet, onu affettim. Neden etmeyeyim ki? Artık iyileşti.”

Luis elinde taşıdığı bıçağı kavradı. “Theomund öldüğünde Sam İtalya’da mıydı? Onun bu işle bir ilgisi var mı?”

Coral adamın gözlerinin içine baktı. “Sam orada değildi. Olayla hiçbir ilgisi yok.” *Buraya kadar söyledikleri doğrudu.* “Theo bir uçurumdan düşerek öldü.” Coral gözlerini kaçırmamaya özen gösterdi.

“Gerçek bu mu?”

“Evet. Tatmin oldun mu?”

Kafa salladı.

Coral bu konuda hiç suçluluk duymuyordu. Dünya çapında bir pislik olan Brown düzgün bir adam tarafından öldürülmüştü. Sadece bunu yapan Sam değildi.

“Pekâlâ, sıra sende” dedi Coral.

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu Luis isteksizce.

Coral Meksika stili kılıftaki süslü bıçağa baktı. “Eşcinsel misin?”

Luis elindeki bira şişesini çatı katının tuğlalı duvarına atıp parçalayınca renkli kuşlar ürkerek çılgık atıp kanat çırpıldılar.

“*Cabrone! Pinche retardada!*”

Coral az önce öfkelenbildiği adamı ölçüp biçerken nefesini tuttu. Bunu yaptığına memnundu. Şimdi karar verebilirdi—onun için çalışırsa onu dövmeye çalışacak mıydı ya da başkalarının bunu yapmasına izin verecek miydi?

Luis parmağını kaldırdı. Konuşurken parmağını sallıyordu. “Ben inançlı biriyim! Ben imanlı bir adamım. Ben Tepeyac’ta 1531’de Meryem Ana’nın kendisine görüldüğü ve cübbesine kendisini resmettiği Juan Diego’nun müridiyim. Gudalupeli Meryem’in ziyafet günü olan 12 Aralık’ta dünyaya gelmişim ve hayatımı ona adadım!”

Luis köşeye kısıtılmış bir aygır gibi tir tir titriyordu.

Coral ayağa kalktı, sonunda onu anlamıştı. Yavaşça uzandı ve başını omzuna yaslayabilmesi için kollarını onun boyuna doladı. O da bir an için başını kadının omzuna koydu ve Coral adamın titreyen bedenini hissetti.

Sonra Luis geriye doğru bir adım attı ve avuç içleriyle göğsüne vurdu. “Bu beden, içinde ruhumun ikamet ettiği bir tapınaktır. Onu ‘Kutsal Anne’nin önünde asla kirletmeyeceğim.”

Coral eğer bu kadar kızgın olmasa Luis’in ağlayabileceğini düşündü. “Ben eşcinsel değilim, dinî nedenlerle bekâırım. Böyle de kalacağım.”

“Hep böyle miydin?”

Adamın metanetinin geri geldiğini gördü ve artık bunun kaynağını biliyordu. “Daima!”

Coral buz kutusuna uzanıp ona bir bira daha verdi ve uşşğın sessizce kırılan şişeyi ortadan kaldırdığını gördü.

Coral otururken, “Bana kendinden söz et, Luis” dedi. Adamın jaguar heykelleri kadar zarif ve gerçek bir jaguar kadar da tehlikeli olduğu kanısına vardı. İç dünyasında hor görülmüş bir çocuktü—içindeki gizli eşcinsellik onun maço anavatamı tarafından reddedilmişti.

Luis ona ters ters baktı. “Amerika giderek bir Latin ülkesi oluyor.”

“Evet, bir bakıma öyle. İspanyol kültürü moda bu aralar.”

Luis küçümseyici bir tavırla gülümsedi. “Latin kültürü demek istiyorsun! Bu bir moda değil. Bu, gringoların (beyazların) hâkimiyetini silip süpürecek, giderek büyüyen bir dalga.”

Coral da uzun zamandır böyle olup olmadığını merak ediyordu, ama gülmeye karar verdi.

Luis yavaş yavaş ona doğru yaklaştı. “2125 yılına gelindiğinde burada gringolardan daha çok Latin olacak.”

Coral kaşlarını çattı.

“Her gün sınırdan bu tarafa geçiyoruz ve geri dönmüyoruz. Hastaneleriniz bebeklerimizle dolu. Sizin bir bebeğinize karşılık bizim üç bebeğimiz var. Çoğunluğumuz İngilizce öğrenmeye bile zahmet etmiyor. Buna ihtiyaçları yok. İkiz La-

tin başkentlerimiz, San Antonio ve Los Angeles, Miami gibi olacak. Buralarda İspanyolca bilmeyen gringo kalmayacak. Ya buradan gidecek ya da iş bulamadığı için sosyal yardımlaşmadan yardım alacak.”

Coral onu konuşturmaya karar verdi. “Teksaslıların buna izin vereceklerinden şüpheliyim.”

“Bunu engelleyemeyecekler. Hazır yapabiliyorken keyfine bak. 2050 yılında bile siz beyazlar burada azınlık olacaksınız. Şimdiden dünyanızı yeniden şekillendirmeye başladık. Latinlerin seçimlere en çok etki eden eyaletlerde –Teksas, Kaliforniya, Illinois– yaşadıklarını biliyor musun? Yakında başkanın kim olacağına da biz karar vereceğiz.”

“Bu doğru mu? Ben San Antonio’ya gitmiştim Luis. Meksikalı-Amerikalılarla tanıştım. Çoğu oy bile vermiyor. Ülkeyi ele geçirmek bir yana, hiçbir şeyi ele geçirmeye niyetleri yok. Zar zor geçiniyorlar. Zengin olanları da herkes gibi göçü durdurmaya çalışıyor.”

“Meksikalı-Amerikalılar bu ülkedeki Latin nüfusunun yüzde seksen beşini oluşturuyor ve bu rakam giderek artacak.”

Coral gözlerini ona dikti. “Bu durumda güvendeyiz demektir. Bunu nasıl başarmayı düşünüyorsunuz?” Kolunu kapağına doğru uzattı. “Şu kuzenin gibi *peone*’lerle mi? Ve ne kadar zamanda Luis? *Mañana*?*”

Luis’in suratına tokadı yapıştırmayışını dikkate aldı.

“Bir budala gibi konuşuyorsun.” Luis gülümsedi. “O sınırı kanunsuz yolla geçenler ulusal kahramanlardır. Günbegün onların yaptıkları fedakârlıklar sayesinde bir zamanlar bizim olanları geri alacağız: Teksas, Nuevo México, Sonora, Alta Kaliforniya.”

* *Amele.* (ç.n.)

** *Yarın.* (ç.n.) Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Başka bir deyişle Güneydoğu’nun tamamını yani.”

“Evet, bazı aileler üç yüz yıldır burada, Amerika’da, ama çoğumuz sadece üç aydır ya da üç gündür burada. Buna ne deniyor biliyor musun?”

“Hayır, Luis, bilmiyorum.”

“*La Reconquista.*”

“Yeniden fethetme mi?”

“Evet, günbegün bir zamanlar bizim olanı yeniden fethetme.”

“Şunu iyice anlayalım. Uyuşturucu patronlarının ABD’yi fethetmeye çalıştıklarını mı söylüyorsun?”

“Hayır! Onlar değil. Onlar ruhsuz yaratıklardır.”

“Kim o halde?”

“Ben ve benim gibi olanlar.”

Coral oturdu. “Yüce İsa! Sen kendini gerçekten Che Guevara ya da Zapáta falan sanıyorsun. Senin derdin ne Luis? Önceden hiç böyle değildin sen.”

Coral’ın karşısına oturdu. “Ben hep böyleydim. Sadece bunu belli etmiyordum.”

“Yani başka bir deyişle bir gün gelecek ve şu anda çatıştığımız halklar değil, Meksikalı-Amerikalılar mı kıcımıza tek-meyi vuracak diyorsun? *Ya ni modo?*”

Luis sinirlendi. “*Ya ni modo* ailemin bizim evde kullanılması izin vermediği bir tabirdir. Onlar bize asla vazgeçmemeyi öğrettiler, sorunlar ve başarısızlıklar kaçınılmaz değildir.”

“*Ya ni modo* demiyoruz yani. Peki, o halde Meksikalı-Amerikalılar insanları itip kakma konusunda iddialı olacaklar.”

“Hayır! Bu gringoların yöntemi, bütün dünyayı ezmeye çalışmak. Meksika şefkatlidir, biz aileye değer veririz.”

“Öyle mi? Bu yüzden mi Meksika’nın çoğunluğu fakirlik ve sefalet içinde yaşarken bir avuç insan paralarını harcayamayacak kadar zengin?”

“Amerika böyle ucuz işgücü bulduğu için şanslı. Her neyse, burası da zaten o hale geliyor.”

Coral yüzünü buruşturdu. “Amerika’daki fakirlerle Meksika’daki fakirler arasında çok fark var.”

“Meksika’nın sıkıntıları var, ama orası benim ülkem. Sen de bir gringasın ve bunu anlayamazsın.”

Coral iç çekti. “Mantıklı konuşmadığını biliyorsun Luis—sizi fethedenleri fetheden ülkeyi fethetmek mi? Sahip olduğun genlerin yarısıyla konuşuyorsun. Peki ya diğer yarısı? Peki ya Aztek—affedersin—Meksikalı ataların? Onlar adına kim konuşacak?”

“Ben!” diye gürlledi. “Onların dilini konuşuyor olsak ve damarlarımızda kanları dolaşıyor olsa da Mexico City’de bir tane bile İspanyol istilacı anıtı göremeyeceksin.”

Coral, Luis’in bu kahramanca duruşunda karşısında istilacı İspanyollar gelmeden önceki Moctezuma’yı, atının üstündeki Cortés’i ve Moctezuma öldüğünde İspanyollara karşı kaybettiği son direnişini yapan Cuauhtémoc’u görür gibi oldu. Genlerindeki çatışmalar dikkat çekici bir adam meydana getirmişti.

“Bu geceden sonra benimle bir daha bu şekilde konuşmayacaksın! İster benimle çalış, istediğin gibi gel, istediğin gibi git, ama bir daha benimle bu şekilde konuşmayacaksın! Bir gringa tarafından azarlanacak bir çocuk, bir kadın tarafından olayları anlamadığım söylenecek bir adam değilim ben! Bana saygılı davranacaksın. Bu benim gerçğim, işine gelirse! Senin

ne düşündüğünün bir önemi yok. Sen inansen da, inanmasan da o gün gelecek. Benim niyetim bunu çabuklaştırmak.”

“Affedersin, niyetim—”

“Kes sesini, *mujer blanca!*”

Luis amirane bir şekilde ona bakarak birasını kafasına dilerken Coral ayağa kalktı.

Sam’i son gördüğü zamanı düşünüyordu—İtalya’da bir sahilde durmuş, Brown’ın yatı denize açılırken ona el sallıyordu. Eski bir denizci olarak uydu üzerinden yata nereden olduğunu izlemişti. Onu özür dilemeye Maggie’nin gönderdiğini, ama kendisinin de zaten geleceğini söylemişti. Sam Coral’la halka açık bir yerde buluşmaya söz verdiği için güvertede kalmıştı. Kaniş köpeğiyle birlikte koşan bir kadın ve jet skideki iki ergen, Sam Coral’a travma-uyarımlı kişilik değişikliği sırasında ona tecavüz ettiği için özür dilerken onları gördü. Yattaki dinlenme koltuğunda Coral kontrolünü kaybetmiş, onu ve kişiliğini yumruklarıyla döverek öldürmeye çalışmıştı. Sam’in tek yaptığı ise onun ellerini tutmak ve özür dilemekti. Sonra da Sam tekneden inmiş ve sevdiği kadına, Maggie’ye dönmüştü.

Luis, “Düğünden haberin var mı?” dedi.

“Ne düğünü?”

“Sam Duffy ile Maggie Johnson’ın düğünü. Evlenmek için New York’a döndüler.”

Coral gözlerini kırptıktan sonra Luis’e dikti. Luis şimdi ona bir tane çakmıştı, hem de ellerini bile kullanmadan. “Sen nereden biliyorsun?”

“Yirmi yıl önce Theomund Brown binaya dinleme aygıtları yerleştirmişti. Felix Rossi onları kaldırttı, ama ben kaldıraçğını duyduktan sonra yaptı bunu. Oğlu da ölmüş, şu sözüm ona İsa klonu.”

“Ölmüş mü? Ama nasıl?”

“Aptal bir kasabalı öldürmüş.”

“Bu çok korkunç!”

“Evet korkunç, çünkü yarın Evaristo Kardinal Salati Hazretleri Roma’dan buraya geliyor. Çocuğu bir pazarlık unsuru olarak kullanabilirdim.”

“Luis bir çocuğu kullanır mıydın?”

“Canını yakmazdım, ama çocuğu ona verirdim.”

Coral gözünü kırpıştırarak, “Neden?” dedi.

“Tanrı tek bir kişinin bütün insanlığın kurtarılmasına engel olmasına izin verecek kadar aptal değildir. Artık klon öldüğüne göre Salati’nin ilgisini çekecek başka bir şey bulmalıyım. Yarın misafirim olacak. Onu eğlendirmek için seni, sadece seni istiyorum.”

“Theo’nun Vatikan’daki adamı oydu değil mi?”

“Evet. Artık onun benim adamım olmasını istiyorum. Ekselanslarının Tanrı’nın rahip sınıfının evlenmemesi yeminine bağlı olup olmadığını öğrenmeni istiyorum.”

Coral, “Rahipler genellikle günah işlemekten önce kızlarının kırbaçlanmasını isterler biliyor muydun?” dedi.

“Bende güzel İspanyol kırbaçları var.”

Coral güldü.

“Onun çocuğunu taşıyor.”

Coral’ın gülüşü kesildi. “Ne?”

“Sam Duffy’nin çocuğuna hamile” dedi Luis, elini Coral’ın omzuna koyarak. “Maggie Johnson nefret uyandıran kadın.”

Coral kendini beklenmedik bir şekilde düş kırıklığına uğratılmış hissetti ve *ya ni modo* diye düşündü, ama bunu dile getirmede. “Neden ona öyle diyorsun?”

“Siyah Bakire? Saklı Bakire? Ya da İsa’nın klonunun annesi mi diyeyim? Bu kadın ve oğlu Guadalupe Bakiresi’ne ha-

karete bulundular. Daha ileri gidemeyecekler, *gracias a Dios*.^{*} Bana yardım edecek misin?”

Sam’in Maggie’nin rahmindeki çocuğunu düşünerek derin bir iç çekti. Eğer Coral’ın bundan önce Sam’le bir şansı varsa bile artık bu şansı kalmamıştı.

“Neden olmasın? Neden olmasın be! Haklısın Luis. Hayatım boyunca bazı piçlerin diğerlerini ezmelerine yardım ettim. Sen daha ne kadar kötü olabilirsin ki? Anlaştık. Yalnız bana çeyrek milyon ödeyeceksin anladın mı?”

Luis başıyla onayladı.

“Senin Latin dalganın bu çürümüşlüğü silip süpürmesine yardım edeceğim. Neden olmasın anasını satayım?”

Coral Luis’in gözlerindeki hayranlığı gördü.

Luis, “Senden hep hoşlanmıştım” dedi.

Coral onun için üzüldüğünü hissederek Luis’e kardeşçe sarıldı. Kaçığın biriydi, ama zengindi ve kendini Zapata sanması Coral’ın biraz hoşuna da gitmişti. Belki bir gün neden böyle kaçık olduğunu öğrenir ve ona yardım etmeye çalışırdı, tabii verdiği sözü tutarsa.

Luis ona fısıltıyla karşılık verdi. “Dua ederken Coral, Guadalupe Bakiresi’nden sadece şunu dilerim: Hayatım boyunca, La Reconquista.” Sesi çatallandı. “Bu bir yana bana güvenebilirsin. Paranı ödeyeceğim ve sana zarar vermeyeceğim. Tek istediğim bana ihanet etmemen.”

Coral bir bira aldı ve yakında yapılacak olan düğünü düşünmemeye çalışarak Luis’in birasıyla tokuşturdu. “Etmeyeceğim Luis. Reconquista diyorsan öyle olsun, hayatım.”

4. bölüm

“Devam et, Sharmina. Bilmem gerek” dedi Sam. Sonra trafiğe daldı ve kuzeye, Harlem’in geri kalanından Beşinci Cadde ve Morris Dağı Parkı’yla ayrılan Doğu Harlem’deki geleneksel bir Porto Rico Mahallesi olan El Barrio’ya doğru gitmeye başladı. Sam mahallenin iki bölgeye ayrıldığını biliyordu. Batı bölgesinde varlıklı siyahlar, doğusunda ise varlıklı beyazlar ve Asyalılar on dokuzuncu yüzyılda yapılmış kahverengi kumtaşı evleri ve dükkânları birer birer alarak Harlem’in eski şaşaalı günlerini geri getirmeye çalışıyorlardı.

Bu sırada El Barrio’yu istila eden Meksikalı göçmenler de restore edilmemiş evler için mücadele ediyorlardı.

Sharmina Maggie’nin doktoruyla görüşmeyi bırakıp oradaki bir ebeden randevu aldığını anlatırken Sam dikkatlice onun söylediklerini dinledi. Meksikalı müşterilerinin arasında ün yapmış olan kadının Maggie’nin kilisesinde de namı yayılmıştı. Bir *partera** olmasının yanı sıra bir *curanderaydı***. Bebek doğurtmadığı zamanlarda bir *yerberia**** işletiyor, çeşitli mumlar ve bitkisel ilaçlar satıyordu. Maggie de şu anda oradaydı.

“Teşekkürler Sharmina” dedi Sam ve telefonu kapattı.

Gençliğinde bir denizciyken bu tür yerlere gitmek için nedenleri vardı ve dünya üzerindeki bu tür şifacıların değerli

* Ebe. Doğum işini gerçekleştiren kişi. (ç.n.)

** Şifacı. (ç.n.)

*** Aktar. (ç.n.)

olduklarını düşünürdü. Sam Maggie'nin böyle bir yere gitmesine hiç ihtimal vermemesine rağmen Sharmina'nın söyledikleri onu hiç telaşlandırmadı. Sharmina da Maggie'nin böyle bir yere gitmesine değil, Sam'e bu konudan hiç bahsetmemesine takılmıştı.

Hızlandı ve 116. Cadde'yle birlikte Lexington Metro İstasyonu'nu geçti. Polis arabalarına dikkat ederek ana yolun doğusundaki Luis Múñoz Marín Bulvarı'ndan hızla geçti. Porto Rikolulara ait *cuchifrito* et lokantalarının yanından geçerken dükkânlar hızdan dolayı bulanık görünüyor, salsa müziği de bangır bangır çalıyordu. Üçüncü Cadde'de müziğin değişip mariachi çalmaya başladığını biliyordu, ama bunu duymayacak kadar hızlıydı artık. Sam Meksikalı tako lokantaları ve kovboy çizmeleri satan dükkânlarla dolu Küçük Puebla'ya ulaşmıştı. Telaşlı bir şekilde kapısındaki bir logoyla birlikte Yerberia Guadalupe yazan, ön tarafı tamamen cam olan bir dükkânın önüne park etti. Arabadan indi ve dükkânı şöyle bir inceledi. Sol taraftaki camda üstünkörü yapılmış, cennetteki kutsal aileyi tutan bir *La Mano Poderosa* –kuvvetli el– tablosu vardı. Sağ tarafta ise hilâl biçimindeki ayın üzerinde durmuş ve altında bir melek olan Guadalupe Bakiresi'nin resmi vardı. Yerberia, ürünlerinin tanıtımını el yazısıyla yapmıştı: *Sexopronto, Aguas Espirituales, Libros Misticos, Lectura de Cartas* ve daha fazlası. Maggie Tarot falına baktırırken bu ürünlerle gücünü artırabilirdi. Zararsız görünüyorlardı.

İçerideki ahşap raflarda kremler ve yağlarla birlikte kavanozlar dolusu şifalı bitkiler sıralanmıştı. Bunların yanında azizlerin ve Aztek imparatorlarının heykelleri, uzun cam kavanozların içinde duran renkli mumlar vardı. Kurutulmuş otlar tavana asılmış, Ölüler Günü'nü simgeleyen iskelet figürlerinin yanlarında sallanıyordu. Onların yanındaki duvarda 'Son

Akşam Yemeği' adlı duvar resminin kopyası vardı. Bir diğer duvar ise geçmişteki büyük şifacılar olan halk azizleri Don Pedrito Jaramillo, El Niño Fidenciove, Meksika'nın Rahibe Teresa'sı Teresita'nın etiketlenmiş portreleriyle öne çıkıyordu—hepsinin mucizevî tedaviler yaptığı yazıyordu.

Köşede Maggie'yi görünce rahatladı. Şifacısıyla birlikte üzerinde siyah bir örtü olan masada birbirlerine sokulmuşlar, şifa duası ediyorlardı. Sam'e göre bu oldukça kasvetli bir görüntüydü: Şifacı, şeytandan korunma amaçlı siyah mum ve yas giysileri içindeki Maggie.

Sam kadınlar ona doğru bakarken boğazını temizledi. Maggie'nin yeşil gözlerinde şaşkınlık vardı. Eliyle çabucak şifalı bitkilerle dolu bir poşetin üstünü kapattı. Sam Maggie'nin hislerini ele vermeyen ifadesine bakınca tanımadığı bir kadını görür gibi oldu ve bir an irkildi. Bu ifadeyi görmezden geldi. Bu Maggie'ydi.

“Maggie Clarissa Johnson bu defa ne gizliyorsun acaba?”

Kadınlar birbirlerine baktılar ve sonra Maggie, “Sam nereden çıktın sen?” dedi.

“Sharmina'ya nerede olduğunu sordum.” *Tam olarak doğru değildi, ama gerçeğe yeterince yakındı.* “O otlar ne için?”

“Sürekli bir baş ağrım var, sadece onun için.”

Sam Maggie'nin yanına gitti ve onu alnından öptü. Yalan söylediğini anlamıştı. “O halde bundan kurtulmalıyız.”

Yoğun bir ilgi ifadesiyle elini uzattı ve şifacının elini sıktı. “Ben olayın faili olan baba ve müstakbel kocayım.”

Siyah saçları çekici yüzünü çevreleyen kadın gülümsedi. Koyu renkli keten bir elbise ve beyaz bir hırka giymişti. Yanındaki masanın üzerinde mavi cübbeli bir Guadalupe Bakiresi duruyor, tacından aşağıya doğru kırmızı bir dua tespihi sarkıyordu.

“Ben Doña Teresita.”

“Güzel bir isim” diye yanıtladı Sam.

Maggie elindeki otları gizlice çantasına atarken Sam de gördüklerini bir mantığa oturtmaya çalışıyordu. Eğildi ve Maggie’nin karnını sıvazladı.

“Peki, bebeğimiz nasıl?”

Şifacının gözlerine baktı, *envidia, mal de ojo, salacion, maleficio* büyüleri yapan bir çeşit kara büyücü olup olmadığına dair bir iz aradı. Maggie burada olduğuna göre öyle biri olamaz diye düşündü.

“Sizinle tanıştığıma sevindim Senyor Duffy. Çocuğun durumu iyi.”

“Bir dahaki sefere görüşürüz artık biz gidelim” dedi Maggie.

Sam Maggie’nin omzuna hafifçe vurdu, dönüp etrafına baktı ve duvardaki çerçeveli yazıları inceledi. “Sanırım birçok bebek doğurtmuşsunuzdur, Doña Teresita.”

“Harlem’in her yerinde ve birçok başka yerde” diye yanıtladı kadın. “Ben lisanslı bir ebeyim.” New York Eyaleti’nin kendisine vermiş olduğu sertifikayı işaret etti. “Güvenli ve sevgi dolu bir ev doğumu benim işimdir.”

“Peki, ne kadar zamandır Harlem’desiniz?”

“Uzun yıllardır.”

“Sanırım gitsek iyi olacak” diye tekrarlardı Maggie.

“Tamam canım” dedi Sam ve Maggie’nin kolundan tutup kalkmasına yardım etti.

Sam dışarı çıkınca Range Rover’ın kapısını Maggie için açtı ve Maggie arabaya bindikten sonra bir şeyi hatırlamış gibi yaptı. “Bir dakika bekle. Teresita’ya bizzat teşekkür etmek istiyorum, ayrıca iyi de bir bahşış bırakayım ki seninle güzel ilgileysin.”

“Buna gerek yok” dedi Maggie.

Sam Maggie’nin çenesine dokundu ve şifacının içeride onu bekliyor gibi görüldüğü Yerberia Guadalupe’ye geri döndü.

Sam gülmeye başladı. “Sakın bana aynı zamanda bir *espiritista**, olduğunu söyleme.”

Doña Teresita ona elini uzattı. Elinde içinde otlar olan başka bir poşet vardı.

“Sayılırım” dedi. “Al bunu. Ona çaktırmadan çantasındaki poşetle değiştir.”

Sam poşeti almadı. Ona fısıltıyla konuşacak kadar yaklaştı. “Peki bunu neden yapacaktım, Doña Teresita?”

Sam tanımadığı biri olsa da, onu alt edebilecek iri yarı bir adam olsa da, Teresita korkmuşa benzemiyordu. “Karınızın anlattığı gibi biri değilsiniz senyor. Hem de hiç. Ruhunuzu görebiliyorum.”

Sam’in keyfi kaçtı. Maggie ona ne söylemişti? Teresita’nın artık doğru olmadığını düşündüğü kötü şeyler miydi, yoksa iyi şeyler miydi?

“Ne var o poşette?”

“Sadece yeşil çay. Ona zarar vermez.”

Sam kadına dik dik baktı. “Peki, ondaki poşette ne var?”

“Kekik var.”

“Kekik mi? Bildiğimiz kekik mi, baharat olan?”

“Evet. Yeni hamile kalmış bir kadın üç gün boyunca kekik çayı içerse bebeğini kaybeder. Amerikalı kadınların büyükan-nelerinin bilgeliğini yok sayması çok yazık. Hayatlarını mahkemelerin yönetmesine izin veriyorlar.”

Sam yanlış duyduğunu düşündü. Maggie’yi kurtarıırken

* *Medyum* (ç.n.)

neredeyse ölecekti. Seks açısından bakıldığında kendisinin kadın karşılığı olan Coral'dan bile vazgeçmişti. Maggie bütün bunları hiçe sayıp onun bebeğini düşürmek istiyor olabilir miydi? Gözlerini kapattı, tecavüzü hatırlayınca kalbi durdu. Maggie onu affetmemişti.

“Senden böyle bir şey mi istedi?”

“Çok sıkıntısı var. Yaşadıkları onu mahvetmiş.”

Sam başını çevirdi ve Aztek Ana Tanrıçası Tonantzin'in Meksika'daki Hristiyan versiyonu olan Guadalupe Bakiresi heykeline baktı. Maggie'de de bir Siyahî Meryem heykeli vardı, *Notre Dame de Rocamadour*. Sam Jess öldüğünden bu yana o heykeli görmemişti. Evet, Sam ona tecavüz etmişti, oğlunu kaybetmişti, ama Maggie bir bebeği düşürebilecek biri miydi?

Teresita'nın yüzünü inceledi. “Söylediklerin doğru olmaz. Maggie dini bütün bir kadındır ve ben—”

Teresita kafasını salladı ve Sam'in omzuna dokundu. “Senyora mücadele edemeyeceği duyguların pençesinde. Senin tanıdığın kadın değil artık o.”

“Ama o bunu nasıl—”

“Eğer sizinle ya da bir başkasıyla konuşursa ya da cinsel ilişkiye girerse bunun ona yardımı dokunabilir. Bunu dene-melisiniz. Bu çok önemli. O şu anda düşünemiyor. Sadece his-sediyor. Söylediklerimi unutmayın, bunlar size fikir verebilir, Senyor Duffy. İyi şanslar.”

Doña Teresita Sam'e poşeti verdi ve dönüp gitti.

Sam otları parmaklarıyla yokladı. Katolik bir ebe kürtaj yapar mıydı? Sonra hatırladı. İspanyol istilacıların Katolik inancının görüntüsü altındaki Meksikalılar, kadim inanç-larının büyük bir kısmını muhafaza etmişti. Bir Guadalupe Bakiresi'nin Katolikliğiyle, Roma'nın Katolikliği aynı şey de-ğildi.

O sırada bir kitap rafı Sam'in dikkatini çekti. Sam kitapların güven verici adlarını taramaya başladı. Azteklerin meşhur Codex Badiano'su dâhil bitkisel ilaçlarla ya da şarlatanların yaptığı evde tedavi ile ilgili kitapların yanında, *Doğum Bilimi: Normal ve Problemlili Hamilelikler*, *Varney'nin Ebelik Kitabı Dördüncü Basım*, *Kapsamlı Ebelik*, Susan Weed'in *Bilge Kadın Şifalı Bitkiler Serisi* ve Jethro Kloss'un klasik kitabı *Cenete Dönüş* vardı.

Sam poşetlerin ikisini de boş vermeye ve Maggie'nin poşetindekileri marketten alacağı rahatlatıcı bir çayla değiştirmeye karar verdi.

Coral yaşadığı binaya girerken binanın kapıcısı, "İyi akşamlar Bayan Anders. Yolculuğunuz iyi geçti mi?" diye sordu. "Merhaba Chris. Evet, iyiydi."

Bir süre öyle kaldılar. Chris kapıyı tutuyor, Coral da dalgın dalgın adamın yakasındaki süse bakıyordu. Bir anda o yakayı en son nerede gördüğünü hatırladı. Binanın garajından kaybolan kahverengi Porsche'un direksiyonundaki kişide görmüştü bu açık kahverengi yakayı—hem de arabanın kaybolduğu gün. Bu bir tesadüf müydü?

"O Porsche'u sen çaldın Chris, değil mi?" dedi bir anlığına da olsa kendi problemlerinden uzaklaşmış olmanın ferahlığıyla. Ona hem yaptığı şeyi onaylamayan, hem de takdir eden bir gözle bakıyordu.

"Ne? Hayır, ben çalmadım!" Etrafına bakındı.

"Zavallı Bayan Lee'den kocasının ölmeden önce ona verdiği o Porsche'u sen çaldın."

Yüzü kızaran kapıcı kendini ele vermişti. "İnsanlar duyacak. Yanılıyorsunuz Bayan Anders."

“Yanılıyor muyum, gerçekten mi?”

“Evet, ama ben çalmış olsam bile şöyle bir gerçek var: Araba çalınmasaydı da o kadın yürüteçten inip arabayı zaten kullanamayacaktı.”

Coral güldü. “Seni köpek.”

“Yol... yolculuğunuz nasıldı, Bayan Anders?” diye tekrarladı.

Coral duraksadı ve havaya baktı. “Son durağım Cebelitarık’tı. Rüzgâr batıya dönünce boğazın karşısındaki günbatımını izlemek için teleferiğe bindim. Orada Afrika’dan gelen gerçek bir toz bulutunun ışığı yakalamak için yükseldiğini görebilirsin.”

Giderken bırakmış olduğu evinin anahtarlarını adamdan geri aldı. “Evet, harika bir yolculuktu.” Adama döndü ve fısıldadı. “Ama asıl soru şu Chris; o Porsche’u geri verecek misin?”

Chris kıpkırmızı oldu. “Bayan Anders neden benim o arabayı aldığımı düşündüğünüzü—”

“Kızarmak, hırsızlar için kötü bir özelliktir Chris. Sen de böyle birisin ve ben bunu biliyorum.” Pis pis güldü. “Bu kadar tatlı ve işe yarar olmasaydın seni ele verirdim.” Bir parmağını adamın göğsüne koydu. “Ama benden ya da buradaki dostlarımdan bir şey çalarsan seni anında ele veririm.”

“Bayan Anders size ne kadar hayran olduğumu biliyor olmalısınız. Ben asla ama asla—”

Coral gülümseyerek doğu tarafının asansörlerine doğru giderken ona seslendi. “Bakalım. Yapıp yapmayacağını zamanla göreceğiz.”

17. katta asansörden indi ve dairesine girdi.

“Nihayet evimdeyim” dedi ve giriş salonuna geçti. Burada cilalanmış zemin karoları, altın renkli süpürgelikler, giriş salonunun duvarının karşısında yeniden düzenlenmiş bale

dansçıları Fonteyn ve Nureyev'in enfes bir tablosu, onun altında da üzerinde sarı laleler olan siyah bir masa vardı.

Salona doğru gitti. Sağ tarafta arduaz, krom ve cilalı ahşap malzemelerden yapılmış mutfak, sol tarafta ise bir tuvalet vardı. İki adım daha attıktan sonra geniş ve ferah salona gelip koyu bordo renkli halıya ayak bastı. Bir taraftaki duvarda üzerinde altın, yeşil ve maun renkli karmaşık çizgileri olan bir duvar kâğıdı vardı. Bu duvarda birkaç dansçı portresi daha vardı: Bill "Bojangles" Robinson, Fred Astaire ile Ginger Rogers, Baryshnikov. Duvardaki girintiyi de kısa kuyruklu bir piyano dolduruyordu.

Burası sadece ama sadece ona aitti. Bugüne kadar buraya hiçbir erkek gelmemiştir, ne Sam, ne de başka biri.

"Merhaba Kathryn" dedi 1930'lu yılların tarzına uygun biçimde giyinmiş bir kadın portresine. Resim çerçevesindeki pirinç plakada, "Antropolojik dans hareketinin kurucusu Kathryn Dunham" yazılıydı.

Coral dalgın bir şekilde küçük ve etiketli çerçeveleri inceledi: Kırmızı- mavi bir çerçevede Chagall'in "Ateş Kuşu" Albert Arthur Allen'ın 1930 yılında Fransa'da sol taraflarına dönmüş yedi adet çıplak kadını fotoğrafladığı, "Koro Hattı."

Burası onun erkeklerden arınmış tapınağıydı. Burayı Theo bile görmemiştir.

Büyük yatak odasına gitti. Bu odada siyah renkli mobilyalar, altın renkli lambalar ile yatağın üstünde sarı renkli satenden gösterişli bir yorgan, baş kısmında ise farklı büyüklüklerde yastıklar vardı.

Üstünü değiştirerek bir tayt ve geniş, beyaz bir tişört giydi. Salona gitti, ardındaki Jersey Kıyısı'nın ışıklarının çevrelediği muhteşem Hudson Nehri manzarasına baktı.

Kısa süren özgürlük günlerini düşünerek derin ve acı bir

şekilde iç çekti. Yolculuğa İtalya'nın Kuzey Akdeniz kıyısında bulunan Rapallo'dan başlamış, hemen yanındaki sosyetik Portofino'nun etrafından dolaşmış, mürettebata Brown'ın yatını güneye, Sardinya Adası'na götürmelerini söylemişti. Adanın güney ucundaki çok güzel, ama bir o kadar da kalabalık olan Cagliari'nin çevresinde dolaşmış, teknenin demir attığı Costa Verde'ye gitmek yerine Scivu'ya gitmiş, burada şafak sökerken çıırılçılak yüzmüş ve altın renkli kumsalda hiç kimseye rastlamadan gezinmişti. Fransız Riviera'sının büyük bir bölümünün de yanından geçmiş ve Sam'in ona yettiği Perpignan yakınlarında demir atmıştı. Dali'nin tasarladığı istasyondan sarı trene, *Le petit train jaune*, binmiş, Sam gittikten sonra kayak yapmak için Pireneler'deki Font Romeu'ya uğramıştı. Cathare Harabeleri'ni dolaşıp tuz bataklıklarındaki flamingoların fotoğraflarını çekerken oradan tadına adeta âşık olduğu bir kasa Rivesaltes misket üzümü şarabını da tekneye yükletmişti.

Tamamen mutluluk ve bağımsızlık dolu günlerdi, ama artık bitmişti.

Brown'ın vasiyetinde ona söz verdiği şeylerin yazılı olmamasına inanamıyordu. Artık hayalini kurduğu bağımsızlık günleri bitmiş, özgürlüğü tattığı o günler bir illüzyondan ibaret kalmıştı. Artık ya Luis için çalışacak, ona çılgınca planlarında yardım edecek ya da yaşlı, hatta rekabet ortamı da göz önüne alınırsa daha da kötüsü dedesi yaşlarında bir zengin sevgili bulmak zorunda kalacaktı. İyi ailelerden gelen güzel kızlar artık fahişe olmaktan çekinmiyorlardı.

“Theo, seni kahrolası piç” dedi Jersey semalarına doğru. “Umarım cehennemdesindir.”

Coral yatak odasının yanındaki başka bir kapıya doğru gitti. Kapıyı açtı ve kişisel dans stüdyosunun ışıklarını yakarak

aynaların önünde boydan boya uzanan metal bara gitti ve plie ve rölöve* yapmaya başladı.

Burada hiç kimse onu satın alamazdı. Hiç kimse onu şakacı veya seksi olmaya, kaşlarını çatmak istediğinde gülmeye zorlayamazdı. Bu apartman dairesinde sadece kendisine sadıktı.

Burada o Coral Anders'tı, dansçı Coral Anders.

* *Balede diz bükme ve parmak ucunda yükselme hareketleri. (ç.n.)*

5. bölüm

Maggie Felix'in mutfağında su kaynatmak için çaydanlığı ocağa koyup çantasından otları çıkarırken 131. Cadde'deki Baptist Kilisesi'ne yıllar sonra yeniden adım attığı ilk anı düşündü. Doña Teresita oradaki iki kanatlı kapının önündeki lobideydi. Camlardan içeri sızan ışık onun siyah saçlarını ve etkileyici gözlerini aydınlatıyordu. Siyah giyinmişti.

Maggie bu kilisede hiç de oranın yabancısıymış gibi durmayan bu kadına karşı bir yakınlık hissetmişti.

“*Saludos. Madre querida*” demişti sonunda Teresita. Maggie bunun *Selamlar Sevgili Anne* anlamına geldiğini sonradan anlamıştı. Maggie onun *Selamlar Kutsal Anne* dediğini sandığı o ilk anda geriye doğru bir adım atmış ve Sam'in onu uyardığı gibi buraya dönmemesi gerektiğini düşünmüştü.

Teresita çantasına uzanıp ebe olduğunu gösteren kartvizitini çıkararak Maggie'ye vermiş ve “İstersen beni görmeye gelebilirsin” demişti. Bir şekilde onun hamile olduğunu anlamıştı.

O gece Maggie rüyasında Doña Teresita'yı görmüştü—kurutulmuş güllerle dolu garip bir rüyaydı bu. Ertesi gün Teresita'nın *yerbería*'sına gitmişti. Kısa süre sonra Maggie kendini bu etkileyici gözlere sahip kadına korkularından bahsederken bulmuştu. Maggie'nin uzun zamandır içinde taşıdığı o düşünceleriyle yüzleştiği yer orasıydı—Sam'in gayrimeşru çocuğunu doğuramazdı.

Maggie bunları düşünürken birden ayak sesleri duydu ve başını kaldırdı. Sam Felix'in mutfağının kapısında dikiliyordu. Neden Maggie'yi Teresita'nın dükkânından aldıktan sonra işine dönmemişti? Sharmina'yı bir daha Sam'e nerede olduğunu söylememesi konusunda uyarmalıydı.

"Maggie—" diye söze başladı.

Maggie bakışlarını başka yöne çevirdi. Zihninde İtalya'ya, Jess'e gerçekte kim olduğunu söylediği o sabaha gitti. Jess'in verdiği cevap onu hayrete düşürmüştü. Jess genlerinin Felix'in Torino Kefeni'nden çaldığı DNA'dan gelmediğini söylemişti. Dünyaya gelmesinin nedeni Maggie'nin onu çağırması olmasındı—onun ve Felix'in. Başka bir şekilde dünyaya gelmesinin mümkün olmadığını söylemişti. Jess ona kendisinin yegâne görevinin onların kişisel mutluluklarını sağlamak olduğunu söylemişti. Geliş amacı dünyayı kurtarmak değildi.

Maggie pişmanlık ve vicdan azabının etkisiyle göl kıyısından eve kaçmıştı. Sam'i davet edilmeden odasına girmiş ve çıplak olarak yatağına uzanmış vaziyette bulmuştu. Maggie hâlâ her gün Sam'in ona yaptığı şeylerin anılarını aklından çıkarmaya çalışıyordu.

Daha sonraları Felix Sam'in durumunun tıbbi adını söylemişti: Travma uyarımlı parafili. Hiç kimsenin hatası değildi bu. Tamamen Theomund Brown'in suçuydu. Jess'in doğduğu gece Sam'i onun adamları vurmuştu. On yıl boyunca hepsi Sam'in öldüğünü sanmıştı. Maggie gerçeğin öyle olmasını istedi.

Maggie ona doğru döndü. "Felix'in seni İtalya'ya getirmesinin üzerinden daha iki ay bile geçmedi biliyor musun, Sam? Senin hayatta olduğunu öğreneli iki ay bile olmadı."

Sam ona doğru yaklaştı, ama o uzaklaştı.

"Bak sana o günden sonra neler olduğunu hatırlatayım:

Villaya geldiğın gün Sinyora Morelli öldü. Üç gün sonra, sen... sen bana saldırdın. Üç hafta sonra da Carlo Morelli karısını kurtarmadığı için Jess'i öldürdü." Sam suçluluk duygusuyla dolu bir şekilde ona baktı. "Biz bir araya geldiğimizden bu yana yalnızca kötü şeyler oldu, Sam."

Sam ellerini ovuşturarak ağzı açık, ama tek kelime etmeden orada öylece durdu. Maggie koşarak misafir odasına gitti ve kapıyı kilitledi. Nefesi de kalp atışları kadar hızlıydı. Sam'in ayak seslerini ve kapıyı sinirli bir şekilde çalmasını bekledi. İkisi de olmadı. Rahatladı ve bir bavulun yanına gitti. Bavulu açtı ve uzun zamandır bakmadığı bir heykeli çıkardı: On ikinci yüzyıl Fransa'sından, Notre Dame de Rocamadour—Siyahî bir Meryem.

Heykelin burnu Maggie'nin burnu gibi genişti. Kendisinde ve kucağındaki çocuğunda birer altın taç vardı. Jess onu çok sevmişti. Maggie heykeli şifonyerin üstüne koydu ve dua etmek için diz çöktü.

Tahtadan yapılmış o çocuğa dokundu.

"Galiba kendimi ikinci Meryem Ana olarak görmem bir hataydı. Gerçekten büyük, çok büyük bir günah işlemiş olmalıyım. Kutsal Ruh'u gücendirmiş olmalıyım. Tanrı bu yüzden Şeytan'ın bana gelmesine izin verdi. Bu yüzden Jess'imi, canımı benden aldı!"

Maggie elleriyle yüzünü kapadı. Ölümün gölgesinin vadi-sine indiğini ve orada kaybolduğunu, fena halde kaybolduğunu biliyordu.

"Bunun yanlış olduğunu biliyorum" dedi. "Tanrı, intikam benimdir der, ama Kutsal Anne, başıma gelenlere bak!"

Maggie gözleri tahtadan çocuğun üzerindeyken karnını sıkıca kavradı.

"Bunu düzeltmem gerek! Bir zamanlar canım Jess'imın

olduğu yerde Sam'in şeytan tohumunun büyümeye devam etmesine izin veremem. Senden beni bağışlamayı istemiyorum. Daha önce yaptıklarım yüzünden asla affedilmeyeceğimi biliyorum. Sadece açıklama yapıyorum. Hepsi bu."

Maggie bir işaret görebilmek için bekledi—yanılıyor olabileceğini gösterecek herhangi bir şey. Hissiz bir şekilde heykeli ortadan kaldırdı.

Mutfağa geri döndüğünde Sam'i bir fincan ve bir fincan altlığının başında dikilirken buldu—yardımcı olmaya çalıştığını düşündü, ama bunun için çok geçti.

"Biraz acele ettim ve çayını senin yerine ben hazırladım" dedi.

Maggie Doña Teresita'nın verdiği poşeti gördü ve kaşlarını çattı. "Poşetteki bitkilerle mi yaptın?"

"Evet." Fincanı ona uzattı.

Çayı aldı ve Sam'e bakarak karıştırdı. Aslında hiç de öyle değilken nasıl bu kadar ilgili, nasıl bu kadar insancıl görünebiliyordu? Elinde fincanla Felix'in misafir odasına gitti.

Sam de peşinden gitti.

"Benimle kalmana gerek yok" diye seslendi. "Çalışman gerekiyor, biliyorum."

"Ben seninle olmak istiyorum."

Maggie homurdandı. Sam'in şehveti yine devreye girmiş olmalıydı. Onun Jess'le ilgili yaşadığı hisleri paylaşmaması ne kadar da Sam'a uygun bir davranıştı. Sonuçta Jess onun çocuğu değildi.

Maggie yatağın kenarına oturduğunda Sam'in bakışlarını seziyordu. Yeşaya'nın intikam pelerinini giydi ve şifacının verdiği çayı çabucak içti. Tadına bakılırsa yumuşak bir kekik çayı olmalıydı. Bunu üç gün boyunca günde üç defa içecekti ve hamileliği sona erecekti. Şifacı daha uzun süre içmemesini

söylemişti. Eğer bu işe yaramazsa tekrar ona gidecekti. O da başka bir şey deneyecekti, ama kekik genellikle işe yarardı.

Sam Maggie'yi şaşırtarak odaya girdi ve onu kollarına alıp sıktı. Maggie ona çocuğunun yakında kahrolası bir kan pıhtısına dönüşeceğini söylemek istedi. *Nasıl böyle şeyler düşünebiliyordu?* O anda hatırladı. Jess ölmüştü.

Sam fincanı aldı, onu alnından, burnundan ve dudaklarından öptü. Maggie de onun bunları yapmasına müsaade etti. "Maggie seni sevdiğimi bilmiyor musun?"

Maggie sahte bir şekilde gülümsedi. "Elbette seviyorsun Sam. Biz evleniyoruz, öyle değil mi?" Son iki haftadır ağlamak dışında pek bir şey yapamayacak kadar kederliydi. Ama artık amacına ulaşmak için yalan söyleyebilecek kadar güçlüydü.

Sam sesli bir şekilde iç çekti. "Maggie biraz oturup beni dinlemenı istiyorum."

Maggie umursamaz bir ifadeyle oturdu.

Sam onun ellerini tuttu. "Yas tutmanın aşamaları hakkında bir makale okudum. Hayatım sanırım sen inkâr ile kızgınlık aşamalarının arasındasın. Demek istediğim—" Yüzüne dikkatle baktı. "Şu anki hislerine güvenme. Ben de gerçekten çok kötü hissediyorum, ama erkekler ve kadınlar aynı şekilde yas tutmuyor. Birileriyle konuşmalısın, Maggie. Gerçekten bunu yapmalısın."

Maggie ona dik dik baktı. "Sana deli doktoruna falan gitmeyeceğimi söyledim. Ne diyebilirler ki bana? Oğlumun öldüğünü ve benim de üzgün olduğumu mu? Bunları zaten biliyorum."

"Konuşman gerekiyor, Maggie. Ben seni bu konuda zorlamadım, ama şu anda yanıldığımı düşünüyorum. Ben buradayım. Ben seni dinlerim. Neler hissettiğini bana anlatmaya çalışamaz mısın?"

Maggie gözlerini kapattı. Ona ne anlatacağının bir önemi yoktu. Üç gün içinde hamileliği son bulacaktı.

“Ben sadece biraz uyumak istiyorum, Sam. Eğer sakıncası yoksa.”

Maggie ayağa kalktı, elbisesini çıkardı. Üzerinde kombi-nezonuyla yatak örtüsünün altına girerken gözlerinin önünde aynı görüntü vardı: Silahı. On iki yaşında Georgia’nın Macon bölgesinde yaşarken babasının ona verdiği silah. Orada yaşarken bir grup beyaz adam ormanda ona saldırmış, fakat babası tam zamanında yetişmişti. Bu olaydan sonra babası ona bu silahı almış, ona nasıl ateş edileceğini öğretmiş ve “Eğer sana saldıran olursa onları öldür, bebeğim. Tanrı sana tecavüz edilmesini istemez” demişti.

Maggie o silahı hiçbir zaman üstünde taşımamıştı. O hep dualarına güvenmişti. Silah hâlâ otuz yıl önce sakladığı yerde, eski eşyalarının durduğu bir sandığın en altında, bir çorabın içinde duruyordu. Felix onları bodruma, binanın dokuz varlıklı kiracısının kullanmadıkları eşyaları koydukları yere koydurmuştu.

Sam her zamanki gibi davet edilmeden soyundu ve üzerinde kalan tek şey olan şortuyla Maggie’nin yanına, yatağa girdi. “Maggie sana yardım etmeme izin ver. Şu anda neler hissediyorsun?”

Bu dokunuşla Maggie haykırdı, “Beni ve Jess’i yalnız bıraktın!”

“Bunu yapmamalıydım, ama Maggie sen öyle yapmamı istedin.”

“O kadar stres altındayken verdiğim kararlara nasıl güvenirsin? Senin Theomund Brown’ı alt eden adam olman gerekmiyor muydu?”

Sam alnını ovuşturdu. “Sanırım çenesini kapatıp söylene-

ni yapan bir adamla birlikte olmanın kötü tarafı da bu. Sen bana gidip Coral'dan özür dilememi söyledin, ben de öyle yaptım. Yapmamalıydım. Jess'in ölümünde suçum olduğunu kabul ediyorum. Diğer konuya gelince... Maggie inan bana beni seven ve bana inanan iki kadına yaptıklarımı geriye döndürebilmeyi dilemediğim bir an bile yok. Bana hep söylediğin gibi artık devamlı kiliseye gidiyorum, ama günah çıkaramıyorum. Hangi rahip beni bu günahlar için affedebilir ki?"

Maggie homurdandı. Sam onunla 131. Cadde'deki Baptist Kilisesi'ne gelmeyi aklından bile geçirmemişti. Lucifer,* çocukları istismar eden etekli adamlarla dolu Katolik Kilisesi'ni tercih ediyor olmalıydı.

"Sence Coral seni sevmiş miydi?" dedi. "Fahişeler âşık olur mu?"

"Seni kırmak istememiştim!"

Maggie onu görmemek için gözlerini yumdu. Onu duymamak için kulaklarını kapattı. "Peki, Felix neden gitti?"

Sam onun ellerini kulaklarından çekti. "Nedenini biliyorsun! Brown onun çocuğunu kaçırdı. Kendine işkence etmeyi bırak. Lütfen, Maggie. İzin ver sana yardım edebilecek birilerine götüreyim seni."

Bunu söyleyince Maggie tırnaklarını Sam'in etine geçirdi. Sam kolundan kanlar damlarken öylece baktı.

Maggie onun canını yaktığı için kendini iyi hissetti.

"Ah, Maggie'ciğim" diye fısıldadı. "Acını hafifletmek için her şeyimi verirdim. Her şeyi yapardım."

Nasıl bu kadar samimi görünebiliyor?

Maggie çenesini yukarı kaldırdı. "Eğer bugüne kadar beni seven tek erkeğin sen olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun, Sam

* Şeytanın adlarından biri. (ç.n.)

Duffy. Adamo da beni sevmiştii. Carlo Morelli'nin kardeşi. Adamo eskiden beş dakikada bir bana evlenme teklif ederdi, biliyor musun?"

"Benim yerime onu seçmek ister miydin?"

Maggie Adamo'nun her ne kadar eğlenceli olsa da kasanın sarhoşu olduğunu söylemeyecekti. Maggie'ye yardım etmek için ayık gezmeye çalışmıştı, ama muhtemelen şimdiye kadar çoktan içmeye geri dönmüştü.

"Buna cevap vermek zorunda değilsin" dedi Sam. "Adamo senin ne kadar muhteşem biri olduğunu fark etmiştir."

Nasıl bu kadar içten görünebiliyor?

"Asıl muhteşem olan Jess'ti! O yaşarken orada değildin sen, o yüzden bunu bilemezsin. Her şeyi becerebiliyordu. Okuduğu her şeyi anlayabiliyordu. Ben o kadar zeki değilim. Başlarda biraz geç kavrayan biri olduğunu sanmıştık, ama öyle olmadığu anlaşıldı. Meğer okumaya ihtiyacı yokmuş çünkü o zaten... Ah, Tanrım!" Derin derin nefes aldı. "O zaten her şeyi biliyormuş—hepsi içindeymiş. Her şey! Ve—"

"Devam et, Maggie. Başka?"

Pencereden dışarı baktı. "Çok iyi bir yelkenciydi. Felix'in ona aldığu o küçük Mirror Dinghy'yi o kadar iyi kullanıyordu ki, olimpiyatlara bile katılabilirdi. O kadar iyiydi."

"Evet, öyleydi. Çok zekiydi."

"Sadece zeki değildi. İbranice de biliyordu. Haham öğretmişti ona." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Jess, İbranice, İtalyanca ve İngilizce biliyordu. En sonunda... Kendisinin yalnızca İsa'nın reenkarnasyonu olmadığını söylemişti." Elleriyile abartılı hareketler yaptı. "Uykumuzda fısıldadığımız bütün isimlerin—hepsinin—kendisi olduğunu söylemişti ve ..."

Gözlerini kapattı. Güzel oğlunu hayal etti. Onun bronz tenini, saçlarının iri buklelerini, hareketlerindeki kaygısız rahatlığını, herkese nasıl her zaman onları sevdiğini söyleyişini.

Bir süre sonra Sam'in kolunu okşadığını fark etti. Sam'in bu hareketi onu rahatlatmıştı. Bunun nasıl olabildiğini merak etti.

“Yas konusundaki uzmanlar rahatlamak için sevişmeyi tavsiye ediyor” dedi Sam.

Yaklaştı ve onu öptü, ama bu Maggie'nin korkuyla sinmesine neden oldu.

“Yine istediğini mi alacaksın? En iyi bildiğin şey kadınlara nasıl güç uygulayacağın mı, Sam?”

“Öyle söyleme.”

Maggie hıçkırıklara boğuldu ve dizlerini dövdü. “Jess nasıl ölür Sam, nasıl?”

Sam onun ellerini tuttuğunda Maggie kederle iki büklüm oldu. “Nasıl? Benim oğlum nasıl ölebilir?”

Aynı anda Felix'in Ariel için piyano çaldığını duydular.

Maggie onu hayatlarının ilk sırasına koymayan bu iki adam arasında sanki hâlâ hizmetçiymiş gibi kendini kapana kısılmış hissetti. Yataktan çıkıp örtüyü üzerine sardı, ama nereye gideceğini bilmiyordu. Felix'in piyanosunu dinlerken güneş ışıklarının duvarda oluşturduğu desenlere baktı—uzun, insanın ruhunu okşayan kıvrımlar, tıpkı bir jaguarın kıvrımları gibi.

“Maggie gel buraya ve konuş benimle.”

Maggie Sam'in yüzündeki güçlü isteği gördü. *Evet, Sam onları Brown'dan kurtarmıştı, ama bu sadece gerçek katil gelene kadar süren bir numaraydı.*

Maggie üstüne bir sabahlık geçirdi ve gülümsedi. “Bir fincan çay içmeliyim.”

Maggie mutfığa gidip geri döndüğünde Sam misafir odasında değişiklikler yapmıştı. Felix'in koridordaki dua kürsüsü odadaydı. Üstünde yanan mumlar ve onların üstünde de

gümüş gümüşten bir çarmıha gerilmiş İsa heykeli duruyordu duruyordu.

Maggie donup kaldı. “Sam ne yaptığını sanıyorsun sen!”

Sam hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Çayı kenara koy!” Sesi tehditkârdı.

“Ne?”

Eline bir İncil aldı. “Şu çayı kenara koy!”

Maggie kaçıp gitmek istedi. Ama bunun yerine çayı bıraktı ve onun bakışlarına cüretkâr bir şekilde karşılık verdi.

Sam İncil’i ona uzattı. “Şunu eline al.”

“Ne yapıyorsun Sam?”

Sesini yükseltti. “Al şu İncil’i!”

Maggie ürktü, ama “Ben emirle dua etmem! Ne senin, ne de bir başkasının emriyle” dedi.

Bir doksanlık Sam onu suçlayıcı bir şekilde tehdit eder gibiydi. “Neden olmasın, Maggie?”

Maggie göz kırptı ve onun aptal oyununu oynamaya karar vererek İncil’i eline aldı.

“Bu kitabın Tanrı’nın kitabı olduğuna hâlâ inanıyor musun?”

Maggie onun hâlâ yakışıklı olan yüzünü inceledi. Şeytan Sam aracılığıyla onu mu deniyordu? “Bu ne biçim bir soru, Bay Duffy? Tabii ki inanıyorum!”

Sam onu bileğinden kavradı ve dua kürsüsüne götürdü. “Diz çök Maggie.”

Maggie ona dik dik baktı. “Neden?”

“Dediğimi yap! Hayır cevabını kabul etmeyeceğim.”

Maggie sinirli bir şekilde diz çöktü.

“Elinde bu İncil’le Tanrı’nın huzurunda ve dizlerinin üzerinde yemin etmeni istiyorum ki—”

“Neye yemin edecektim? Neye?”

“Sağ elini İncil’in üstüne koy ve başını kaldırıp haça bak.”

“Samuel Duffy sen kendini ne—”

Sam gürledi. “Elini şu değerli İncil’ine koy ve haça doğru bak!”

Maggie şimdi gerçekten korkmuştu.

“Söyle, ‘Tanrım bebeğimizi yok etmeyeceğim.’”

Maggie şaşkın bir halde ayağa kalkmaya çalıştı, ama Sam’in elleri omuzlarındaydı.

“Söyle! Söyle, ‘Tanrım, sana söz veriyorum Sam’in bebeğini öldürmeyeceğim.’”

Maggie Sharmina’nın ve şifacının ona ihanet ettiklerini anlayınca ağlamaya başladı. “Bunu yapamam, yapamam—”

“Yap şunu, Maggie.”

Kapı hızla açıldı. Gelen Felix’ti. Sabırsızca saçlarını geriye attı. “Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz? Sam Maggie’ye ne yapıyorsun?”

Sam sesini alçalttı, “Felix, nefes almaya devam etmek istiyorsan şu lanet olası kapısını kapat ve kendi işine bak!”

Felix Maggie’yi dikkatle inceleyerek sordu, “Sen iyi misin?”

Maggie iyi değildi, ama evet anlamında kafa salladı. Felix hışımla dışarı çıktı ve kapıyı hızla çarptı.

Yine gözyaşları. İncil elinde, yanan mumlar etrafında, İsa da başının üstündeki haça duruyordu.

“Söyle” diye ısrar etti Sam. “Yemin et.”

“Yemin ederim.”

“Tanrı’ya yemin ederim.”

“Tanrı’ya yemin ederim.”

“Bebeğimizi öldürmeyeceğim.”

“Bebeğimizi” Sam’in öfke dolu gözlerine baktı, “öldürmeyeceğim.”

“Oğlum Jess’in ruhu üzerine yemin ederim.”

“Oğlum... Sam bunu yapamam.”

“Söyle! Söyle!” diye emretti.

“Oğlum Jess’in ruhu üzerine yemin ederim.”

“Amen.”

“Amen.”

Sam güçlkle nefes alıp ne düşüneceğini bilemiyormuş gibi elini çenesinde gezdirerek ona baktı. Sonunda kafa salladı.

“Bunu yapmaya mecburdum.” Odada dolaşp mumları üfleyerek söndürdü. “Sen kendinde değilsin, Maggie. Bebeğimi zi öldürmene izin veremezdim.”

Maggie dua kürsüsünden kalktı ve İncil’i usulca bıraktı. Önce giyinme odasına, oradan da arkasındaki banyoya gitti ve kapıyı kilitledi. Üstündeki giysileri parçalayarak aynada karnına baktı.

Diz çöküp İncil’e el basarak Tanrı’ya söz vermişti.

Tanrı ondan bu söze sadık kalmasını bekler miydi? Bu ona zorla yaptırılmıştı. Maggie gözlerini kapattı. Bunu reddedebileceğini biliyordu. Sam onun canını yakmazdı. Bunları düşünürken çığlık çığlığa tepinip durdu.

İşin aslı yemin ettiğı her kelime ona doğru görünüyordu. Konuştukça tamamlanmış gibi hissetmişti. Tıpkı Jess’e hamileyken olduğu gibi—ama bu bebek Jess değildi.

Karnını ovuşturdu ve fısıldadı, “Peki o zaman. Tamam, kal orada. Tanrı dünyaya gelmeni istiyor olmalı. Seni başkaları büyütecek, ama seni dünyaya getireceğim.”

Dün Sam’le birlikte ev bakmaya gittikleri zamanı düşünerek musluğu açtı. Bu Sam’in fikriydi, Maggie’nin değil. Onun niyeti sadece hamilelikten kurtulana kadar rol yapmaktı. Artık her şeyin değiştiğinin farkına vararak duşa adımını attı.

Eğer dünyaya bir çocuk getirecekse bunun meşruiyetini inkâr edemezdi. Her çocuğun meşru olma hakkı vardı. Tüm olanlara rağmen Sam'le evlenmesi gerekiyordu. Tesadüf eseri nikâh gecesiyle ilgili büyük sürprizin faturası eline geçmişti: Plaza Otel'e gidecek bir Rolls Royce ve Central Park'a bakan bir süit. Kırmızı güller ve şampanya. Sam bunların parasını ödeyebiliyordu, çünkü düğün yapmayacaklardı. Kilise ve papaz da ücretsizdi. Sam ona bir tasarımcının elinden çıkacak bir gelinlik almaya söz vermişti. Nasıl ve ne zaman olacağı ise bir sırdı.

Saçlarını ıslatırken hissettiği nefreti itiraf ettiğinde Doña Teresita'nın ona söylediklerini hatırladı.

“Bu şekilde hissetmen son derece doğal” demişti Doña Teresita. “Bunlar yavrularını katledenleri avlayan anne jaguarın da hissettiği şeyler.”

Eğer Teresita kendisini bu kadar iyi anladıysa neden Sam'e çaydan söz etmişti? Yoksa bunu yapan Sharmina mıydı?

Sam'in yatak odasında onu alt ettiği için kendisini tebrik ettiğini hayal etti. Eğer galip geldiğini düşünüyorsa yanılıyordu. Onu bu çocuğu taşımaya zorlayabilirdi, ama ona asla sahip olamayacaktı.

Duşta sabunlanırken göğüslerine baktı. Şimdiden şişmişler ve hassaslaşmışlardı. Eğer doğru dürüst bir erkeği olsaydı hemen ona giderdi, ama sahip olduğu tek adam, hayatını bir harabeye çeviren Sam'di.

6. bölüm

Coral, Salati geldiğinde onu eğlendirmeyi umduğu misafir odasındaki hazırlıklarını tamamladı. Odada on sekizinci yüzyıla ait seçkin Chippendale mobilyalar, aynalı bir tavan ve duvar ile birleşen devasa bir yatak vardı. Burayı Theo dekore etmişti ve Luis de şu ana kadar herhangi bir değişiklik yapmamıştı. Luis odayı bundan daha iyi bir hale getirmenin zor olduğunu söylemişti. Erkekler kraliyet mensuplarına layık mobilyalarla döşenmiş bu odada güzel bir kadınla yatarken kendilerini seyredebiliyorlardı.

Coral aynaların karşısında vücudunu saran elbisesinin nasıl görüldüğüne baktı. İleri geri yürüyerek kalçalarının hareketlerini inceledi. Tıpkı topuklu terlikleri gibi bir gümüş pırlantısı gördü. Elbise o kadar inceydi ki doğru ışıktaki Salati sadece bacaklarını değil, apış arasının hatlarını da görebilirdi. Kumaşın üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu görmek için göğüslerini okşadı ve bunu Salati için de tekrarlamaya karar verdi. Saçları tamamen bukleliydi. Kulaklarında, seçkin kulak sanatının hareketli temsilcileri olan gümüş küpeler sallanıyor ve basitçe söylemek gerekirse modaya öncülük ediyordu. Paris'te ona abayı yakan ve oradakilerin söylediğine göre Paris'in en meşhur *burnu* olan parfümcüye atölyesinde yaptırdığı kendisine özel parfüm gibi bunlar da onun için özel olarak tasarlanmıştı.

Ruj sürmemeye karar verdi. Kaşları, cildi ve yüzü zaten iyi olmanın çok ötesindeydi. Boyanmamış dudakları da çar-

pıcı elbisesiyle dikkat çekici bir zıtlık oluşturacaktı. Vermesi gereken tek bir karar kalmıştı: Salati'yle yapmayacağı şeyler. Muhtemelen dudaklarını ya da göğüslerini öpmesine izin vermeyecekti, soyunmayacaktı ve sevişirlerken adamın soyunmasına da izin vermeyecekti. Büyük ihtimalle birbirlerine oral seks de yapmayacaklardı. Işıkları açmayacaktı ya da gözlerine bakmayacaktı. Bu da onun sanatının bir parçasıydı: Her erkekten bir şeyleri esirgemek. Geri kalan şeylerde ise çılgın bir fahişe olmak. Arada sırada ise erişilmez kalmak. Bu onları çılgına çeviriyordu.

Kapıya gelince aynalara son bir bakış attı ve dışarı çıktı. Papazlar konusunda dikkate değer bir tecrübeye sahip olmasına rağmen gergindi. Bu gece yapacaklarıyla Luis'i memnun etmeliydi.

Sağ tarafında diğer bir yatak odası, sol tarafında mutfak ve onun yanında da hizmetli odası vardı. Mutfağın ilerisinde yemek odası, kütüphane, gösterişli ana süit ve geniş bir oda. Theo buraya salon diyordu. Bir zamanlar ünlüler ve dünya liderleri bu odanın cam duvarlarından Central Park'ı izlerlerdi.

Coral Luis'in burada değişiklikler yapmakla meşgul olduğunu hissediyordu, ama bütün kapılarda kartla açılabilen kilitler olduğu için bunu kesin olarak söyleyemiyordu. Kapıları açmayı denemişti, ama elindeki kartın açabildiği tek kapı az önce çıktığı odanın kapısıydı.

Theomund güvenlik konusunda bilinçliydi, ama Luis'in aldığı önlemler paranoyanın sınırındaydı. Neden korkuyordu ki? Ayrıca bildiğini varsayarsak, Salati'nin La Reconquista'da ne gibi bir rolü olacaktı? Muhtemelen bunu bilmiyordu ve ziyaretinin belli bir amacı da yoktu. Bir zamanlar dünyanın en zengin adamı olan Theo ile gizli finansal anlaşmaları vardı ve artık Theo'nun yerini Luis almıştı.

Çatı katındaki kilitli kapıların arasında dolaşa dolaşa lo-biye geldi. Theo burayı sahip olduğu değerli taş koleksiyonu için bir müze haline getirmişti. Luis'i orada Salati'yi beklerken buldu. Meksika tarzı Guayabera gömleğini Theo'nun sahip oldukları kadar kaliteli bir İtalyan takımına değiştirmişti. O odaya girince Luis ayağa kalktı.

“*Dios mio!*” diye bağırdı. Sesinde hayranlık vardı, ama şehvet yoktu.

Coral onun için kendi etrafında döndü.

“*Fantástica*” dedi.

“Şahane olan sensin.”

Luis gülümsedi ve asansöre doğru hareketlendi. “Geliyor.”

Biraz zaman geçtikten sonra kapılar açıldı ve siyah rahip giysileri içinde Ekselansları Evaristo Kardinal Salati görüldü. 1920’li yıllardan bir film yıldızının anlamlı bakışları ve uzun kirpikleriyle, bir Roma heykelinin profiline sahipti. İnce ve düzgün bir şekli vardı. Papa, kilisenin başıydı elbette, ama görünüşüne ve sahip olduğu güce bakılırsa Salati de onun prensi olmalıydı. Aynı derecede ince ve güzel hatlara sahip iki köpek de onunla birlikte asansörden indi—o kadar uslulardı ki tasmaları bile yoktu. Adam ve köpekleri lobinin duvarlarındaki arkadan aydınlatmalı değerli taşları gölgede bırakacak kadar parlaktılar.

Luis bir adım ileri çıktı. “Ekselansları, huzurunuzda bulunmaktan onur duyuyorum.”

Coral da reverans yaptı ve “Ekselansları” dedi.

“Ben de onur duydum” diye yanıtladı Salati. Bir anlığına Salati’nin bakışları pahalı takımının içindeki Luis’in üzerinde kaldı. “Seni hatırlıyorum Luis. Şu anda çok farklı görünüyorsunuz; gerçi senin bir uşaktan ziyade Theomund’un sağ kolu olduğunu da biliyordum. Her şeyini sana bırakmasının akıllıca bir hareket olduğunu düşünmeye başlıyorum. Lütfen bana

Evaristo de, ben de sana Luis diyeyim ve siz büyüleyici hanımefendi, eğer isminizi bahşederseniz—”

“Coral. Sizinle tanışmamıştık.”

Salati gülümserken düzgün dişlerini gösterdi. “Bunun kesinlikle farkındayım.”

New York’un ışıkları cam duvardan onlara göz kırparken terasta içtikleri içkiden sonra Luis’in uşağı onları aralarında muz yaprağında pişirilmiş balığın da servis edildiği otantik Meksika menüsünden oluşan akşam yemeği için içeri davet etti. Yemeği yiyip hatırlanmaya değer şaraplar içerlerken Coral, bu gece New York’ta başka hangi önemli kader anlarının yaşandığını merak etti. Luis konuşmayı adım adım Meksika’nın politik ve ekonomik durumuna yönlendiriyordu.

Coral da tarihi olaylara biraz katkıda bulunabilirdi. Vicente Fox’un 2000 yılında başkan olduğunu biliyordu. Altı yıllık görev süresi için seçilerek 1929 yılından beri iktidarda olan merkezci Geleneksel Devrimci Parti (GDP)’yi yenilgiye uğratmış ve Meksika’ya demokrasi getirmişti. Ama tabii ki bu Meksika tarzı bir demokrasiydi. Bu da yozlaşmanın sona ermediği anlamına geliyordu.

Luis Salati’ye gelişmeleri açıklıyordu: “Vicente Fox’tan önce gerçek oy sayımı ne olursa olsun, tüm gücü elinde bulunduran başkanın kontrol ettiği kişilerin kapı kapı dolaşarak oy toplama ve rüşvet verme işlemleri sayesinde genel seçimleri hep GDP kazanmıştı.”

“O eski espri nasıldı?” dedi Coral. “Saat kaç?” diye sorar Başkan. Cevap, ‘Siz kaç olduğunu söylerseniz, Sayın Başkan.’

Luis ve Salati, güldüler.

“Vicente bütün bunları bitirmeye söz verdi” diye ekledi Luis. “Çalışmaya da gerçekten başladı. Şimdi parti başına üç-dört aday var. Hem de sadece başkanın istedikleri değil. Ama tabi 2006 seçimlerinde kazanan Fox’un bizzat seçtiği Felipe

Calderón oldu. Seçim sonrası yapılan anketlerde Meksikalılar onun rakiplerine oy verdiklerini söylediler. 2012 seçimlerinin neler getireceğini sadece tahmin edebiliriz, ama GDP'nin gücünü tekrar toplamaya başladığını duydum. Meksika'da politika gerçekten değişti mi?"

Coral bu konuda biraz araştırma yapmıştı. Evet, Fox ekonomiyi dengeli bir hale getirmişti, ama bu sırada o ve halefi Calderón, Meksika'daki milyoner sayısını yirmi dörtten, yüz yetmiş bin gibi aşırı yüksek bir sayıya yükseltmişti. Bunlara dünyanın en zengin adamları sıralamasında Theo da öldüğü için Bill Gates'i geride bırakan Carlos Slim de dâhil. Buna rağmen açlık sınırının altında yaşayanlar—günde bir doların altında geliri olanlar—yüzde on ikide, kırsal alanlarda yaşayanların oranı ise yüzde yirmi civarında kaldı.

"Galiba Birleşik Devletler'in açlık sınırı olarak tanımladığı ölçüt Meksika'nın büyük bölümü için bir varlık göstergesi" dedi Coral.

"Evet, bu doğru Coral" dedi Luis. Ses tonu ciddiye. "1997'den bu yana iktidarda olan DDP ile bir umut var, ama eğer GDP tekrar iktidara gelirse 'Mükemmel Diktatörlük' geri dönebilir."

Salati başıyla onayladı. "Perulu yazar Vargas Llosa'nın Meksika'nın tek-parti kuralı dediği şey bu işte. Sanki bir zamanlar İspanya tarafından zalimce boyun eğdirilen, ne yazık ki sonrasında da Katolik Kilisesi tarafından da aynı muameleyle maruz kalan ülke, psikolojik olarak bu şekilde kalmış gibi. Meksika hükümeti ülkenin refaha erdiği, ileri seviyedeki ülkeler sınıfına yükseldiği zamanlarda bile ellerini insanların boğazından çekmiyor."

Luis hararetli bir şekilde Meksika'yı iflasa sürükleyen ve küçük orta sınıfı yok eden 1982 ve 1995'teki peso devalüasyonlarından söz etti.

Salati dikkatle onu dinlerken güzel köpekleri de onun elinden artan yemekleri yiyorlardı. “Yine de bütün bunlara rağmen” dedi Salati, “Meksikalılar ülkelerini çok severler. Çoğu senin gibi bu sorunlardan söz etmez bile, Luis. O ülke onların anasıdır ve sakat da olsa onlara göre güzeldir. Göçmenler hep oraya dönmenin hayalini kurarlar ve bu hiç de şaşırtıcı bir durum değildir. Ben Meksika’nın kötü yönleri kadar muhteşem güzelliklerini de gördüm. Her ikisi birlikte tek bir gizemli ruhu oluşturuyorlar.”

Luis Salati’nin açıklamalarına bir anlam verememiş gibi arkasına yaslandı. Belki de söyledikleri La Reconquista’yla uyuşmuyordu.

Salati, “Eğer kusura bakmazsanız batı yakasından bir yere telefon etmeliyim. Biraz uzun sürebilir” dedi.

Luis terasta baş başayken Coral’a gülümsedi. “Meksika hakkında düşündüğünden daha çok şey biliyorsun.”

Coral bir konu açmak için tam zamanı olduğunu hissetti. “Ailen nerede, Luis?”

Luis bir an düşünceli bir şekilde duraksadı, sonra ayağa kalktı ve Coral’ın sandalyesini çekti. “Belki de öğrenmen işin açısından yararlı olur. Benimle gel.” Kuzeni terasa gelince Luis ona eğer Salati onlardan önce dönerse ona eşlik etmesi konusunda talimat verdi.

Coral terastan salondaki perdeyle örtülü cam duvara kadar Luis’i takip etti—kilitli bir oda. Sürgülü kapıyı bir anahtarla açtı ve Coral’ı içeri aldı. Coral karanlık şekilleri görünce bir an soluk soluğa kaldı.

“Korkma, *hermosa*” dedi Luis. “Orada kal.”

Ona İspanyolcada ‘güzel şey’ anlamına gelen kelimeyle hitap etmesi Coral’ın hoşuna gitmişti. Biraz sonra loş ışıklar yandığında Coral odadaki insan silüetlerini gördü.

“Korkma” dedi Luis.

Coral tütsü kokusuyla birlikte bir müzik sesi duydu. Kalıcı bir boru sesi ve rüzgârda sürüklenen fasulye tanelerinin sesine benzer sesler sade bir davul sesine eşlik ediyordu. Bambudan yapılmış rüzgâr çanlarının seslerini duydu. Müzik ona akan suyu çağırıyordu. Çok uzaklardaki bir köyden geliyormuş hissi veren bir ilahi söyleniyordu. Ses çok güzeldi, ama bu insanlar da kimdi?

Luis bir spot ışığını yaktı ve Coral onların heykel olduğunu gördü—diz çökmüş bir erkek çocuğu ve birebir boyutlardaki saçları yerde uyuyan genç bir kızın üzerine doğru eğilen güzel bir kadın. Ayakta duran biri genç, diğeri ondan yaşlı olan iki güçlü erkeğin elleri kızın üzerine eğilen kadının omuzlarında. Coral yaşlı olanın çaresizlik içinde ufka baktığını gördü.

Çevrelerinde kayalar ve kaktüsler vardı. Taze toplanmış çuha çiçekleri etraflarında bir çember ve üç katlı bir sunağa giden bir yol oluşturmuştu. Bunlar tıpkı Meksika’da *Los Dias de los Muertos*, Ölüler Günü’nde gördüklerine benziyordu. Duvarda bir grup fotoğraf, onların üstünde de beyaz bir *papel picado** dikkat çekici motiflere sahip bir krepon kâğıdı duruyordu. Mumlar ve üzerlerinde kostümler olan iskelet figürleri—bir oyuncak bebek, bir pipo, bir yelpaze, patenler, bir adamın altın yüzüğü.

Etkileyici müzik odada dolaşırken, “Kim bunlar?” diye sordu Coral.

“Ailem” dedi Luis. Heykellere doğru gitti ve elini selamlaşır gibi adamın üzerine koydu. “Onları eski dairemnden getirttim.

“Ailen mi?”

* Meksika’da özellikle Ölüler Günü için krepon kâğıdının işlenmesiyle desenler yapılan bir sanat. (ç.n.)

Luis teker teker heykellere dokundu. “Juan Pablo babamdır. Aileen-Reynoso annem. Cyntia Cualli kız kardeşim. Eduardo Itzli ağabeyim. Roberto Mazatl da erkek kardeşim.”

Coral ne diyeceğini bilemiyordu. Kim evinin salonuna aile üyelerinin heykellerini koyardı ki? “Tanrım! Kardeşlerinin göbek adları da seninki gibi Nahuatl dilinde.”

“Evet, annemle babam İspanyolların çıkardığı *malinchismo* denilen ırkçılığa karşı mücadele ettiler: Safkan *gachupines** ve *criollos*** en üst kademede, melezler orta sınıf, *indios**** da en alt sınıftı. Bize hem İspanyol, hem de Meksikalı isimler verdiler, çünkü bizler öyleydik.” Luis o heykellerin arasında dikilirken dünyadan kopmuş gibi görünüyordu.

“Nerede onlar Luis?”

“Arizona’daki Tohono O’odham Kızılderili yerleşiminde bir yerdeler.”

“Kızılderililerle birlikte mi yaşıyorlar?”

“Hayır.”

Beyaz *papel picadolar*la süslü sunağa baktı. “Neden Arizona’daki bir Kızılderili yerleşimindeler?”

Luis bakışlarını çevirdi. “Onlar öldüler.”

“Öldüler mi?”

“Onlardan geriye kalanlar büyük boş bir çölde duruyor.”

“Başlarına ne geldi?”

“Bir çakal geldi, insan kılığında bir çakal. Geleneksel Meksika kültüründe çakalın önemli bir yeri vardır. İktidar sahipleri aşırıya kaçtıklarında otoriteye karşı gelirlerdi. Yasadışı göçmenleri sınırdan gizlice geçirenlere sınır çakalları diyoruz. Eskiden kötü insanlar değillerdi, ama uyuşturucu kartelleri bu işe dâhil oldular. Artık çakalların büyük çoğunluğu güvenilir değil.”

* *İspanyollar*. (ç.n.)

** *İspanyol asıllı olup Latin Amerika’da doğmuş olanlar* (ç.n.)

*** *Yerliler* (ç.n.)

“Onları bir çakalın öldürdüğünü mü düşünüyorsun?”

“Onları güneşin öldürdüğünü düşünüyorum.” Bir diğer Aztek takviminin yanına gitti ve güneş tanrısının obsidiyen* diline dokundu. “Çakal paralarını çalıp onları orada bırakınca Tonatiuh onları dünyanın sonunun gelmesini önlemek için kurban olarak aldı.”

Coral’ın ona bakışına cevaben ekledi, “Bu bizim efsanele-rimizden biridir.”

“Ah, Luis, neden buna kalkıştılar ki? Neden beklemedi-ler? Madem gelmeleri gerekiyordu, neden senin gibi yasal yol-lardan gelmediler?”

Luis uzun bir süre konuşmadı. “Senin işinin kapsamında Meksika’nın bu yozlaşmış çakallardan kurtulmasına yardım etmek de var.”

Aniden Coral’ın içine bir şeyler doğdu. “Luis o çakalı sen mi tutmuştun?”

Luis ona cevap vermek yerine annesinin heykelinin yanı-na gitti ve elini onun başına koydu. Hissettiği acı Coral’a doğ-ru yayıldı. Gözlerinde yalvaran bir ifadeyle ona baktı. Bu doğ-ruydu. Coral da başıyla onayladı. Bu sırrı saklayacaktı.

Işıkları ve müziği kapatıp Coral’ı dışarı çıkardı ve kapıyı kilitleti.

Terasa döndüklerinde Salati’nin orada olduğunu gördüler ve Luis’in kuzeni tatlı servisini yaparken söz yasadışı göçmen-lik konusuna geldi.

Luis öne doğru eğildi. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Co-ral artık Luis’in neden Salati’nin kibirli bir şekilde onun bir zamanlar burada uşak olduğunu hatırlatmasını önemsemedi-ğini biliyordu. Luis’in amaçları vardı ve bunlar kişisel amaç-

* Yanardağdan çıkan koyu renkli cama benzer çok sert bir taş, volkan camı. (ç.n.)

lardı. Ailesinin ölümüne neden olmuştu. Kefaret olarak da Meksika'daki bütün fakirleri kurtaracaktı—her şeye rağmen böyle devasa bir servet için iyi bir kullanım şekliydi.

“Evaristo” dedi. “Sen ne düşünüyorsun? Kutsal Ana Kili-sesi açlıktan kaçarken kaybolan ve oradan oraya sürüklenenlere nasıl bakıyor?”

Salati sorgular şekilde Coral'a baktı.

“Kendisi Theomund'un sırdaşydı” dedi Luis.

Coral, *bu her zaman için geçerli değildi, ama kulağa hoş geliyor* diye düşündü.

“O zaman bu konuda rahat bir şekilde konuşabilirim” dedi Salati. “Çünkü Papa'nın göçmenlere karşı açıklık içeren kararlı bir politikası var, yasadışı olanlara karşı bile. İtalya'nın geri kalanının protestolarına rağmen Arnavutluk ve Kuzey Afrikalı göçmenler için dokunulmazlık istedi. Dedi ki, ‘Yasadışı göçmenler, tıpkı İsa'nın söz hakkı verilmesini istediği o yabancı gibi bizden önce gelirler.’ Dünyanın her yanındaki piskoposlukları yardımcı olmaya çağırdı.”

“Bunu duyduğuma sevindim” dedi Luis. “Bu konu hakkında daha fazla konuşmak isterim.”

Salati esnedi. Kalın kirpikleri kapanıyordu.

Luis çabucak konuyu değiştirdi. “Belki de yarın konuşsak daha iyi olacak. Uzun bir yolculuk yaptınız.”

Salati ayağa kalktı. “Dinlenmek istiyorum.”

Luis ellerini ovuşturdu. “Elbette. Coral size odanızı göstereyim.”

Coral, Luis'in Salati'nin ne kadar içtiğinin ve hararetli konuşmaları sırasında kaç kere dalıp gittiğinin farkına varıp varmadığını merak etti. Eğer tahmininde yanılmıyorsa bu gece onu çok zor bir görev bekliyordu.

7. bölüm

Coral odadan ayrılırken Luis'e bakıp gözlerini hızla kırıştırdı ve Luis'i gülümsetti. Evaristo Salati'ye yol göstererek onu kitli kapıların yanlarından geçirip büyük misafir odasına götürürken köpekler de peşlerindeydi.

Odaya girince Salati izin isteyip banyoya gitti. Geri dönünce ceketini çıkardı ve gösterişli koltuğa oturup hoş ve biraz da çakırkeyif bir gülümsemeyle Coral'ın yatağını açışını izledi. Coral yatağın örtüsünü açarken zarif ve baştan çıkarıcı hareketler yapıyordu. İş bitince de koltuğun yanındaki halıya oturdu.

Salati gülümsedi. Bu gülümseme adeta sessiz sinema yıldızı Rudolph Valentino'nun geri dönüşü gibiydi. "Fazlasıyla güzel olduğunuzun farkında gibi görünüyorsunuz" dedi.

Coral yüzü kızarmış gibi yaptı. "Siz de hiç fena değilsiniz." "Ve bekârlık yeminime de bağlı olmadığımı düşünüyorsunuz."

Coral meraklı bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı.

"Luis de öyle düşünüyor. Siz onun bana bu geceki hediye-
sisiniz. Çok şanslıyım. "

Coral adamın elini tuttu. "Merak ediyorum. Sizin gibi biri nasıl olur da rahip olmaya karar verir, Evaristo?"

Salati iç çekti. "Çekicilik ve dindarlık birbirinden ayrı şeyler gibi mi geliyor size?"

Coral adamın elini okşayarak askılarından birini omzundan indirdi.

“Bana yardımcı ol güzelim ve her ne kadar ortaya çıkacak manzara beni mest edecek olsa da elbiseni çıkarma. Bu gece işleri olması gerektiği gibi yapalım—ben bir rahip olarak şehveti tatmayayım, her ne kadar bilsem de.

Elini uzattı ve köpeklerden birini okşadı. Köpeklerin büyük ve hassas kulakları vardı. İçleri pembe renkliydi ve müzelerde gördüğü Mısır kedisi heykelleri gibi dimdik duruyorlardı. Tüyleri samur kürkü gibiydi, ama o kadar soluk renkliydi ki hayalet gibi görünüyorlardı.

“Canlarım” dedi Salati onlara tutkuyla. İkisi de oturdu.

“Bunların cinsleri ne?” diye sordu. *Ve onlarla ne yapmayı planlıyorsun?*

“Sicilya Tazısı.”

Zengin ve güçlü erkeklerin kendilerini tanımadıkları kadınlara açma konusuna hiç kafa yormamaları Coral’ı hâlâ hayrete düşürüyordu. Bu, ortamla ilgili olmalıydı. Theo ayrıcalıklı namussuzlar için birbirlerini asla ele vermeyecekleri abartılı bir sığınak yaratmıştı.

“Köpekleri çok sevdiğimi söyleyemem” dedi onlara bakarak.

Evaristo gülümsedi. “Şarkı söyleseler bile mi?”

Ağzını açtı ve bir Gregoryen ilahisi söylemeye başladı. İki köpek birden kafalarını yukarı doğru uzatıp onunla birlikte söylemeye başladı. Neredeyse aynı tonda söylüyorlardı.

Coral keyifli bir şekilde onları izledi. İçinden az da olsa adamın yakasını sökmesini, pantolonunu çıkarmasını ve görünüşüne uygun olarak çekici bir adam gibi davranmasını istiyordu. Sonra köpekleriyle birlikte ilahi söyleyen bu adam hakkında seksle ilgili şeyler düşündüğü için kendisinin aşırı derecede ahlaksız olduğuna kanaat getirdi.

Adam durunca ona fısıldadı, “Sizin için yapabileceğim hiçbir şey yok mu?”

“Var” dedi. “Böyle güzel olmaya devam et. Sevmeye devam et, çünkü ben yapamıyorum.”

“Bunu yapan rahipler tanıyorum” dedi ve dudaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde büzdü.

Salati bir an için kadının dudaklarına bakakaldı. Sonra, “Ben de” dedi.

Onunla ilgili tahminini öne sürme cüretinde bulundu. “Sizin asıl istediğiniz bir kadın değil, öyle değil mi?”

Salati sadece kadına baktı ve gülümsedi.

Coral onun da tıpkı Luis gibi olduğuna karar verdi. Penisiyle Tanrı arasında ikilemde kalmış—hatta o kadar ki kendini salmaya bile izin vermiyor. Kendini gerçekten köpekleriyle birlikte başka bir ilahi söylemeye başlayan bu yakışıklı Kardinal Salati için son derece üzgün hissetmeye başladı.

Coral mahcup olmuştu. Parmak uçlarında kapıya gitti, ona el salladı ve kapıdan çıktı. Rahiplerin cinsel perhizini duymuştu. Ama hiç karşılaşmamıştı.

Luis’i terasta buldu. Adam ona bir bira uzattı, o da geçip yanına oturdu.

“Eee, neler oldu?” diye sordu.

Luis onun başarısız olduğunu düşünür müydü? İş şakaya vurmaya karar verdi ve “İnsanlar manyak” dedi.

Luis ona döndü, “Ne yaptı sana?”

“Hiçbir şeycik yapmadı. Elbisemi çıkarmama izin vermedi. Sonra da köpekleriyle birlikte Gregoryen ilahisi söyledi.”

“Bu kadar mı?”

Kaşlarını yukarı kaldırdı. “Evet. Tanrım!”

Sessizce birbirlerine bakıp gülümsediler. Kıkırdamalar kahkahalara dönüştü, ama Salati bunları duyamazdı, çünkü odasının duvarları ses geçirmezdi—bütün odalar öyleydi. Luis’in kahkahası onunkini bastırmıştı. Luis sallanırken Coral

birasını yere koymak zorunda kalmıştı. Luis'in omuzları sallanıyordu ve arkasına doğru yatıyordu. Gülmekten iki büklüm olmuştu. Coral oturduğu şezlongdan kaydı ve terra cotta yer karolarının üzerinde gümüş renkli elbisesiyle kahkaha atarak kıvranmaya başladı.

"Tanrım, gerçekten yeminli miymiş?" dedi Luis. Neredeyse boğuluyordu. "Keşke onu köpeklerle şarkı söylerken görebilseydim."

Coral güçlükle yutkunarak cevap verdi, "Hayır, olmaz. Sen gülerdin ve o da seninle bir daha asla konuşmazdı! La Reconquista'ya veda ederdin."

Luis üzerindeki İtalyan takımla dizlerinin üstüne düştü. Yanlarını tutuyordu. "Haklısın!"

"Beni bir daha odasına ister mi bilemiyorum. Bence onun istediği sendin!"

Luis bir an durup ona baktı, sonra daha da şiddetle gülmeye başladı.

"İnsanlar gerçekten manyak. Köpeklerle üç tane şarkı söyleyeceğine seni becerseydi ya." Coral Luis'i eğlendirmeye devam etmek istiyor, onun Salati konusundaki işe yararlığını sorgulamasını istemiyordu. "İnsanlar manyak. Bu hep böyleydi ve hep de böyle olacak."

Biraz gayretle kendini toparladı, ayakkabılarını çıkardı ve germe hareketlerine başladı. Dirsekleri yoga yapar gibi yerdeki karoların üzerindeydi. "Ama aslına bakarsan öyle olmayabilir de. Eski Mısırlılar ilk insanların topraktan değil, sperm-den meydana geldiğini söylerlermiş. Bu bir açıklama getirebilir. Tanrı'nın mastürbasyon yapıp hayatı meydana getirdiğine inanıyorlarmış."

Luis hâlâ gülüyordu.

Luis'in Evaristo'yu neden bu kadar komik bulduğundan

emin değildi, koluna bir şaplak attı. Bu ikisi gerçekten birbirlerine benziyorlardı. “Dur artık yoksa kusacağım!” dedi Coral.

Luis de yere, Coral’ın yanına uzandı ve gökyüzüne baktı. “Bazen keşke Antik Yunan’da doğsaydım diyorum.”

“Ya da daha iyisi Antik Çin’de” dedi Coral. Onun dileğini anlamıştı. Aralarında gelişen yakınlığı daha da derine götürmek için bir fırsat bulduğunu hissetti.

“Neden?”

“Erkeklerin birbirine âşık olması yasak değildi. Hiçbir Çin Tanrısı bunun yanlış olduğunu söylemiyordu. İmparator Ai’nin aşığı hakkında bir hikâye vardır. Dong Xian imparatorun kıyafetleri içinde uyuyakalır. İmparator onu uyandırmaktansa o pahalı kıyafetin kollarını keser.”

Luis uzun bir müddet ona baktı. “Ne zaman olmuş bu?”

“M.Ö. 6 yılında falan.”

“Ona bakarsan” diye ekledi Luis, “Büyük İskender’in de Hephaistion adında bir erkek aşığı vardı. Bu onu dünyayı fethtmekten alıkoymadı.”

“Öyle görünüyor.”

“Onlar bunun yanlış olduğunu bilmiyorlardı.”

“Yanlış mı?” Coral doğruldu. “Neyin doğru, neyin yanlış olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?”

Luis ayağa kalktı ve terasın kenarına giderek aşağıdaki Central Park’a baktı. “Ben Tanrı’ya karşı gelmem.”

“Luis neden insanlık kendisine kendisi olduğu için acı çektiren tek canlı türü? Her zaman erkeklerle eşleşen erkekler ve kadınlarla eşleşen kadınlar olmuştur. Neden bunun normal bir insan davranışı olduğunu kabul etmiyoruz?”

“İncil öyle olmadığını söylüyor.”

Coral ayağa kalktı ve kolunu Luis’in boynuna doladı. “Şahsi kanaatime göre aslanlar cehenneme gidecek. Onlar

bizden çok daha beterler. Çok eşliler ve bazen erkekler yavruları öldürüyor. Şempanzelerin biseksüel olduklarını biliyor muydun? Hem de hepsi. Önlerine geleni sikiyorlar. Dişiler en fazla yemek getirenle seks yapıyor. Bence şempanzeler cehenneme gidecek.”

Luis döndü. “O halde Tanrı’nın kanunları diye bir şey yok. Sadece doğa kanunları var öyle mi? O zaman senin gibi güzel bir kadın yoldan geçen her adamla seks yapmaya hazır olmalı. Çünkü hepsi seni arzular.”

Coral gökyüzüne baktı. Yıldız yoktu. Şu anda şehirde olmamayı diledi. “Tanrı’nın kadınların birçok seks partneriyle seks yapacağını öngördüğü kesin. Yoksa ne diye iki çeşit sperm yaratsın? Yumurtaya doğru yüzen spermiler ve tek işi başka spermilere saldırmak ve onları engellemek olan kamikazeler.”

“Bu doğru mu?” Luis şaşırmış görünüyordu.

“Seks benim işim, unuttun mu? Buna sperm rekabeti deniyor. Başka bir gerçek daha duymak ister misin? Testosteronun seks hormonu olduğunu biliyorsun, değil mi? Tam sayısını bilmiyorum, ama bir erkekle kadın nasıl kıyaslanıyor, biliyor musun?”

“Nasıl?”

“Bunun bir aralığı var. Erkeğin en düşük seviyesi kadının en yüksek seviyesinden neredeyse üç kat daha fazla. Şimdi bana şunu açıkla Luis: Tanrı madem tekeşli olmamızı istiyor, o zaman neden erkeklere herhangi bir kadının sahip olduğunun üç ila yirmi katı testosteron vermiş? Bir şey daha, kadınların testosteron seviyesi sadece yumurtladığı ve onu dölleme ihtiyacı duydukları birkaç günlük sürede artıyor. Onun dışındaki zamanlarda akıllarında seks yok. Zavallı adamlar ne yapacak?”

“Ama sen çok arzulu bir kadınsın.”

“Evet ve bundan da çok memnunum. Yine de bir erkeğin seks dürtüsünün yanına bile yaklaşmam. Neyse ben zaten ortalamalardan söz ediyorum ki bir toplum kural koyarken bunları dikkate almalı. İnsanlar seks konusunda seçici değil, biseksüel ve icabında mastürbasyon yapıyor ya da tecavüz ediyorlar. Tıpkı şempanzeler gibi.”

Luis çizgili iki kişilik kanepeye oturdu. Coral da onun yanına. Bacaklarını topladı, kıvrıldı ve başını onun göğsüne dayadı.

“Ama Sam’in öfkeli testosteronu onu sana şiddet uygulamaya sevk ettiğinde üzülmüştün, güzelim.”

Coral gözyaşlarını tuttu. Luis saçlarını okşarken uykuya daldı.

Ertesi sabah diğer misafir odasında uyandı. Üzerinde hâlâ gümüş renkli elbisesi vardı. Duş alıp çekici Salati’yle geçireceği ikinci güne hazırlanırken Luis’le gerçekten yakınlaşıp yakınlaşamadıklarını ve ona bıraktığı yeni kartın bugün daha fazla kapıyı açıp açamayacağını merak etti.

Yavaşça yürüyerek terasa gitti ve Luis’in incelemekte olduğu üç kişi için hazırlanmış bir masa gördü. Masada tropikal meyve salatasıyla birlikte gerçek *gorditas infladas*—şişmiş ekmekler- ve çırpılmış yumurta, siyah fasulye, soğan ve jalapeno biberi vardı.

Salati geldiğinde bir sandalyeye oturdu. Kibar bir şekilde lezzetli yemekleri mideye indirirlerken Coral ayak başparmağıyla Salati’nin bacağına okşadı. O da ilgilenmediğini gösteren dostça bir gülümsemeyle karşılık verdi. Coral’ın onun üzerin-

de bir etkisi yoktu. Daha da kötüsü Luis hâlâ ona güvenmiyordu. Kartı denemişti, ama daha fazla kapıyı açamamıştı.

Cinsellik perhizi yeminlerine sadık bu iki adama bakarken aklına bir fikir geldi, cesur bir fikir. Başını önüne eğdi, boşta olan eliyle boynunu ovaladı ve “Kusura bakmayın ama ben çok sıcakladım” dedi. Araladığı dudaklarından nefes vererek sabahlığını omuzlarından aşağı indirdi ve başını geriye attı.

“Göğsüme dokun, Luis. Lütfen ama lütfen!” dedi başını hafifçe öne eğip kaşlarının altından ona bakarak.

Luis o kadar şaşkın bakıyordu ki Coral ortada para meselesi olmasa kahkahayı basacaktı.

Eğleniyor gibi görünen Salati, “Belki de ben gitsem iyi olur” dedi.

“Hayır, sen de diğerine dokun” diye inledi Coral.

Salati’nin gözlerinde anladığını gösteren bakışlarla Luis’e baktığını gördü. Evaristo, “Sanırım nezaketen de olsa hanımefendinin dediğini yapmalıyız” diyene kadar çok uzun sürmüş gibi gelen bir sessizlik oldu.

Coral alkış tutmak istedi. Haklı çıkmıştı.

Luis’in kıpkırmızı olduğunu gördü. Evaristo’nun soğuk avucunu hissetti ve gözlerini yumdu. Bir süre sonra Luis’in tereddütlü dokunuşunu hissetti. Onları daha fazla düşünmekten alıkoymak için daha sesli bir şekilde inledi.

“İşte bu” diye fısıldadı. “İşte bu.”

Salati, “Çok tutkulu bir kadın” dedi.

“Evet” dedi Luis. “Benim için çok değerlidir.”

Ellerinin dokunuşlarını hissetti ve ardından ani bir sıcaklık artışı oldu. İnlemeyi bıraktı. Amacına ulaşmıştı.

Luis elini aniden çekti. Coral onun sandalyesini çekerken çıkardığı sesi duydu ve Luis ayağa kalkarken, “İzninizi rica ediyorum” dedi.

Ayak sesleri uzaklaşırken Coral gözlerini açtı ve Salati'ye bakıp sıırttı. "Artık bırakabilirsiniz" diyerek önünü kapattı.

Salati en küçük bir utanma belirtisi bile göstermedi. Aksine tabağından bir dilim pastırma aldı, bir ıslık çaldı ve az önce kadını okşadığı eliyle köpeklerini besledi.

"Coral sen enteresan bir kadınsın" dedi.

Luis geri döndüğünde boğazını temizleyerek planını açıklamaya başladı.

"Meksika'daki uyuşturucu çeteleri her gün masum insanları öldürüyor. Sınırdan tam anlamıyla bir savaş var. Meksika Devlet Başkanı ne kadar uğraşsa da bunu değiştirebilecek bir şey göremiyorum. Buradaki kötü ekonomik şartlar bile oradaki umutsuzluktan daha iyi. Ayrıca Amerika'nın güney sınırından içeri teröristler bile giriyor olabilir." Luis el hareketleri yapıyordu. "Peki ya biri bu çakalların yaptığı insan ticaretini uyuşturucu çetelerinin elinden alsa ve onların yerine kartal gibi adamlar koysa? Vatandaşlarını sınırdan geçirirken onların güvenliğini sağlamaya ve başkalarını da sınırdan uzak tutmaya yemin etse nasıl olur?"

"İlginç" dedi Salati. Yüz ifadesi normaldi.

"Böyle bir şey olsa" diye devam etti Luis. "Bu kartallar yanlarındaki Hristiyan kargolarıyla güvenlik için nereye uçacaklar? Bir gün ABD nüfusunun çoğunluğunu oluşturacak bu Meksikalı Katoliklere kim sahip çıkacak?"

Salati çatalını bıraktı. "Bu evden tamamen yardım amacı güden bir istek duymak çok şaşırtıcı."

Luis ona mânâlı bir bakış attı. "Ben Theomund Brown değilim."

"Orası belli. Açık konuşalım. Brown'la aramdaki birçok anlaşmadan haberdar olduğumu biliyorum. Ölmeden kısa süre önce onunla telefonda konuşmuştuk. Şu çocuğun yerini öğrendiğini söylemişti."

“İsa’nın klonu olduğu söylenen çocuktan söz ediyorsanız” diye homurdandı Luis. “O öldü.”

“Emin misin?”

Luis kahvaltı masasından kalktı ve elinde *Chi Mai* adındaki İtalyan magazin gazetesinin Milano’da bir ay kadar önce yayınlanmış bir sayısıyla geri döndü. Salati’ye uzattı. “Adı Jess Johnson mıymış?” diye sordu Salati.

Luis başıyla onayladı.

“Ne kadar trajik” dedi Salati. “Son günlerde Vatikan’daki birçok kişi ondan korkmanın ne kadar da yanlış olduğunu gördü. Bu çocuğun hayatta kalması ve onu Roma’ya getirebilmek için dua etmeye başladılar. Eğer bu çocuğun İsa’nın genlerini taşıma ihtimali varsa sahip olabileceği gücü hayal edin. En kötü ihtimalle sıradan bir çocuk olurdu, peki ya en iyi ihtimalle? Konuşacak, kendisinden bir şeyler öğrenilecek, birlikte çalışılacak ve mümkünse birebir muhatap olunacak biri olurdu. Eğer bu olsaydı, Katolik Kilisesi’nde artık bölünme olmazdı. O da bizden biri olurdu.”

Coral Salati’nin de klonun ölmesini istediğine kanaat getirdi. Bunu Theo’nun yaptıklarından—hafızasını kaybeden Sam’i İtalya’ya göndermesi, sonra da kendisinin gitmesi—ve bu süreçte sürekli olarak Salati ile haberleşmesinden yola çıkarak tahmin etmişti.

“O öldü” diye tekrarladı Luis.

“Yazık oldu” dedi Salati. “O çocuk karşılığında Amerika’daki Guadalupe Bakiresi’nin kutsal sayıldığı her Katolik kilisesine, okula, manastıra, seminere özel bir mesaj iletmeye gönüllü olurum. *Kutsal Baba sizden yeni gelecek kartallara yardım etmenizi istiyor* deme isteği bile duyabilirdim. Bu yapılanmaya ne ad vereceksin, Luis?”

“Meksika Eterna.”

Salati ayağa kalktı. “Onlara Meksika Eterna’ya yardım etmeleri talimatını verebilirdim. Onlara bu grubun göçmenlerin paralarını ve hayatlarını koruyacağını, teröristlerin sınırdan geçmesini engelleyeceklerini ve onları hızlandırılmış La Reconquista olarak gördüğümü söyleyebilirdim.”

Luis’in ağzı açık kaldı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Bu eski ve ilginç bir kavramdır. La Reconquista, eğer bu gerçekleşseydi, kesinlikle bu tanrıtanımaz Amerika’nın yeniden inanmasını sağlardı. Bu yüzyılda Amerika’nın güneybatısında bir Latin ve aynı zamanda Katolik çoğunluk olması ve gelecek yüzyılda da ülkenin tamamını kapsaması mümkün olurdu! Bu gelecekteki papaların da ilgisini çekerti.”

“Peki ya ben bunu daha da hızlandırırsam?” diye sordu Luis.

“Öyle mi yapıyorsun?”

“Bazı planlarım var.”

“Plan dediğin şey önemsiz varsayımlardır ve sen bana çocuğun öldüğünü söyledin.” Salati ayağa kalktı. “Şoförümü arayıp hazır olmasını söyler misiniz?”

Luis parmaklarını çıtlattı. Uşak geldi ve istenen aramayı yaptı.

“Evaristo istediğiniz başka bir şey varsa—”

Coral Salati’nin ona ağzının suyu akarak baktığını ve kaza elini eline çarptırdığını düşündü.

“Olduğuna eminim” dedi Salati. “Theomund Brown’ın sonsuz kaynaklarını yönetiyorsun, eminim isteyeceğim şeyler olacaktır.”

“Her ne olursa” dedi Luis. Devamlı müşterisine bakmak için dimdik duruyordu. “Söylemeniz yeterli.”

“Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Bir dahaki gelişimde tekrar konuşuruz.” Coral’ın yanağını okşadı ve Luis’e döndü. “Bu enteresan kadını da tekrar görmeyi umuyorum.”

8. bölüm

Maggie Felix'in oturma odasının dört metrelik pencerelerinin önünde perdelerin arasında duruyor, dışarıda duran Sam'e bakıyordu. İncil üzerine yemin ettirme başarısının ardından Sam onunla anlaşılamadığı konularda emirler vermeye başlamıştı. En azından bugün dışarı çıkmaları konusundaki ısrarı böyle görünüyordu.

Sam Range Rover'ı binanın önünde durdurdu.

Maggie arabanın arka koltuğundan Sharmina'nın el salladığını görünce rahatladı. Bu gizemli şafak öncesi gezisinin nedeni her neyse, en azından Sam onu gizli bir aşk yuvasına kaçırmayacaktı. Bebeğin iyiliği için onunla evlenecekti, ama gerdek gecesi olmayacaktı.

Aşağıda sırrını bilen güvenlik görevlisini gördü. Adam lobiden çıkıyordu. Sam'in yanında ona selam vermek zorunda kalmadığına memnundu. Dün çaresizlik içinde bodruma inmiş, sandığını açmış ve babasının ona verdiği silahı bulmuştu. Silahı elinde tutarken Georgia'nın Macon bölgesindeki ormanı hatırlamıştı. Zihninde kendisini kovalayan beyaz adamlardan birisi de Sam'di.

Daha sonra silahı alıp en yakından tanıdığı korumaya götürmüş ve silaha onun için göz kulak olmasını istemişti. Kendi kendine onu kullanmaktan korkmadığını söylemişti. Sadece Tanrı'dan gelecek bir işarete ihtiyacı vardı.

Arabanın yanında bekleyen Sam, Maggie'nin uzun kollu,

siyah balıkçı yaka bir elbise giymiş, siyah bir pillbox şapka ve tül takmış olduğunu gördü. “Pekâlâ, Maggie” dedi.

Maggie Sam’in bugün matem elbisesi giymemiş olmasına yaptığı atfı duymazdan geldi.

“Sen... Harika görünüyorsun, Maggie’ciğim.”

“Ben hâlâ yastayım, Sam.”

Sam direksiyonda, Maggie yanında, Sharmina da arkada New England otobanı I-95’ten kuzeye doğru gittiler.

Maggie duyduğu rahatsızlıkla arkadaki Sharmina’ya baktı.

“Shar bu seyahat hakkındaki büyük sırrın ne olduğunu biliyor musun?”

Sharmina’nın gözleri yuvarlandı. Bu bildiği anlamına geliyordu. “Hayır, hanımefendi.”

“Ah, Shar. Lütfen bana öyle deme. Biz arkadaşız.”

“Peki, efendim.”

Sharmina ona geri dönmüş bir hükümdar gibi davranıyordu. Maggie henüz işleri normale döndürmenin bir yolunu bulamamıştı.

“Aslına bakarsan bu pek de sürpriz olmadı, Shar. Yüzme havuzuna gitmiyorsak, nereye gidiyor olabiliriz ki?” Sam tekrar tekrar giysilerinin altına mayo giymeleri konusunda ısrar etmişti. Sırf onun çenesini kapatmak için tek parça siyah bir mayo giymişti, ama herhangi bir yerde yüzmek gibi bir niyeti yoktu.”

“Havuza değilse nereye olabilir? diye soruyor” dedi Sam gülümseyerek.

“Neresi olabilir?” diye tekrarladı Sharmina.

Maggie arabanın ön camından dışarı bakarken onları oyunlarını oynamaları için rahat bıraktı. Doña Teresita ile yaşanan olaydan bir hafta sonra Sam şifacıyı tekrar ziyaret

etmişti. Şimdi de Maggie'den çocuğunu dünyaya getirmesini istiyordu. Teresita'nın sadece yetenekli bir *partera* değil, aynı zamanda alışılmadık bir anlayışa sahip bir kadın olduğu kanısına varmıştı. Sonradan Teresita Maggie'ye bir hediye göndermişti: Heidi Murkoff'un *Bebeğinizi Beklerken Sizi Neler Bekler* adlı kitabı. Maggie umursamamış ve kitabı almıştı, evlenene kadar hislerini saklama niyetindeydi. Eğer Sam bebeği isterse ona, istemezse de başkasına verecekti.

Beşinci Cadde'den ayrıldıktan bir saat sonra Long Island Halici'nde güneş yükseliyordu. Puslu güzelliği Maggie'ye kontrolünü kaybettirecek gibi oluyordu. İtalya'da Jess ile birlikte kaç kez güneşin doğuşunu izlemişti? Sam'e geri dönüp onu havaalanına götürmesini ve oradan da ya Jess oradaysa diye Maggiore Gölü'ne uçmak istediğini söylememek için kendini tutması gerekti. Adamo ona Jess'le birlikte ortadan kaybolmasına yardım etmeyi teklif etmişti. Sam'in gelişi bunu engellemişti. Eğer Adamo bunu başarsaydı, Jess hayatta olabilirdi.

Maggie yolu düşündü. I-95'te gitmek ona hep meşhur Yeraltı Demiryolu'nun belkemiği olan eski Boston Posta Yolu US 1'le olan bağlantısını hatırlatırdı. Bu yolun altında postanın taşındığı ve kölelerin kaçtığı yer yer kazılmış tüneller vardı.

Atalarının bu yolu kullanarak kuzeye gidip gitmediklerini düşünürken uykuya daldı ve köleliğin kaldırılması sürecinde oynadığı rol sebebiyle kendini yakın hissettiği bir şehir olan Boston'a girerlerken uyandı. Kendisine sorulan soruları dikkate almayan Sam arabayı dolambaçlı parke taşlı sokaklardan, tepesinde beyaz bir kule olan tuğladan yapılmış 250 yıllık pazaryeri Fanuil Hall'a sürdü. Bir zamanlar devrimcilerin ve kölelik karşıtlarının ünlü konuşmalarını yaptığı tarihi kasaba toplantılarına ev sahipliği yapmış, şimdilerde ise çok geniş

bir alışveriş ve yeme içme merkezi olan bu mekânda, onlar da kahvaltı yapmak için durmuşlardı. Arabaya döndüler ve saat tam 10.00'da Boston Meydanı'nın hemen doğusundaki büyük ve eski bir yapıya geldiler.

“İşte geldik” dedi Sam.

Kafası karışan Maggie, “Filene’s Basement mı? Ama burası bir alışveriş merkezi, Sam.”

“Evet, Maggie’ciğim. Aynı zamanda ülkenin en büyük gelinlik merkezi.”

Demek bu Sam’in gelinlik sürpriziydi. Onun gözünde özgürlüğü simgeleyen bu şehirde, Sam onun özgürlüğünü elinden alma planları yapıyordu.

“Burası hem annemin, hem de ailemdeki bütün kadınların gelinliklerini aldıkları yer. Yılda bir gün tasarımcılara ait gelinlikler neredeyse bedavaya satılır.” Sam arabadan inerek diğer tarafa geçti ve hem onun, hem de Sharmina’nın kapılarını açtı. “Buna ‘gelinlerin yarışı’ derler.”

Maggie Sam ile para konularını hiç konuşmamıştı. Sam Maggie’nin indirimli bir gelinliğe ihtiyacı olmadığını biliyordu.

Cüzdanını açtı ve on tane yüz dolar saydı. “Duffy Dedektiflik sayesinde, Maggie.”

Maggie parayı aldı ve içeri girip en kötü gelinliği almayı planladı. Hatta varsa, siyah renkliyi.

“Sana annemin arkadaşlarına söylediği bir sırrını vereyim” diye devam etti Sam. “Buraya saat 08.00’de gelme. Kalabalığın canavar gibi olduğu saattir. İki dakika içinde bütün gelinlikleri raflarından indirirler, yağmacılar gibi kucaklarına yığarlar, birini alıp birini bırakırlar, hepsi aynı şeyi yapar. Saat 10.00 olduğunda ise hevesleri kaybolur ve gelinlikler raflara geri döner.”

Sharmina protokolü bir kenara bıraktı. “Bu sadece bir gün ise şu anda zaman kaybediyoruz!” Maggie’yi kolundan tuttu ve onu apar topar binaya doğru götürdü, merdivenlerde bir kat aşağıya indirdi ve asılı tabelalarda *Gelinlik Etkinliği* yazan devasa bir mağazaya soktu. Burası kilometrelerce uzunlukta gelinliklerin asılı olduğu ve mayolarının üstüne gelinlikleri denemeye çalışan kadınlarla dolu bir yerdi.

Sharmina hızla en yakındaki rafa gitti ve etiketlere baktı. Neşeli bir şekilde fiyatları haykırmaya başladı. “250 dolar, 500 dolar, 750 dolar! Hepsi kelepir. Maggie hadi yine iyisin, tatlım; yani, hanımefendi. Nişanlın sana tam bin dolar verdi. İyi bir adama sahipsin.”

“Öyleyim değil mi?”

“Kolsuz mu istersin, kısa kollu mu, uzun kollu mu? Hep-sinden var. Hadi çabuk, kaldır kollarını. Kurtul şu elbiseden.” Maggie’nin çantasını elinden aldı, şapkasını tek hamlede başından çekip çıkardı ve elbisesini başının üzerinden sıyrarak onu mayosuyla bıraktı. “Straplez ister misin?”

“Uzun kollu olsun.” Maggie korkunç bir gelinlik gördü ve gülümsedi.

O sırada Sharmina bir askı kaptı, ama bu askı aynı anda diğer taraftan, başka biri tarafından da kapılmış olmalıydı ki bir anda bir çekiştirme başladı ve bir ses duyuldu, “Bırak şunu!”

“Önce ben gördüm!” diye çıkıştı Sharmina rafı sarsarak. Maggie’nin kımıldamasına fırsat kalmadan ikili bir gelinlik yığınının içine gömüldüler. Sharmina üzerinde gelinlik bulunan bir askıyı yığının arasından uzatıp kafasını çıkardığı sırada kadın da oturma pozisyonuna gelmeye çalışıyordu.

“Şuna bak!” diyen Sharmina ayağa kalktı. Gelinliğin üzerindeki naylonu sıyrdı ve gelinliği fırıl fırıl döndürdü.

Maggie'nin bakışları yumuşadı. Sharmina elinde Maggie'nin hayalindeki gelinliği tutuyordu—fildişi renkli, üst kısmı vücuda oturan, korsajı boncuklu—o kadar güzeldi ki bunu giyen her gelin düğününde güzel görünürdü.

“Bu bir Wera Wang tasarımı!”

“Ben 38 bedenim” diye fısıldadı Maggie gelinliğe bakarak.

“Bu 40 beden, ama gelinliklerin kalıbı küçük olur.”

Maggie fildişi renkli gelinliği giydi, korsajı ve bileklikleri incilerle ve boncuklarla bezenmişti. Sharmina düzinelerce inci düğme hissi veren şeyi kaptı ve katedral boyu uzanacak duvağı açtı.

“Oldu!” diye haykırdı Sharmina neşeyle. Çantasından büyük bir el aynası çıkardı ve ona doğru tuttu.

Maggie'nin nefesi kesildi. Hayatı boyunca böyle görünmeyi hayal etmişti. Gelinlik vücudunun kusurlarını gizlemiş, güzel taraflarını ön plana çıkarmıştı. Döndüğünde gelinlik de onunla birlikte döndü. Yas elbiselerini çıkarıp bir gelinlik giyerek düşmanlarından biriyle evlenmeyi hiç düşünmüyor olması dışında gelinlik mükemmeldi.

Yine yağmur. Sessiz gözyaşları. Sel gibi akıyor.

Yanlarındaki bir kadın gelinlik aramayı bırakıp onun ağlamasını izlemeye koyuldu. Maggie böyle bir günde onu neyin ağlatıyor olabileceğini merak ettiklerini biliyordu—indirimdeki harika bir gelinliği aldığı gün. Kadının biri Sharmina'ya fısıldayarak sordu. O da cevaben, “Oğlunu kaybetti” dedi.

Anlayışlı inlemeler ve iç çekişler duyuldu.

Sharmina diz çöktü ve Maggie'nin elini tuttu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Maggie. “Sharmina ayağa kalk.”

“Ağlamayın hanımefendi. Kalbinizin kırık olduğunu biliyorum, ama Tanrı size başka bir tane gönderdi.”

Maggie onu çekip kaldırmaya çalıştı. Sharmina onun önünde diz çökmemeliydi, özellikle de halka açık bir yerde. Etraftan mırıldanmalar duydu, biri onun bir prenses olup olmadığını soruyordu.

“Mucizeleri için Tanrı’ya şükret” dedi Sharmina.

“Ayağa kalk, Shar.”

Shar kalktı.

“Bir daha sakın önümde öyle diz çökme. Senin neyin var böyle?”

Sharmina kaşlarını anlamlı bir biçimde kaldırarak Maggie’nin karnına baktı. “Sorun değil, biliyorum.”

“Neyi biliyorsun?”

“Bu yüzden nedimen olamam!” diye hayıflandı Sharmina. “Her zaman katlanabileceğimiz bir adam bulursak birbirimizin nedimesi olacağımızı söyledik. Ben bunu yapamam, Maggie—Yani hanımefendi.”

Etraftaki kadınlar şaşkın şaşkın onlara bakıyorlardı. Bir kadının en yakın arkadaşı düğün gününde onu nasıl yalnız bırakabilirdi?

Maggie panikleyerek eşyalarını topladı. Beyaz raflar ve üzerlerinde mayoları olan gelinlerle dolu koridorların aralarından geçerek deneme kabini aramaya gitti. Sharmina da peşindeydi.

Maggie bir kabin bulur bulmaz, “Otur bakalım şuraya. Bana sorunun ne olduğunu söyle” dedi.

Sharmina gözlerini bir mendille sildi ve anlatmaya başladı. “Tanrı’nın ben yanında olmadan evlenmene müsaade etmesi doğru gibi görünmüyor, ama senin durumundaki birinin benden daha iyi birine ihtiyacı var—anlarsın ya—gerçekten temiz olan birine.”

Maggie eğildi ve ona sarıldı. “Bu dünyada sevgiden daha

temiz bir şey yoktur ve senin beni sevdiğini biliyorum, Shar. Ben de seni seviyorum.”

Sharmina dizlerinin üstüne çöktü ve ellerini birleştirdi. “Ah, Cennetteki Annemiz! Bana yol göster!”

Maggie dehşetle kaşlarını çattı. “Hayır, hayır! Ayağa kalk, Shar! Ben cennetteki anne falan değilim. Ben sadece benim.”

“Hatalarımı bağışladığın için şükürler olsun! Kaç kere Tanrı’nın hamile annesini savunma fırsatı bulurum?”

“Ne dedin sen?” Maggie onun ayağa kalkmasına yardım etti.

“Sorun yok, klon meselesini biliyorum” diye onu teskin etti Sharmina. “Bu çok açık gibi. Jess ölüyor. Sen yeniden hamilesin. Umarım bu seferki yaşar hanımefendi. Bunu çok isterim.”

Maggie birden sıcakladı ve başının döndüğünü hissetti. “Sen her şeyi yanlış anlamışsın. Dile getirmek bir yana, bunları düşünmen bile yanlış—”

“Biliyorum, ama sana saygılı davranılması gerek. Sana *hanımefendi* diye hitap etmemin sebeplerinden biri de Felix ve Sam’e sana iyi davranmaları gerektiğini hatırlatmak! Felix sana sanki hâlâ onun hizmetçisiymişsin gibi davranıyor. Ama değilsin! Onun hizmetçisi benim! Felix’in bunu içten yapmadığını biliyorum ya da öyle sanıyorum. Sam de sen aslında çok daha fazlası olduğun halde sadece ona aitmişsin gibi hareket ediyor.”

Maggie dili tutulmuş bir halde kafasını salladı.

“Bunun göstermelik olduğunu biliyorum, çünkü güvenilir olduğundan emin olmadan başka birinin klon konusunu öğrenmesini istemiyorlar elbette. Öyle olsa bile herkes karnında kutsal bir klon taşıyor.”

Maggie bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşabildi. “Klon mu?”

“Karnında taşıdığın” diye fısıldadı Sharmina. “Felix’in tekrar denediğini biliyorum—İsa’yı klonlamayı. Sorun yok. Biliyorum.”

Maggie Sharmina’nın elini tuttu. “Felix hiçbir şey yapmadı. Ortada klon falan yok. Ben Sam’in çocuğunu taşıyorum. Gerçek bu! Sana hiç yalan söyledim mi?”

“Sadece Jess’e hamileyken söyledin, ama bunu anlıyorum. Onu korumak zorundaydın.”

Maggie homurdandı. “Tamam, tamam, ama bu defa yalan söylemiyorum! Bu benim bebeğim. Sam ve benim. Bana inanıyor musun?”

“Hayır, ama neden inanmamı istediğini biliyorum.”

Birkaç saniyeliğine Maggie yalnızca etraftaki deneme kabinlerinden gelen giyilip çıkarılan gelinliklerin hışırtılarını duydu. Sonra Sam’in İncil üstüne yemin ettirme numarasını hatırladı.

“Çıkar şu gelinliği üstümden. Kiliseye gidiyoruz” dedi.

Sharmina Wera Wang tasarımı gelinliğin çok sayıdaki minik düğmelerini elinden geldiğince hızlı bir şekilde çözdü. Filene’s Basement’in başka bir bölümünden Sharmina’nın nedime elbisesini aldılar. Pembe ve straplez elbisenin fiyatı 150 dolardı. Aldıklarının parasını ödediler ve Sam’i bulmaya gittiler. Sam hanımlar gelinliği arabaya koyarken bakmama-ya özen gösterdi. Dört saat sonra New York’a geri dönmüşlerdi. Maggie Sam’den kendilerini 131. Cadde’deki Baptist Kilisesi’ne götürmesini ve dışarıda beklemesini istedi.

Maggie ve Sharmina Sam’in sorularına aldırış etmeden kilisenin neon haçının altında arabadan indiler, tuğlalı merdivenden çıktılar ve içeri girdiler. Geçici olarak boş olan orta kısmın önündeki sırada diz çöktüler ve başlarını eğdiler.

Sharmina ilahi kitaplarının durduğu raftaki belli belirsiz bir tabakayı işaret etti. “Bu hafta toz alma sırası kimdeydi?”

“Bilmiyorum. Önce birlikte dua edelim. İçten konuşalım.”

“Yüce Tanrım” diye başladı Sharmina. “Beni Karun kadar zengin yap. O olmazsa Süleyman ve Einstein kadar bilge olayım.”

Sessizce durdular.

“Sharmina Tanrı’yla arana girmek istemem, ama gerçekten bunun olabileceğine inanıyor musun? Olmaz demiyorum. Ben sadece buna tam olarak inanıp inanmadığını merak ediyorum. Çünkü İsa mucizelerini gerçekleştirirken neredeyse her zaman, ‘seni inancın iyileştirdi,’ derdi.”

Sessizlik.

“Yüce Tanrım beni olabileceğimin en iyisi yap.”

Maggie başını eğdi ve mırıldandı, “Beni de.”

Birbirlerine baktılar.

“İsa adına Amen” dedi Maggie. Eline bir İncil aldı. “Şimdi Shar bu İncil’i eline almanı istiyorum. Ben de üzerine el basacağım. Böylece seninle konuşurken doğruyu söylediğimi—”

Kilisenin iki kanatlı kapısından gelen bir ses duydular ve omuzlarının üzerinden o tarafa baktılar. Maggie ikinci evi olarak gördüğü kilisenin sessizliğinde bir adamın bir şarkı mırıldandığını duydu, “O Sole Mio.”

“*Mia Cara.*”

Kapı açıldı. Bir erkek silueti görüldü. Adam ileri çıktı ve Maggie onun güzel, siyah renkli bıyığını tanıdı. İtalyan ayak-kabırlarla İtalyan bir takım elbise giymiş ve İtalyan bir kravat takmıştı—Milano’lu tasarımcıların ürünleri gibi değil, daha çok Jess’le yaşadığı yer gibi kasabalarda giyilen cinstendi.

“Mia cara?” dedi adam.

“Adamo?” Gözlerine inanamadı. “Adamo Morelli?”

Sharmina ona tutunarak fısıldadı, “Bu tuhaf herif de kim?”

Maggie şaşkınlıktan ağzı açık bir halde koridorda duran

adama baktı. O *tuhaf herif* Adamo'ydu, Arona kasabasının eski sarhoşu. Sevdiklerini onlardan alan trajediler yaşanmadan önce Maggie'nin arkadaşıydı—Adamo'nun yengesi ve Maggie'nin oğlu. Adamo'nun gözlerinden akan gözyaşlarını gördü.

Ona diğer kimliğindeki adıyla hitap etti. "Hetta, ben geldim."

Maggie buna inanamayarak ona doğru gitti. İtalyanlar gibi birbirlerini yanaklarından öptüler.

"Adamo nereden çıktın sen?"

"Bodrumdan, mia cara. Seni bekliyordum. Buraya geleceğini söylemişlerdi. Nerede yaşadığını bilmiyordum." Etrafına bakındı. "Ama iyi ki bana 131. Cadde'deki Baptist Kilisesi'nden defalarca söz etmişsin. Havaalanında taksiciye kilisenin adını söyledim ve *presto*, buradayım."

Maggie buna inanamıyordu.

"İyi ama neden Adamo? Neden geldin?"

Adamo onun ellerini tuttu. "Bir hata daha yapmamak için. Yıllar boyunca kardeşimin karısını sevdiğimi sanmıştım. Yanılmışım." Adamo diz çöktü, Maggie'nin ellerini öptü ve kollarını açtı. "Evlen benimle, Hetta. Senin sevdiğin benim—ben, Arona ve Jess'le birlikte yaşadığın o güneşli villa. Dün sabah uyandığımda sensiz yaşayamayacağımı anladım. Bugün benimle birlikte Maggiore Gölü'ne ve aşka geri dön."

Bir an için bunu yapmayı düşündü, Adamo'yla birlikte buradan ayrılmayı ve uzun zaman mutlu yaşadığı İtalya'ya dönmeyi. Ama bunu yapamazdı. Karnında Sam'in çocuğunu taşıyordu ve Jess de ölmüştü. Onun öldüğü yere, Maggiore Gölü'ne geri dönemezdi. Ayrıca Adamo'yu sevmiyordu da. Ne olursa olsun, hâlâ içiyor olmalıydı.

"Gerçek adım Hetta değil, Adamo. Oradayken farklı bir

isim kullanmak zorunda kalmıştım. Adım Maggie. Maggie Johnson.”

Adamo önce alnını kırıştırdı, sonra ona gülümsedi. “Adın ne olursa olsun sen benim kalbimin çiçeğisin. Sevdığım kadının, onun karısı olduğunu sanarak uzun zaman kardeşimin gölgesinde kaldım. *Sono cosi stupido*. Aslında kendi gerçek aşkım varmış. Sen gidene kadar bunun farkına varamamışım. Buraya seni geri götürmeye geldim.”

Sharmina’nın üzüntülü sesi araya girdi. “Ama biraz geç kaldın! O nişanlı ve birkaç güne kadar da evleniyor.”

Adamo yüzünde beliren telaşla Maggie’ye baktı. “Bunun doğru olmadığını söyle.”

Maggie insanların önünde diz çökmesinden sıkılmıştı. “Lütfen ayağa kalk Adamo. Sam’i hatırlıyor musun? Son günlerde oradaydı.”

Adamo kafa salladı, kalp atışları aşırı derecede hızlanmış gibi nefes alıyordu. Maggie Adamo’nun yüzünde her zaman takındığı o üzüntüsünü gizleyip neşeli görünen Pagliacci ifadesini gördü—üzgün bir palyaço. Aniden ayağa kalktı.

“Bana Sam’in nerede olduğunu söyle! Onu öldüreceğim!”

Maggie Adamo’ya kendisinin de bunu ne kadar sık düşündüğünü söyleyemedi. “Ben... Ben hamileyim” dedi.

Adamo kendi yanağına bir tokat attı ve pek de kibar olmayan İtalyanca sözler mırıldanarak ileri geri gidip gelmeye başladı.

“Çocuk ondan mı?” diye sordu Adamo.

Maggie kafasını salladı.

Adamo durdu ve sert bir şekilde sordu, “Onu seviyor musun?”

Maggie üzgün bir ifadeyle onun gözlerine baktı. “Bugünlerde Jess ve Sam’den başka hiçbir şey düşünemiyorum.”

Tam o sırada Sam kapıda belirdi. Adamo'nun iyiliği için Sam'in pek bir şey duymamış olmasını ve Adamo'nun kim olduğunu hatırlamamasını umdu. Sharmina kollarını kavuşturup Adamo'ya doğru sırtırken Sam yanlarına geldi. Shar'a göre Sam Yusuf'tu, Maggie de Meryem'di. Bu durumda Adamo da olsa olsa onların yerleşmek üzere oldukları bahçedeki yılan olurdu.

Sam onun yanağına kocaman bir öpücük kondurdu ve Maggie de, "Adamo Morelli'yi hatırladın mı?" dedi.

Sam elini uzatmadı. Bu tavrı konuşulanları duyduğunu belli ediyordu. "Seni New York'ta gördüğüme şaşırdım, ah-bap."

Adamo bir kaşını kaldırdı. "Ben şaşırtıcı biriyimdir, Bay Duffy."

Maggie ikilinin arasını yumuşatmaya çalıştı, ama Sam onu engelledi.

"Burada ne işin var?" diye sordu Sam.

Adamo kayıtsızca omuz silkti. "Sanırım buraya yerleşeceğim. Önce eski arkadaşlara uğruyorum."

"Müstakbel karımdan mı söz ediyorsun? Maggie ve ben evleniyoruz."

Adamo avuçlarını şüphe duyduğunu gösterir gibi yukarı çevirdi. "Ben de öyle duydum."

"Doğru duymuşsun. Lütfen ben yokken karımla görüşme bir daha."

Maggie Sharmina sırtırken ağzını biraz daha açarsa ağzına bir şey olacağını düşündü.

"Geldiğin için teşekkür ederim Adamo" dedi Maggie. "Arkadaşım olduğun için de teşekkürler." Sam'e baktı, onu iterek yanından geçti ve Adamo'nun elini sıktı.

Adamo gülümseyerek, "Bu kilise tıpkı anlattığın kadar güzel mia cara. Sanırım ben de buraya geleceğim."

“Mia cara mı?” Sam yüzünü Adamo’nun yüzüne yaklaştırdı. “Karımdan uzak dur!”

Sharmina Adamo’ya rahatsızlık duyduğunu belirten bakışlarla bakarken Sam Maggie’yi arabaya götürdü.

9. bölüm

131. Cadde'deki Baptist Kilisesi'nde yalnızca bir kişinin ayakta durabileceği kadar yer vardı. Ana koridor dışındaki bütün koridorlar, bütün sıralar insanlarla doluydu. Erkekler takım elbiselerini giymiş, kadınlar üzerlerinde çiçekler olan abartılı şapkalar takmışlardı. Maggie üzerinde gelinliğiyle Sharmina'nın yanında ayakta duruyor, şaşkınlıkla kilisenin iç tarafındaki çift kanatlı kapının arasından insanlara bakıyordu. İçeri girebilmeleri için altı tane güvenlik görevlisinin yol açması gerekmişti, çünkü Harlem'in yarısı dışarıda, kilisenin neon haçının altında duruyordu.

Sharmina fısıldayarak, "Eğer bugün şapka yarışması yap-salardı Mag, kesin kaybederdik" dedi.

"Bu kadar insan nereden çıktı böyle?" diye fısıldadı Maggie.

Rahibin oğlu ve kızı—yüzüğü taşıyan oğlan çocuğu ve çiçeği taşıyan kız— yerlerinde huzursuz şekilde kıpırdanırken Sharmina Maggie'nin gelinliğinin kuyruğunu düzeltmek için eğildi. "Sanırım düğününü duydular" dedi. "Harlem'in çoğu sizin kim olduğunuzu biliyor ve hepimiz sizinle gurur duyuyoruz, hanımefendi."

Sharmina gelinliğin kuyruğunu düzelttikten sonra doğruldu ve rujunu tazelemek için Maggie'nin duvağını kaldırdı.

"Peki, neden benimle gurur duyuyorlarmış?" Adamo'nun gelişinin yarattığı o karışıklıkta Maggie, başka bir klon taşımadığına İncil'e el basarak yemin etmeyi unutmuştu.

Sharmina duvağı indirdi. Maggie'nin gelinliğinin inciler ve boncuklarla süslenmiş uzun beyaz kollarını çekiştirdi, düzgün durmalarını sağladı. Sonra elbisenin boyun kısmını da düzelterip, "Ne soru ama! Karnında İsa'nın klonunu taşımanın önemli olmadığını düşünen tek kişi sensin" dedi.

Maggie dehşet içinde onun yüzüne baktı. "Aman Tanrım! Bunu kimseye söylemedin değil mi? Sana karnımdakinin Sam'in çocuğu olduğunu söylemiştim."

"Şey, hayır, tam olarak söylemiş sayılmam. Onlar sadece senin şu anda olmasan da, bir zamanlar İsa'nın klonunun annesi olduğunu biliyorlar."

"Ama herkes Jess'in doğum sırasında öldüğünü sanıyor, öyle değil mi? Felix gazetelere öyle söyledi. Onun on yıl yaşadığını bilmiyorlar. Onun muhteşem bir çocuk olduğunu—" durdu. Yaşadığı kasabaya ve o kasabadaki en sevdiği varlıkları teker teker ondan alan bir hayvan gibi hayatına dadanan ölümlü alt etmeye kararlıydı: Babası çiftliğini kaybedince yenilmişti; annesi babasının kaybıyla yenilmişti; Jess iyi niyetiyle yenilmişti. Artık bıkmıştı. Sam'le sadece mecbur olduğu için evleniyordu, ama ona asla elini süremeyecekti, ne gerdek gecesi, ne de başka bir zaman.

Sadece bu olayın bir panayıra dönüşmesini beklemiyordu.

Maggie birden Georgia'nın Macon bölgesinden New York'a ilk geldiklerinde annesiyle babasının oturduğu sıraya çöktü. Otuz yıl önceydi. Toprakları ellerinden alınmış, babası her şeyini kaybetmişti. 131. Cadde'deki Baptist Kilisesi onların sığınağı olmuştu. Annesiyle babası öldüğünde kilisedekiler Maggie ile ilgilenmişti. Bütün bu karmaşaya rağmen düğününü başka bir yerde yapamazdı. Sam yüzünden çocuğu Katolik olarak yetiştirmeye söz vermişti, ama çocuğu büyütmeye niyeti olmadığından bunun bir önemi yoktu. Gözleri doldu. Eğer

bu evlilik gerçek olsaydı, ailesinin de burada olmasını isterdi.

“Artık ağlamak yok” dedi Sharmina ve Maggie’nin gözlerini silmek için duvağını tekrar kaldırdı. “Makyajını mahvediyorsun. Ayrıca siyahların gazetelerde yazanlara inanmadıklarını sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

“Peki, nasıl oluyor da Harlem’deki herkes benim burada olduğumu biliyor, Sharmina? Benim de ölmüş olmam gerekiyordu, unuttun mu?”

Sharmina’nın gözlerinde suçluluk barındıran bir bakış vardı. “Şey, rahibin karısı da olabilir, rahip yardımcısının karısı da. Herhangi biri senin hayatta olduğunu, Harlem’e döndüğünü ve seni kurtaran adamla evlendiğini herkese söylemiş olabilir. Bazıları oğlunun çarmıha gerildiğini ve senin de, Meryem’in Yusuf’la evlendiği gibi Sam’le evlendiğini söylemiş olabilir.”

Maggie dehşetle kafasını salladı.

Bu sırada org ilahiyi çalmaya başladı. Maggie törende “Düğün Marşı” bir yana trompet sesi duymaya bile tahammül edemeyeceğini söylemişti. Sharmina da koronun “Suda Yürümek” adlı şarkıyı söylemesine karşı çıkmış, bunun bir uyanış değil, bir düğün olduğunu belirtmişti. Sonunda Maggie, “Babamız” adındaki ilahiyle kiliseye girmeye karar vermişti.

“Üzülme artık” dedi Sharmina onu rahatlatarak. “Sana son bir kez bakayım.”

Pembe renkli çantasına uzandı ve içinden o geniş el aynasını çıkardı. Maggie kendini gelinliğiyle son defa gördü. Beyaz duvak, siyah renkli olanla değiştirilmişti. Eğer Maggie Sam’i önemseseydi, yas kıyafetlerinin görkemine uygun bir gelinlik almak için gösterdiği çaba yüzünden kendisini suçlu hissedebilirdi—Filene’s Basement’a kadar onca yol gitmesi gibi. Sam düğünün masraflarını kendisi karşıladığı için çok gururluydu.

Çocuğunun annesiyle evlenmeye de, tecavüzü telafi etmeye de kararlıydı. Maggie'nin soğuk tavrını da onun yasta olmasına bağlıyordu.

“Sanırım hazırım” dedi Maggie.

Sharmina vücudunun üst yarısını titretti. “Evet, ben de hazırım. İşte gelin ve pembeli Ateşli Hatun geliyor.”

Düğünden sorumlu olan diyakones* parmak uçlarında yürüyerek yanlarına geldi. “Vakit geldi” deyip tahta kapıları açarak Maggie'ye yolu işaret etti.

Önce çiçek taşıyan kız çıktı, arkasından da yüzüğü taşıyan çocuk. Sharmina koridora bir adım attı ve gözden kayboldu. Org, “Babamız” adlı ilahiyi çalmaya başlayınca Maggie sıraların yerde hareketlenirken çıkardıkları sesleri duydu ve kiliseyi tıklım tıklım dolduran insanların bembeyaz giyinmiş gelini görmek için kendisinin çıkacağı kapıya doğru baktıklarını anladı.

Bunu Jess olmadan yapmak ona hiç doğru gelmiyordu, ama diyakones hareketlenince Maggie koridora adımını attı ve tüm kilise sessizliğe gömüldü.

Kırmızı halının altına beyaz saten bir yolluk serilmişti. Halı, Sam'in sağdıçı ve Molly Malone'den arkadaşı Charlie'yle birlikte, üzerlerinde smokinlerle bekledikleri kilisenin mihrabına kadar uzanıyordu. Sam Maggie'yi gelinliğiyle görünce İrlandalı göğüs kafesi şişti ve ağlamaya başladı. Maggie, Sam'i ikinci kez ağlarken görüyordu ve umurunda olsaydı bu göz yaşları onu çok etkilerdi.

Bunun gerçek bir düğün olmasını ve babasının sağ olup onu damada vermesini dilerdi. Zambağı ve gülü olan Jess'in de burada olmasını isterdi. Bir hıçkırık duydu ve en arka sı-

* Papaz yardımcısı olan kadın. (ç.n.)

ralarda Adamo'yu gördü. İtalya'ya dönmemişti. Yine sarhoş görünüyordu. Maggie onun için üzüldü.

Cennetteki Babamız, diye başladı solist, *adınla kutsanmı-*
şız.

Her düğünde olduğu gibi gelin kilisenin mihrabına yürümeye başlayınca herkes ayağa kalktı. Rahip, konuklar, koro ve diğerleri. Kız tarafı oldukça kalabalıktı, fakat erkek tarafından çok az kişi vardı. Bu yüzden sıraları kız tarafı erkek tarafı diye ayırmamışlardı. Felix Maggie'yi bu özel gününde gölgede bırakmamak için çok sade giyinmiş olan karısı Adeline'in yanındaydı. Onun yanında Felix'in kız kardeşi olan Frances, bej renkli bir takım giymişti ve yüzünde onaylayıcı bir gülümseme vardı. Sam'in Molly Malone'deki bütün ahbabları ve barmen Pat, onu görünce el salladılar. Onlar bu siyah yüzlerle dolu kalabalıkta Maggie'nin ağır ağır mihraba doğru gidişini izleyen beyaz noktalar gibiydiler.

Biraz zaman geçtikten sonra erkeklerin kalın sesleri, ritim sazlarıyla birlikte soliste katıldı. Maggie'nin kilisesindekiler heyecan verici ilahiye katılmaya ve el çırpmaya başlayınca kilise de sallanmaya başladı:

*Babamız... Babamız... Cennetteki Babamız... Babamız...
Senin Adınla kutsanmışız...*

İlahi adeta Maggie'nin üzerine çöktü. Gelinliğinin içinde hafif hafif yaylanmaya, evlilik yemini edeceği için ölümle yüzleşirken cemaatte bulunduğu zamanlardan kalma alışkanlığıyla hafifçe kafasını sallamaya başladı. Sam de gözleriyle ona mihraba giden yolda destek oluyordu. *Hadi Maggie, iyi gidiyorsun. Cesur ol, ben buradayım. Evet, işte böyle.*

Yolun yarısındayken el çırpan cemaatten bazıları, Maggie yanlarından geçerken dizlerinin üzerine çökmeye başladılar. Kadının biri gelinliğine dokundu. Bir kız çocuğu eline dokun-

du. Biri çiçeğinden bir yaprak koparıp onu öpünce Maggie korkarak geri adım attı.

Sam müstakbel karısını korumak için mihraptan aşağı doğru yöneldi, ama Maggie onunla göz göze geldi ve hayır anlamında kafa salladı. Maggie oğlunu kaybettiği sırada yalnızdı. Onu damada verecek bir babası yoktu. Bu yürüyüşü tek başına bitirmeliydi.

Senin krallığın gelecek... Senin krallığın gelecek... Senin arz-u-u-un gerçekleşecek... Babamız... Yeryüzünde... Babamız... Cennette olduğu gibi diye söylemeye devam etti Maggie'nin kilisesi ve orada olmasa da onun zambağı, gülü, Jess'i.

Kutsansın... Kutsansın... Senin kutsal adın... Senin kutsal adın.

Maggie mihraba ulaştığında içinde birbiriyle savaşan o kadar çok duygu vardı ki bayılacağını sandı, ama Sam oradaydı, onu tutuyordu. Sharmina da oradaydı, elinde çiçekler vardı. Diyakones bir adım öne çıktı ve kuvvetli şekilde yelpaze sallayarak, "Dayan çocuğum, dayan" dedi.

Seremoni Maggie'nin gelenekleriyle başlayacak ve Sam'in gelenekleriyle bitecekti. Maggie okunan duaları duydu, ama anlamadı. Tek bildiği Sam'in yanında durduğu ve Jess'in de orada olmadığıydı. Yine de gülümsedi. Koro ilahiyi söyledi. Maggie rahibin söylediklerini makine gibi tekrar etti. Sam'in İrlanda yeminini duydu:

"İsa'nın cennetten getirdiği güçle sev beni. Güneşin kendi yolunu izlediği gibi izle beni. Gözümün nuru, fakirin ekmeği, yüreğimin neşesi, sevdiğim, ölüm bizi ayırana kadar varlığın yanımda olsun."

Rahip onları karı koca ilan edince Sam onu öptü, misafir bir solist ayağa kalktı ve hoş bir sesle “İrlanda Dügün Şarkısı”nı söyledi. Tıpkı planladıkları gibi.

“İşte burada el ele

Bağlandılar evlilikle”

Bütün rüyaları hayalleri toplandı burada

Mutluluklar dilemek için onlara

Kol kola kiliseden çıktılar, İrlanda gaydaları çalıyor, kapidaki görevliler alkışlayan izleyicileri geride tutmaya çalışıyorlardı.

“Kutsa bizi, Annemiz” diye bağırdı biri.

Maggie merdivenin en alt basamağına inince çiçeğini fırlattı ve boşboğaz Sharmina hevesli bir şekilde çiçeği yakaladı. Aslında Jess olmadığı için düğün daveti de olmayacaktı.

Maggie Sam’e bu ilişkinin yürümeyeceğini otele gidince söylemeyi planlamış olmasına rağmen Sam’in yüzündeki âşık ifade onda kiliseye geri dönüp şu gelinlikten kurtulma ve geceyi Sharmina’da geçirme isteği uyandırdı, fakat merdivenler tamamen doluydu.

Kalabalığın arasından çıkan yaşlı bir adam onu korkuttu, gelip eteğini öptü.

“İhtiyar onu rahat bırak!” diye emretti Sam. Adamı kenara çekti ve Sharmina süklüm püklüm onlara el sallarken taze gelini çabucak, bekleyen Rolls Royce’a bindirdi.

“Bu da neydi böyle?” dedi Sam kapı kapanır kapanmaz. Karısına sarıldı ve onu öptü. “Bu gelinliğin içinde harika görünüyorsun, ama seni parçalayacaklar sandım.”

Maggie Rolls’un içinde ona boşanmadan söz edemezdi. Şoför onları duyardı. Sonuç olarak yine otelde söylemesi gerekecekti.

“Daha önce tamamen siyahların olduğu bir törende bulunmuş muydun, Sam?”

“Bulunduğumu söyleyemem.”

Jess'i ve bir zamanlar Maggiore Gölü'ndeki villada birlikte söyledikleri ilahileri düşünerek bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Sakın bana bunun her zaman böyle olduğunu söyleme, Maggie. Senin kim olduğunu düşünüyorlar ki?”

Maggie duvağını kaldırıp arkasına yaslanarak iç çekti. “Jess'in annesi olduğumu bildiklerini biliyorsun, Sam.”

Sam eliyle koltuğa vurdu. “New York'a asla geri dönmeliydik!”

“Hayır dönmeliydik.” Maggie etrafına baktı ve şaşırmış gibi yaptı, “Sam Rolls Royce kiralamışsın! Ah, hiç gerek yoktu.”

“Molly Malone'deki arkadaşlar ayarlamış. Bu onların bugün hediyesi. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum Maggie, ama sana yaptıkları yüzünden bir gün Felix Rossi'yi ayağımın altına alıp öldürene kadar döveceğim.” Camdan dışarı baktı. “Şu rezalete bak.”

“Bitti Sam.” Maggie Rolls Royce yavaşça hareket ederken tıklım tıklım dolu kaldırımı inceledi. “Hepsi bitti. Jess gitti.”

Sam parmak uçlarıyla gelinliğin boncuklu koluna dokundu. “Ne hissettiğini biliyorum, ama bana güven. Hayatın daha yeni başlıyor. Çok güzel görünüyorsun bu arada. Çok güzel. Sana nereye gittiğimizi söyleyeyim mi, Maggie'ciğim?”

“Söyle bakalım.” Aslında Maggie nereye gittiklerini biliyordu.

“Plaza Otel'e. Bu elimizdeki bütün paraya mal oldu, ama endişelenme, daha fazlasını kazanacağım.”

Sam yeni bir iş kurmuş, bir ev için peşinat yatırmış ve Felix'in yardım önerisini reddederek elinde kalan parayı son

kuruşuna kadar bu düğün için harcamıştı. Geceleri Maggie uyurken dedektiflik işlerini yapmak için dışarı çıkıyordu. Maggie ona istediğini yapabileceğini söylemişti. Sam bu yaptıklarının ne kadar gereksiz olduğunu bilmiyordu.

“Plaza Otel mi? Tanrım!” dedi Maggie.

Limuzin kiliseden uzaklaşırken Sam onu kucakladı. Maggie ona karşı direniş göstermedi, çünkü arabanın camından gördüğü bir görüntü çok daha rahatsız ediciydi—bir kadın önünde birleştirdiği ellerini ona doğru sallayarak ‘Hallelujah, hallelujah’ diye bağıırıyordu.

10. bölüm

O gece çatı katında hepsi Luis'in akrabası olan en az dört düzine adam vardı: Kuzenlerin kuzenleri, amcalar, büyük amcalar, birinci, ikinci, üçüncü dereceden yeğenler. Luis onları gruplar halinde heykellerin olduğu salona almıştı. Salondan dönenler etkilenmiş görünüyorlardı. Bu insanlar bugüne kadar tenleri güneşte kavrulmuş çiftçi, elleri nasırlı günlük işçi, bahçıvan ve ofis çalışanı, küçük işletme sahibi, polis ya da öğrenciydiler. Bunlar Luis'in *familia* dediği, kimi uzak, kimi yakın mesafelerden gelmiş adamlardı. Luis'in bu adamlara hayatını teslim edecek kadar güvenmesi Coral için anlaşılır bir durumdu.

Yine de bu Meksikalı adamlar topluluğunun ayırt edici bir özelliği vardı. Daha çok ritüel gibi ara sıra benzer pozisyonadaki Amerikalılara kıyasla neredeyse resmi sayılabilecek davranışlarına rağmen Coral ailenin birbirine olan yakınlığını görebiliyordu.

Yanlarından geçtiği sırada kendisine yönelen huysuz bakışlar da onu şaşırtmadı. Birkaçının dudaklarında gülümseme belirmişti, ama gözleri gülmemişti. Bunun Meksikalıların dünyanın geri kalanına gösterdikleri maske olduğunu fark etti—planlarına nasıl bir uyum göstereceğini öğrenmeden önce bir yabancıyla aralarına ördükleri kişisel bir duvar. Onlardan üstün müsünüz, aşağı mı? Dost musunuz, düşman mı? Terbiyesiz misiniz, terbiyeli mi? Bunları öğrenene kadar Meksikalıların gerçek kişilikleri anlaşılmaz ve onları rencide eder-

seniz üzerinde dikenli teller beliren bir duvar örerler. Ya da bunlar sadece Coral'ın hayal gücünün ürünleriydi.

Meksika'ya yaptığı ziyaretlerde *honor* ve *respeto*'yu* incitmeden hareket etmek oldukça kolaydı. Bunun için büyükannenizin öğrettiği şekilde davranmanız yeterliydi. Kimseyi küçük görme. İzin iste. Kimseyi eleştirme. Erkeklere senyor, yaşlılara don, kadınlara evlenene kadar senyorita, evli olanlara da senyora ya da dona diye hitap et. Kimsenin karısına hakaret etme. Kimsenin erkekliğini de sorgulama, çünkü Meksika'da bu iş şiddet yoluyla çözülür.

İncelikli tek bir hareket o duvarları ortadan kaldırır ve sizi bir *gente buena*** yapar. En azından Coral'ın anladığı buydu. Aslında Meksikalı erkekleri gerçekten tanımıyordu. Oradaki zamanının çoğunu sınırın güneyinde Brown'la bağlantılı Amerikalılarla geçirmişti.

Onun gibi kadınlara verilen birkaç isim vardı—hiçbiri hoş değildi. Bu yüzden Luis'in onlara kendi hakkında ne söylediğini de bilmediğinden çoğu zaman onlardan uzak durdu. Böylece saygı sınırlarını aşmayacaktı. Odasından onları izledi, terastaydılar. Luis üzerlerindeki egemenliğini ortaya koyuyordu. Samimi bir konuşmayla tekrar ettiği *saludos**** kelimesi ve lezzetli ikramlarıyla—takım giymiş garsonların etrafta dolaşarak sunduğu yiyecekler, içkiler ve kaliteli purolar—Luis kendini Moctezuma ailesinin yeni *el patriarca*'sı****, *nepotismo*'nun gerçek körneği****, onların koruyucusu ve garantörü, işlerini ayarlayacak olan kişi ve onlara eğitim, mortgage ve işle ilgili borç verecek kişi olarak ilan ediyordu.

* *Onur ve saygı. (ç.n.)*

** *İyi insan. (ç.n.)*

*** *Saygılarımla. (ç.n.)*

**** *Lider. (ç.n.)*

***** *Akrabasını tutma. (ç.n.)*

Fakat bir adam ona boyun eğmiyor gibiydi. Coral onu ilk geldiğinde fark etmişti. Diğerlerinin hepsinden uzun boylu, ağırbaşlı, fit, göğüs kafesi geniş, kolları ve bacakları güçlüydü. Hem gücü, hem de nezaketi bünyesinde barındırıyor gibiydi. Dingin, vakur ama aynı zamanda tehlikeli görünüyordu. Luis'in tehlikeli olmadığını düşündüğünden değil—onun da tehlikeli olduğunu biliyordu, yalnızca bu kadar açıkça belli değildi.

Luis kolunu adamın beline koyup da onunla konuşmaya başlayınca sürgülü kapıyı onları duymaya yetecek kadar araladı.

“Francisco Miguel'i hepiniz tanıyorsunuz” dedi Luis sesini yükselterek.

“Hey, Francisco” diye seslendi biri İspanyolca. “*Sigues secuestrando gente?* Hâlâ insanları kaçırıyor musun?”

Adam mı kaçırıyormuş?

Birbirini izleyen kahkahaların arasında Francisco hoşgörülü bir şekilde gülümsedi.

Luis, “Bir duyurum olacak” dedi.

Bunun üzerine herkes sessizleşti ve bir araya toplandı.

“Kader Moctezuma ailesine muhteşem bir şans verdi ve bu geceden itibaren bunu *La Raza*'ya, Meksika halkının tamamına yansıtacağız—ülkemizde yoksulluktan bitap düşmüş melezler ve yerliler. Eğer parası olsaydı Zapata neler yapardı? İşte ben bunları yapacağım, ama yardımınıza ihtiyacım var.”

Adamlar aralarında mırıldanırken kadehini kaldırdı.

“Bu geceden itibaren” dedi Luis, “Bu geceden itibaren, *Yo no soy digno** dediğinizi duymayacağım. Siz önemlisiniz. Siz benim ailemsiniz. Salüt!”

* Ben önemli biri değilim. (ç.n.)

“Salüt!” diye gürlediler.

“Bu geceden itibaren başkalarına *mande usted*’ dediğinizi duymayacağım.”

İlk önce doğru cevabı kimin bildiğini görmek için beklermiş gibi tereddüt ettiler. Biri “Si, senyor” diye cevap verince geri kalanlar da ona uydular.

“Bu geceden itibaren” diye devam etti Luis, “Herkes yerini bilecek—*siempre sabrán su lugar*.”

Bu kez ortamda bir sessizlik oldu. Luis Meksika itaatkârlığının meşhur sözlerinden birini söylemişti. Bu söz fetihçilerden bugünün elit tabakasına miras kalmış, onları açlığa ya da ölüme götürecek bir direnişin olmayacağını ima ediyordu. Ailelerinin açlık çekmemelerini sağlayabilecek kadar para kazanabilmek için hayatlarını tehlikeye atarak kuzeye geçenler için kullanılan bir ifade değildi bu.

“İşte sizin yeriniz” diye haykırdı Luis, “*La cima!*—zirve.”

“A la cima!” diye karşılık verdi kalabalık.

“*Primero la familia!*”^{**} dedi Luis. “Viva Meksika!”^{***}

“*Cabrones!*”^{****}

Onaylayan mırıltıların arasında Luis Francisco’nun kolunu tutup kaldırdı. “*Ahora hablar con Francisco*. Bu gece onunla iş konuşacağız.”

Bu herkese artık gitmelerini işaret eden bir ipucuydu. Tek tek birbirlerini, *abraza*, resmi bir şekilde kucakladılar ve iyi geceler dilediler. Luis bir gecede sülalesinin gözündeki *el senyor* olmuştu. Giderken bazıları ondan Don Luis diye söz ediyordu.

* Nasıl emredersiniz. (ç.n.)

** Önce aile. (ç.n.)

*** Yaşasın Meksika. (ç.n.)

**** Piçler (ç.n.)

Biraz zaman geçtikten sonra Coral kapısının çalındığını duydu.

“Girin” dedi.

Luis elinde bir kutuyla içeri girdi. “Dinliyor muydun?”

“Evet dinliyordum.” Yaramaz bir ifadeyle reverans yaptı, sonra doğruldu ve Luis’e sarıldı. “Harikaydın.”

Gülümsedi. “Şimdi sıra sende. Şunu giy.”

Kutuyu aldı ve açtı.

“Hadi durma. Üzerinde görmek istiyorum. Giy şunu.”

Coral omuzlarını açıkta bırakan beyaz organze bluzu giyerken Luis bekledi. Bluz Coral’ın göbeğini açıkta bırakmıştı. Uzun ve şeffaf kolları kabarık duruyordu. Altına siyah renkli organze bir etek giydi. Düşük belli bu etek kalçalarını sarıyor, üst üste gelen katlarla aşağı doğru genişliyor ve yere kadar uzanarak onu takip eden bir kuyrukla bütünleşiyordu. Kutuda bir de Coral’ın saçına taktığı beyaz bir kamelya vardı.

Luis elini cebine attı ve mücevherleri çıkarırken, “Coral için Coral* dedi.”

Coral boncuklu mercan kolyeyi ve ona uygun küpeleri adamın elinden alarak taktı ve aynanın karşısına geçip poz verdi. “Bana bu gece senyorita de.”

“Her zamankinden daha güzelsin.”

“Teşekkür ederim Luis.”

“Düğünün bugün olduğunu biliyor musun?”

Coral bakışlarını başka yöne çevirdi. “Evet. Bu geceki görevim nedir?”

“Francisco Miguel’i eğlendirmek. Kendisi kartal sürümün başı olacak ve kötü niyetli çakalları uzaklaştıracak. Uyuşturucu kartellerinin kaçakçılarını etkisiz hale getirecek.”

* Mercan. (ç.n.)

“Bana ondan bahsetsene.”

“Birlikte büyüdü. Ben üniversiteye gitmek için ayrıldığımda, Francisco da Askerî Binicilik Okulu’na gitti ve ona orada bir iş ve binici olma sözü verdiler. Ama o bunu yapmak yerine Meksika ordusunun ve polisinin nasıl yozlaştığını ilk elden öğrendi. Binicilik Okulu’ndan ayrılınca bir kaçırma çetesi kurdu, adı da Los Jinetes, Atlılardı.”

Coral Luis’e doğru döndü. “Kaçırma çetesi mi?”

“Bu çete Mexico City’nin en başarılı çetelerinden biriydi. Kurbanla ulaşım hakkında bilgi toplamak için kurbanla ilişkisi olan suç ortaklarını kullanmasıyla ünlüydü—kuaför veya mutsuz bir çalışan. Francisco ve adamları kurbanı hiçbir silah kullanmadan yakalar, fidye teslim edildikten sonra da iyi bakılmış ve kılına zarar verilmemiş halde iade eder. Herhangi bir fiziksel tehdit yoktur. Sadece kurbanı uzun, çok çok uzun bir zaman göremeyeceklerini söylerler. Herkes eğer bir gün kaçırılacaksam, lütfen beni Los Jinetes kaçırsın der.”

Luis sanki memleketindeki beysbol takımından bahsediyordu. “İnsancıl bir haydut” dedi. “Ne kadar iyi.”

“Kaçırdıkları insanlara zarar verenlere karşı hiç iyi değildir ama. Francisco’nun adı çeteler arasında hâlâ korku salar. Ben New York’ta Theomund Brown için çalışıp para kazanırken Francisco Meksika’daki güç odaklarıyla sağlam bağlar kurdu. Fidyeye paralarından pay vererek politikacıları besledi, polislerle birlikte çalıştı. Onun gibi prensip sahibi birinden rüşvet almaktan memnundular. Francisco Meksika Eterna’yı yönetmek için en uygun kişi.”

Dışarıda, terasta duran Francisco Miguel bunu yapabilecek biri gibi görünüyordu. Luis ona ne kadar hayran olsa da Coral, Francis’in daha önce adam öldürdüğünü ve yüzünde günahlarıyla arasındaki bağı koparmışçasına bir dinginlik

olsa da, bunu yine yapabileceğini hissetmişti. Üstündeki zeytuni renkli pahalı gömlek ve parmağındaki altın yüzükle, adeta etrafa erkeksilik saçıyordu. Kolunda Roger Dubuis marka pahalı bir Tourbillon saat vardı. Francisco parasız biri değildi.

Coral Francisco kendisini fark edene kadar terasın kapısında oyalandı. Francisco yüzündeki ifadeyi kontrol edebilen bir adamdı, ama göz göze geldikleri anda Coral, adamın kendisinden etkilendiğini anladı.

Yavaşça ona doğru yürüdü ve kasıtlı olarak son anda bir garsona dönüp içki istedi.

Luis, “Francisco, bu Coral. Kendisi benim için çalışıyor” dedi.

Coral ve Francisco birbirlerini soğukkanlı bir şekilde selamladılar ve ardından üçü birlikte konuşmaya başladılar, ama konuşma sırasında Francisco Coral’a hitap etmedi.

Coral bunun bir hakaret mi, yoksa bir saygı göstergesi mi olduğunu bilmiyordu, ama Luis bunu dert etmiş gibi görünmediğine göre, onun için de sorun yoktu. Coral rolünü biliyordu. O Luis’in fazladan gözleri ve kulaklarıydı. Aldığı emirle adamları baştan çıkarıyor ve yatakta öğrendiği bilgileri rapor ediyordu. Francisco konusunda ise, eğer herkesten gizlediği bilinmeyen bir tarafı yoksa Coral kendi fikrinin Luis için bir şey ifade edip etmeyeceğini bilmiyordu.

Coral onlar Meksika’nın belli başlı şehirlerinde iş tutan kaçakçılar hakkında konuşurken sadece dinledi. Günde iki veya üç kere düzinelerce insanı treylerlere bindirip kuzeye gönderiyorlardı. Birleşik Devletler’in yasadışı göçmenlerle ilgili yaşadığı sıkıntılar ve uyuşturucu çetelerinin bu ticarete el atması ile işler artık eskisinden daha zordu. Sınırdaki tedbir alınan yerler azdı ve sınır oldukça uzundu. İnsanlar sık sık uyuşturucu çetelerinin sınırın altında kazdıkları tünelleri

kullandıkları için kullanım ücreti ödemeye zorlanıyorlardı. Bazıları deniz yoluyla gelmiş ve Kaliforniya sahiline yerleşmişti. Sıklıkla insan kargoları sınırı geçmeyi başarıyor, ama kendilerini kenar mahalledeki bir apartman dairesinin arka odasında, fidye için tutsak edilmiş buluyordu. Akrabaları onları kurtarmak için kendilerinin verdikleri paranın iki ya da üç katını ödemek zorunda kalıyorlardı. Her yıl çok sayıda insan çölde sıcaktan, Rio Grande’de ya da Pasifik’te boğularak ya da treylerlerin içinde havasızlıktan ölüyordu.

Luis ve Francisco zorlu engeller hakkında konuşuyorlardı: Rant kapısına dönüşen çakal ticaretindeki aşırı şiddet, sınırdaki telleri keserek sığırlarının kaçmasına neden oldukları için yasadışı göçmenleri engelleme konusunda politikacılara baskı yapan ABD’li gringolar, göçmenlerin sınırdan geçtikten sonra yanlarında taşıdıkları şeylerden işlerine artık yaramayan pisliklerle çiftliklerini kirlettiklerinden şikâyetçi olan gringolar. Küçük sınır kasabalarındaki hastaları reddedemeyen hastanelerin bu beş parasız göçmenlerin tıbbi ihtiyaçlarını karşılamaya çalışırken parasız kalmaları. İki dilli eğitimin maliyeti ile ilgili şikâyetler. Ayrıca göçmenlerin de artan şikâyetleri—hırsızlık, dayak, tecavüz ya da fahişeliğe zorlanma. Bir zamanlar ABD’de bilinmeyen Meksika tarzı adam kaçırma uyuşturucu kartelleri yüzünden sınır eyaletlerinde artık daha yaygındı. Ekonomideki kötü gidiş bile Kuzey Amerika’ya gelen Meksikalı dalgasını durduramamış, sadece yavaşlatmıştı. İş fırsatları artınca göç dalgası yine eski haline dönecekti.

Coral onları dinledikçe ürperdi. Sonra da bir hata yaptı. “O zaman ben hiçbir yere kıpırdamayayım” dedi. Hemen duraksadı ve dudağını ısırды. Salondaki heykelleri unuttuğunun farkına varmıştı— Luis’in ölen akrabalarının heykelleri.

Francisco ona aşağılayıcı biçimde baktı. Ne kadar da düşüncesiz bir laf etmişti. Bu hiç de iyi bir şey değildi.

Luis kadehi kafasına dikti. “Ne yazık ki, mi hermosa, Meksika’nın çoğu o kadar fakir ki başka seçenekleri yok. Ya kuzeye gidecekler ya da ailelerinin kötü beslenme, hastalıklar ya da bir suçla başvurduktan sonra maruz kaldıkları şiddet yüzünden ölmelerini seyredecekler. Onları ucuza çalıştıran Amerikalı iş adamları da başka bir yol bulmak zorunda kalacaklar.”

Luis ayağa kalkınca Coral da onunla birlikte kalktı.

“*Discúlpa.*” -Özür dilerim- dedi.

Luis kafasını salladı. “Geç oldu. Francisco, Coral sana odanı gösterebilirsin.”

Coral siyah eteğini hışırdatarak uzaklaştı. İspanyolca konuşarak yaptığı hatayı telafi etmek istiyordu. Kenara çekildi ve Francisco’ya aynalarla kaplı gösterişli yatak odasına girmesi için yol gösterdi. Yalnız kaldıklarında onu konuşturacaktı.

“*Por favor, perdóname no debí haber hecho ese comentario*” kapılar kapandığında ondan özür diledi. Lütfen beni affedin. O yorumu yapmamalıydım.

Coral hoş bir şekilde odada dolaştı ve cesur bir şekilde Francisco’nun önünde durdu. Elleri kalçalarında, gözleri çakmak çakmaktı. Daha önce de Meksikalı adamlarla birlikte olmuştu ve onların tutkulu mizacını biliyordu. Maçoluk *dignidadla** ilgili değildi; seksle ilgiliydi.

Francisco parmaklarını kadının boynundaki boncukların üzerinde gezdirdi. Gözleri gözlerindeydi, “*Ni modo*” dedi.

Anlaşılan Francisco’ya *ni modo* dememesi gerektiği söylenmemişti. Coral gülümsedi.

“*Tú solamente eres una putita gringa.*” Sen bir beyaz bir fahişesin.

* *Haysiyet.* (ç.n.)

Bu her ne kadar doğru olsa da sözleri can yakıcıydı.

Bu sözleri duyan Coral, orada öylece dikilen uzun boy-lu, yakışıklı ve kendine güvenen Francisco Miguel'e tükürdü. Adam tehlikeli çakalları yok etmeye hazır durumdaydı, bu tükürükten sonra kim bilir Coral'a neler yapabilirdi.

Coral'ın tükürüğü adamın gömleğine geldi. Francisco tükürüğe baktı ve güldü. "*Cusca*" Sürtük.

"*Chilito*" diye karşılık verdi. Küçük çük.

Bilgiç bir şekilde gülümsedi. "Yanılıyorsun."

Francisco bir oyun oynuyordu, ama Coral tir tir titriyordu. O burada daha önce adam öldürmüş birisiyle yüz yüzeysen başka bir yerde yaşanan gerdek gecesini düşünüyordu. Luis bunu neden görememişti? O anda Luis'in, kuzeninin aslında ne kadar acımasız olduğunu bildiğinin farkına vardı. Sanki aklından geçenleri doğrularcasına Francisco elini onun yüzüne koydu, gözlerinin içine baktı ve organize bluzunu parçaladı.

"*Oho! Qué grandes*" dedi onu okşayarak.

"*Come mi panocha*" diye yanıtladı.

Coral'ın müstehcenliği amacına ulaşmıştı, çünkü Francisco kahkahayla gürlledi, onu aldı, yatağa savurdu. Eteğinin altındaki çıplak yerlerini buldu ve hemen ondan yapmasını istediği şeyi yapmaya başladı.

Maggie Plaza Otel'deki süitin üç kanatlı penceresinin önündeki pembe renkli perdelerin yanında durmuş, dışarı çıkan oda servisinin arkasından kapıyı kapatan Sam'e bakıyordu. Üzerinde hâlâ gelinliği vardı. Maggie daha önce de muazzam yerlerde bulunmuştu—Rossi'lerin evleri, Milano'daki La Scala, ama içinde saksıda aşk merdivenleri, üzeri altın süsle-

meli mermerden bir şömine ve böylesine seçkin—İmparator Louis’lerden birine ait olduğuna neredeyse emin olduğu—mobilyalar olan bir otel odasında hiç bulunmamıştı.

Tavanda bir avize asılıydı. Çiçeklerden gelen kokular havayı sarmıştı.

Sam ona doğru yürüdü. Kollarını açmıştı. “Leydim, masanız hazır.”

Maggie gergin bir halde gülümsedi. Buradan çıkmalıydı.

Sam onlar için hazırlanan küçük masadaki bir sandalyeye doğru ona eşlik etti—güzel bir keten örtü, biri gümüş, diğeri kristal iki şamdan, kesme cam bir kâsede güller. Maggie çiçeklerin narin damarlarına baktı. Koyu kırmızı renkli iç içe geçmiş kat kat halkalardan oluşan kadife taçyapraklar gülün kalbine doğru birbirine yakınlaşıyordu. Maggie gösterişli sandalyeye oturduğunda Sam kadehlere şampanya dolduruyordu.

“Hamile bir kadın içki içemez” dedi Maggie.

“Bir yudum bile mi? *Crystal* bu. Dünyanın bir numaralı kadını için dünyanın bir numaralı şampanyası.”

Maggie içinden ona her şeyin bittiğini nasıl söyleyeceğinin provasını yaparken hayır anlamında kafa salladı. *Sam bu iş bitti. Bebek doğar doğmaz boşanmak istiyorum. Senden nefret ediyorum, Sam.* “Bir yudum bile” dedi.

Sam Maggie’ye su bardağını uzattı ve tekrar konuşmaya başladı. “Gözümüze nur, açlara ekmek, yüreklere neşe olalım, Maggie’ciğim.”

Maggie hiçbir şey söylemedi.

“Fondip mi?”

Başıyla onayladı. “Fondip.”

İçtiler. Sam tabakların üstündeki gümüş kapakları kaldırdı. Onun tabağında biftek ve patates vardı. Maggie’nin tabağında ise bamya, mısır, tütsülenmiş tavuk ve mantı vardı.

İtalya'da geçirdiği yıllar sayesinde öğrendiği güney mutfağını ne kadar özlediğini biliyordu. Plaza'ya bunları özellikle hazırlatmıştı.

Maggie yemekten sonra onunla konuşmaya karar verdi.

Yemek yerlerken hafif bir müzik çalıyordu. Maggie alkol-lü armut tatlısını yemedi. Biraz zaman geçtikten sonra Sam ayağa kalktı, Maggie'nin arkasına geçti ve konuşmasına fırsat vermeden onu kollarına alıp kaldırdı—üzerinde hâlâ smokini vardı.

“Dur” dedi Maggie. “Sam ben... Ben—”

Sam Maggie kucağındayken yatak odasına doğru yürüdü. Eşiğe gelince duraksadı. “Tüh ya, unuttum!” Maggie'yi yere bıraktı. “Kımıldama. Bu bir sürpriz.”

Maggie Sam'in koşarak bir konsolun yanına gittiğini ve orada bir şeyler yaptığını gördü. Müzik durdu. Başka bir şey çalmaya başladı. Maggie *Madam Butterfly* operasındaki aşk şarkısının açılış melodisini tanıdığı anda İtalya'daki hatıraları başına üşüştü ve olduğu yerde donakaldı—tıpkı bu güzel, Maggie'nin en sevdiği operanın kadın kahramanı Cio Cio San'ın hikâyesinde olduğu gibi Sam'in ona nasıl ihanet ettiğini hatırladı. Jess'in, zambağı ve gülünün, kollarında ölümünü hatırladı. Cio Cio San kendi oğluna böyle sesleniyordu operada.

Sam gözleri gururla parlayarak geri döndü. “Antonella bunun en sevdiğin opera olduğunu söyledi.”

Antonella, İtalya'daki evin hizmetçisi, Sam'den önce nefret etmiş, sonra da isteksizce varlığını kabullenmişti.

“Öyle mi söyledi?”

Müzik ruhunun katmanlarını teker teker sıyrıyor ve öylesine acı veriyordu ki, Maggie yerin dibine girmek ve yeryüzünün en altına ulaşana kadar alçalmaya devam etmek istiyordu.

“Hayatım, sorun nedir?” dedi Sam.

Müzik onu paramparça eden devasa bir gonk sesi gibi kulaklarında yankılanıyordu.

“Maggie sorun nedir?”

Gözleri görmüyormuş gibi tökezleyerek Sharmina’nın Filene’s Basement’ta bulduğu boncuklarla süslü el çantasının yanına gitti.

“Ne lazım? Ben getireyim.”

Maggie Sam’i duymazdan gelerek sert bir hareketle çantayı açtı, elini içine uzattı ve babasının ona verdiği inci kabızalı silahı buldu. Maggie Sam’in kontrolünü kaybetmesi ve silaha ihtiyaç duyacağı bir durum meydana getirmesi ihtimalini düşünerek silahı saklaması için verdiği korumadan geri almıştı. Bu silah, bir kadının eline uygun şekilde tasarlanmıştı. Cio Cio San şarkısını söylerken silahı kavradı:

“Sev beni lütfen

Birazcık sev,

Çocuksu bir aşkla,

Benim gibi bir çocuğa layık bir aşkla.”

Silahı Sam’e doğrulttu.

“Maggie ne yapıyorsun? Şaka mı bu?”

Maggie horozu kaldırdı.

“Tanrım! Maggie ne yapıyorsun?” Mermer şömineye doğru geri çekildi.

Maggie uzun yıllar boyunca gerdek gecesini hayal etmişti. Yanında mükemmel bir kocası olacaktı. Sam şu ana kadar her şeyi doğru yaptığını düşünüyordu, ama müzik bunun yanlışlığını ortaya çıkardı. Bu opera Maggie’nin en derin acılarına eşlik etmişti. Yüreğini en derinden yaralayan iki olaya. Ve bunların ikisinin sorumlusu da Sam’di.

“Bana o güzel ellerini ver, ver de öpeyim.
Kelebeğim!—”

“Seni öldürüyorum Sam. Öldürüyorum, öldürüyorum!”

“Neden Maggie neden?”

“Sanki bilmiyorsun!”

Hızla bir koltuğa uzandı, eline saten bir yastık aldı ve Sam, “Hayır! Hayır!” diye bağırırken yastığı namluya dayadı ve tetiği çekti.

Patlama elinin geri tepmesine neden oldu. Ateşi, dumanı ve Sam’in sarsılarak neredeyse yere düşeceğini gördü. Sam kolunu kavradı, smokininden sızan kan parmaklarının arasından yere doğru süzülürken şaşkınlıktan donakalmış bir halde ona bakıyordu.

“Seni aptal kadın, bunu neden yaptın?” Buna inanamamış gibi görünüyordu.

Maggie onun silahı alabilmek için elinin hareketlerini takip ettiğini biliyordu. Pembe perdelere doğru gitti ve Sam silaha uzanamasın diye ellerini vücuduna yaklaştırdı.

“Sen neler yapmadın ki, Sam?” diye haykırdı. Nefes almakta zorlanıyordu. “Bir kere beni aldattın—”

“Ne! Ne zaman?”

“Coral’la, şu senin dişi versiyonunla!”

“Ama... Ama biz seninle beraber değildik o zaman. Daha nişanlanmamıştık bile!”

“Haklısın. Ben Jess’e hamileydim. Tek istediğin benimle yatmaktı ve ben de sana izin vermemiştim.”

Sam omzunu tutarak yavaş yavaş ona yaklaştı.

“Kal orada, Sam. Bu silahı almana izin vermem.”

Sam durdu.

“Sen kendini kötü hislerden uzaklaştırmaya ikna etmişsin” dedi “Ama seninle bir şekilde alâkam olduğundan bu

yana Sam—” sesini yükseltti. “Kalbim kırıldı, tecavüze uğradım ve oğlum öldü. Bunların hepsinin sorumlusu da sensin!”

“Yani beni öldüreceksin, öyle mi?”

Maggie silahı onun kalbine doğrulttu. “Evet, evet, evet!”

“Yap o zaman!”

“Ne?”

“Bir gün bir kadın yüzünden ya da bir kadının elinde öleceğimi biliyordum.”

Sam sanki kanaması yokmuş, Maggie de elinde bir silah tutmuyormuş gibi ileri geri dolaşmaya başladı. “Beni hemen öldürmek zorunda mısın?”

“Ne?”

“Her zaman bunun seks yaptıktan sonra olacağını düşünmüştüm.”

Maggie’nin gözleri döndü. Öfkeden titremeye başladı. Gözyaşlarıyla mücadele etti, kinin tadını aldı. “Ölürüm de seninle bir daha—”

Sam bir hamle yapıp silahı elinden almak için o anı seçti. Maggie çılgık atarken Sam silahı elinden aldı, mermileri eline boşalttı ve bir pencereyi açıp Maggie onları geri alabilmek için ona pençeler gibi saldırırken mermileri pencereden dışarı attı.

Mermiler havada süzülürken Sam geriye dönerek Maggie’yi kendine çekti. “Şimdi ne yapacaksın? Bıçaklayacak mısın beni?”

O güzel, geçmişini geri getiren müzik odayı doldururken Maggie çılgık çılgıca bağırıyordu.

“Gel, ah gel.

Kurtar o derbeder göğsünü

korkunun tüm sızılarından.”

Sam Maggie'nin ayaklarını yerden keserek onu havaya kaldırdı ve örtüsünün üzerine gül yaprakları saçılmış büyük boy yatağa götürdü.

“Ölmek ve öldürmekle ilgili kararlar vermeden önce Maggie, sana nasıl seveceğini öğreteceğim. Ondan sonra boğazımı kesmek istersen kesebilirsin. Şu an için benim karımsın.”

Odadan çıktı, banyoya gitti ve üstü çıplak halde geri döndü. Koluna kanlı bir Türk havlusuyla hafifçe baskı yapıyordu. “Kurşun sıyrıp geçmiş” dedi.

Hıçkırarak ağlamakta olan Maggie başını başka yöne çevirdi.

“Bunun karımı çok rahatlattığını görüyorum.”

Sam onu yüzüstü yatırdı ve Maggie kıvranarak kurtulmaya çalışırken gelinliğinin düğmelerini açmaya başladı. Bir süre sonra gelinlik, ayakkabıları, çorapları ve küpeleriyle birlikte yerde, pelüş halının üzerindeydi. Onları beyaz dantelli iç çamaşırları izledi. Onu sırtüstü çevirdi ve Maggie, Sam gözlerinin içine bakarken ağlamaklı ve çıplak bir halde gül yapraklarının üzerine uzandı.

“Maggie’ciğim, sevgilim. Kendine haksızlık ediyorsun. O yeşil gözlerin sahip olduğun tek güzellik değil.”

Maggie hiçbir şey söylemeyince Sam içini çekti.

“Beni öldürseydin seni suçlamazdım. Ben sonsuza kadar seninim, öyle ya da böyle. Sen neden benim olmuyorsun?”

Maggie konuşmadı. Tek hissedebildiği şey çok güçlü bir nefret hissiydi. Bayılacağını düşünüyordu.

Sam Maggie'nin karnına doğru eğildi ve dudaklarını oraya yerleştirdi. Sam içinde bebeğini taşıdığı karnını öptükçe Maggie büzüldü. Sam'in dudakları önce memelerine doğru gitti ve bebeğini besleyecek olan göğüs uçlarını öptü. Sonra yüzüne doğru ilerledi ve fısıldadı, “İstersen vur bana. Eğer acını hafifletecekse vur bana Maggie.”

Maggie yumruğunu sıktı ama elini hareket ettiremedi.

“Peki, eğer bana vurmayacaksan seninle çılgınlar gibi tutkulu bir şekilde sevişecegiz, seni adil bir şekilde uyarıyorum. Bu gece fiziksel bir etkileşim yaşayacağız, ya yumruklarınla ya da daha güzel yerlerinle.”

Maggie Sam’in kıvrımlı tüylerle kaplı göğsüne baktı—bazıları artık yaşı ilerlediğinden beyazlamaya başlamıştı. Hâlâ güçlü bir fiziği vardı, birçok kadının seveceği cinsten. Burada onunla olmak onun kaderiydi—Jess ölmüştü, Sam yaşıyordu.

Eğer sevişirlerse Sam uykuya dalacaktı. O zaman bir bıçak kolayca bir silaha dönüşebilirdi.

Cio Cio San’ın aşk şarkısının sonunu dinledi. Ona ihanet eden adam söylüyordu,

Ah! Vien! Sei mia!

Ah! Gel! Benim ol!

Maggie hissizleşmişti, hiçbir şey söylemedi.

Plaza Otel’deki o süitte Sam’in teni yanana kadar kendisini okşamasına izin verdi. Penisini memelerinin arasına sokmasına, dilini bacaklarının arasına sokup onu şehvetin doruklarına çıkarmasına müsaade etti. Bir süre sonra Maggie’ye ateşten bir yatakta yatıyorlarmış ve damarlarında da erimiş lav dolaşıyormuş gibi gelmeye başladı.

Böyle bir seksi daha önce hiç hayal etmemişti. Amacın orgazm değil de, iki ruhu eritmek için bedenlerin kullanılması olduğu bir tür ritüel gibiydi. Sam’in teri Maggie’nin gözeneklerindeydi, onun tadını alabiliyordu. Sam elini onun tenine yaklaştırıyor, o da daha dokunulmadan bunu hissediyordu. Maggie susuyor, o da ona su veriyordu. Maggie ağladı ve Sam de onun gözyaşlarını tattı.

Sonunda Maggie’nin öfkesi dolup taşı. Birden yandaki sandalyeden Sam’in kemerini çekip aldı ve o daha ne olduğu-

nu anlayamadan sırtına kırbaçlar gibi bir tane vurdu. Sam yüzüstü uzandı ve kımıldamadı, tek kelime de etmedi. Bir daha vurdu. Kemerini kaldırdı. Sırtına ve bacaklarına vurdu. Sert darbelerle ile kurşun yarasını tekrar açana kadar ona defalarca vurdu.

Maggie yarayı görünce kemeri bıraktı.

“Bizi bıraktın! Bizi bırakmakla Jess’i öldürmüş oldun. Bana tecavüz ettin!”

Gerdek gecesinde olması gerektiği gibi çarşafı kan vardı; ama bu kan gelinden değil, Sam’dan geliyordu.

Sam kalkıp oturdu. “Beni affettiğini söylemiştin. Asla affetmeyeceğini bilmeliydim. Ne kadar da aptalım. Sanırım her şeyi yanlış yaptım!” Hıçkırdı. Bunu neden yapıyordu? Daha önce işe yaradığı için mi?

Maggie’nin kolları kendisine ihanet ederek kendi iradeleleriyle açıldı. Dudakları kendi kendilerine Sam’inkileri buldu. Sevişmeye başladılar.

Sonunda o an geldiğinde Maggie orgazmı o kadar yoğun yaşadı ki, Sam’in kollarında bilincini kaybedeceğini sandı. Sam’e yapmayı planladığı şeyleri hatırlamak için mücadele etti—onu bıçaklamak, zehirlemek, böyle şeyler. Sabahın ondan tekrar nefret etmeye başlayacak kadar çabuk gelmesini umdu. Sam ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, bu gecelik umurunda değildi.

O gece Francisco ve Coral sevişirken kullanılan müstehcen İspanyolca kelimeleri test etmişlerdi, ama Meksika tarzı olanları. Pek uyumadılar. Şafak sökene kadar Coral’ın hissettiği tek gerçek birleşmeleriydi.

Bir ara Francisco onu ay ışığında çıplak görmek istediğini söyleyerek onu çıplak halde terasa taşıdı. Elías Nandino adında birinin yazmış olduğu bir şiiri okudu, “Sen benim içime doğdun, kan bağıyla bağlı—büyüyen bir kökle, kozmik bir bağ ile...” Coral’ın tek hissettiği şey ona karşı duyduğu arzuydu—daha önce sadece Sam için bir süreliğine hissettiği açlık hissi.

Coral günün geç bir saatinde uyanıp da onun gittiğini anladığında fiziksel bir acı duydu. Baş başa geçirdikleri gece sanki daha önce de el ele olmuşlar ve yeniden bir araya gelmişler gibi bir his yaşatmıştı. Tekrar tekrar konuşmuşlar, uyumuşlar, sonra uyanıp düzüşmüşlerdi. Los Jinetes’i neden sonlandırdığını sorduğunda Francisco insanların gözündeki korkuyu görmekten yorulduğunu söylemişti. Ayrıca hayatta kalmak için suç dünyasına girmiş, fakirlerin gözünde bir aziz olan Mexico City’nin gayri resmi patronu Santa Muerte’ ile ilgili bir rüya görmüştü. Rüyasında eğer insan kaçırmayı bırakmazsa Aziz Ölüm onu almaya gelecek, kemikli yüzü dantel işlemeli saten pelerininin içinden ona gülümseyecek, başında tacı ve yüzüklerle donattığı kemikli eli ona tırpanla biçilmekten kurtulma şansı önerecekti.

Ertesi gün kahvaltıda Coral Luis’e Francisco’yla ilgili korkularını anlattı. Bugüne kadar birilerini öldürmüş olsa da olmasa da, onun bir kadın katili olduğunu fark etmişti, ama bunu büyüleyici bir şekilde yapıyordu. Dün gece olanları göz önüne alınca yanaklarının kızarması onu şaşırtmadı. Francisco’dan bir şeyleri esirgemek zor olmuştu, ama Coral bunu zor da olsa başarmıştı. İlk cinsel saldırısına ceza olarak, gerçi harikaydı da, hiçbir yerini öpmesine izin vermemiş, yalnızca ellerini kullanmasına müsaade etmişti. Coral ise kendi ağzını özgürce, istediği gibi kullanmıştı.

* *Aziz Ölüm.* (ç.n.)

Luis Guayabera gömleklerinden bir başkasını giymiş, yine sıradan bir Meksikalı olmuştu—dini bütün Luis, Tepiltzin Moctezuma olmuştu, senyor ya da patron değildi. Coral kendine son birkaç günde Luis'den çok hoşlanmaya başladığını ve iyi niyetini takdir ettiğini itiraf etti. Hatta onun hayallerine ve imkânsız gayelerine hayran olmuştu. Coral bunların sonunun da Luis'in kahramanı Zapata'nın sonu gibi olmamasını umdu. Zapata çölde vurularak öldürülmüştü. Coral bir an Luis'in Meksika'nın Chiapas eyaletinde “toprak ve özgürlük” arayan modern zamanların Zapatistalarıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Elindeki onca parayla ya olduğuna ya da olacağına kanaat getirdi.

Ayrıca Luis'in ailesini de sevmiştii. Ana vatanlarının acınası kenar mahallelerinden ve köylerinden, teoride daha insafli ama aslında bazen en az o kadar kötü olan bir yere gitmek için kaçmış cesur adamlardan oluşan bir topluluktan onlar. Buna karşın Meksika'dan nefret etmiş miydiler? Hayır, ülkelerini seviyor ve bütün paralarını hâlâ orada yaşamakta olan ailelerine gönderiyorlardı. Hükümetleri de buna bel bağlamış durumdaydı.

Coral'ın başarısını duyan Luis, yemek masasının üzerinden onu başını eğerek selamladı, beklenmedik bir biçimde Guadalupe Bakiresi'ne şükranlarını sunan bir dua okudu. Sonra da döneceğini söyleyerek masadan kalktı.

Elinde büyük bir zarfla geri döndü ve masaya otururken elini Coral'ın saçlarında dolaştırdı. “Francisco seni büyüleyici bulmuş, hermosa.” Elini zarfa attı ve içinden bir uçak bileti çıkardı. New York'tan Mexico City'e gidiş dönüş biletleriydi bunlar. Tarih kısımları boştu.

“Francisco Miguel seni ona eşlik etmeye davet ediyor. Gitmek istersen arzu ettiğin zaman New York'a geri dönebilirsin.”

Coral biletlerde olan bakışlarını Luis'e çevirdi. "Zorlama yok mu?"

Luis'in birden suratı asıldı. "Francisco'dan mı? Hayır."

Coral yutkundu. Kendini nasıl bir işin içine soktuğunu öğrenmek üzere olduğunun farkındaydı. "Peki senden?"

"Benden de zorlama yok. Eğer Francisco'dan hoşlandıysan ve onunla kalmak istiyorsan bunu yapabilirsin, hermosa. Geçen yıl Adriana adında güzel bir İspanyol kadın onun çok iyi bir arkadaş olduğunu söylemişti. Abeni adlı büyüleyici bir Afrikalı model de ondan önceki yıl onun çok çekici olduğunu düşünüyordu. İkisinin de şikâyet ettiği konu, Francisco'nun onlarla birlikte yaşarken başka kadınlarla ilgilenmesiydi. Ama işin aslı, Francisco onları başından atmadı. İkisi de kendi istekleriyle ayrıldılar. Francisco ikisini de hayatlarının geri kalanında destekleyecektir, eminim. Yalnız bir süre geçtikten sonra onlara yaptığı yatak ziyaretleri seyrekleşmiştir, o kadar."

Coral Luis'i dinledi ve ne demek istediğini gayet iyi anladı. Bedeni ve kalbi ise bunu yapmadı. Francisco Miguel'in onu bekleyen ve kaçırılmaması gereken bir fırsat olduğunu hissediyordu. Belki de onunla baş edebilir, onu uslandırabilirdi. Hayat ona böyle aptalca şeyleri hayal etmekten daha iyi şeyler öğretmiş olması gerektiği halde vücudunun her zerresi bunu denemek istiyordu.

"Francisco'yla git" dedi Luis. "Francisco'yla ol. Benim amaçlarım için. Onunkiler için değil."

"Hangi amaçlar Luis?"

"Eğer söyleyeceklerimi yaparsan geleceğini garanti altına alırım."

Coral derin bir nefes aldı ve Francisco'ya olan hislerini dizginledi. Onu ne kadar arzulasa da şu sözleri duymak için yıllarca beklemişti; *Geleceğini garanti altına alırım*. Theo'nun

bunu yapmasını beklemişti ya da vasiyetinde ona yer vermesini. Ama o Coral'ı borçlarından kurtarmaya bile yetmeyecek 250 bin dolarla ortada bırakmıştı. Theo bile böyle yaptıysa geleceğini Francisco'nun eline bırakmak düpedüz delilikti.

Coral Luis'e bakıp gözlerini kırıştırdı ve cilveli bir şekilde konuştu. "Aklında ne kadarlık bir güvence var?"

"Beş milyon dolar."

Coral bunu duyunca masanın üzerinden elini uzattı. "Luis Tepiltzin Montezuma, anlaştık."

Luis ona elini uzatmak yerine arkasına yaslandı. Theo'nun eskiden yaptığı gibi parmak uçlarını birleştirerek, "Şu andan itibaren sadece üç adamla ve sadece ben söylediğimde birlikte olacaksın, Coral. Francisco Miguel, Evaristo Salati ve Sam Duffy."

"Sam Duffy mi? Ne? Anlamadım?"

Luis elini zarfa uzattı ve içinden bazı fotoğraflar çıkardı. İlki üzerlerinde smokin ve gelinlikleriyle evlenen bir çiftte aitti. Bir Rolls Royce'a biniyorlardı. Etraflarında ise diz çökmüş insanlar vardı.

Coral Maggie ve Sam'in düğün fotoğraflarını teker teker inceledi. "En azından Sam mutlu görünüyor."

Luis, "İnsanlar neden diz çöküyorlar?" dedi.

"Nasıl yani?"

"Neden oradaki insanların bazıları diz çökmüş?"

"Bence Maggie yüzünden. İsa'nın klonunu karnında taşı-mıştı, biliyorsun."

"Klon öldüyse, neden hâlâ diz çöküyorlar?"

Coral fotoğrafı kenara koydu. "Dediğim gibi insanlar tuhaftır, Luis. Gerçekten yani. Her şeye inanabilirler."

Luis küçümseyici bir şekilde güldü. Bu gülüş Coral'a Luis'in ayaklarını üzerine atmayı sevdiği jaguar heykelini ha-

tırlattı. O anda ondan biraz korktu ve Luis'in oyun oynanmayacak biri olduğunu nasıl unutabildiğini merak etti. Bir iki kez Brown'dan aldığı oldukça ahlak dışı görevi yerine getirmiş biriydi.

Beş milyon doları hatırladı. "Bakalım anlamış mıyım: Sen Maggie'nin Sam'in çocuğunu değil, başka bir klonu taşıdığına inanıyorsun."

"Belki de. Ama bizim amaçlarımız için Coral o bebeğin bir sahtekâr olup olmamasının bir önemi var mı? Maggie'nin kutsal bir çocuk dünyaya getirmesi her zaman düşünülebilir."

Coral kendi çalınmış çocukluğunu hatırlayarak ona bir bakış fırlattı. "Eminim senin Guadalupe Bakiresi her çocuğun kutsal olduğunu düşünüyordur, Luis."

"Bebeğe zarar vermeyeceğim. Sadece onu insanlığın iyiliği için kullanacağım. O çocuk halkımın kendilerine ait olan toprakları eski haline getirmelerine ve gözyaşlarının artık dinmesine yardım edecek."

"Evet Luis biliyorum. Toprak ve özgürlük. La Reconquista. Biliyorum. Amerikalıların çoğu La Reconquista'yı duymadıkları ya da Meksika'nın gizli devlet politikasının fakirleri bize göndermek olduğunu bilmedikleri için şanslısın." Coral masadan kalktı ve birkaç adım attı. "Ya çocuk erkek değilse?"

Luis iç çekti. "Eğer kızsaa kaybettik demektir, ama bence erkek. Bunun işe yarayacağına dair bir his var içimde."

"Peki, ben senin bu kutsal sahtekâr projenin neresinde devreye giriyorum, Luis?"

Luis'in elleri bir şeyler ifade ederek hareket etmeye başladı. "Çocuk doğduğunda Sam Duffy'nin olacak. Francisco çocuğu kaçırarak. Salati de ondan alacak."

Coral ona öylece baktı.

"Sen, hermosa, onların arasında oluşturduğum bağısın."

“Hadi bel! Sen hem benden, hem de geri kalan herkesten önde gidiyorsun, değil mi?”

Luis gülümsedi. “Bir gün sana saygılı konuşmayı öğreteceğim.”

Coral Luis’in sandalyesinin arkasına geçti, kollarını ona doladı ve terastan Central Park’a doğru baktı. Onu bir fahişeye çeviren ve sonunda da beş parasız bırakan Theo’yla bu şehirde tanışmıştı. İstemedenden de olsa onu neredeyse öldürecek olan Sam Duffy’le burada tanışmış, onu burada kaybetmişti. Dün gece şu anda birlikte olmayı arzuladığı Francisco Miguel’le de burada tanışmıştı. Her ne kadar şu anda bir uçağa atlayıp ona gitmeye can atıyor olsa da bu tutkunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Yüzünü Luis’in kafasına doğru yaklaştırdı. “Adıma beş milyonluk bir teminat istiyorum. Bankaya teminatı ver, Luis. Benim kabul edeceğim talimatları da ilet ve işe başlayalım.”

II. bölüm

Coral, uçağı Benito Juarez Havaalanı'na doğru inişe geçerken, son sekiz ayda Meksika Vadisi'ni kaç defa izlediğini unutmuştu. Mexico City'ye çoğu zaman dünyadaki en kötü hava koşullarını yaşatan o kahverengi pusu bu sefer görmediği için biraz rahatladı. Şehir deniz seviyesinden 3 metre yükseklikte ve üç tarafı dağlarla çevrili olduğu için arabaların yarattığı kirlilik genellikle vadide kalıyor, oradakilerin gözlerini ve boğazlarını yakıyordu.

Bugün öğle sonra *monzón* yağmuru gökyüzünü yıkamıştı. Yılın bu zamanı Texcoco Gölü'nün selleri engellemek için kurutulmuş yatağından doğuya esen, *tolvaneras*, kum fırtınaları olmuyordu. Bu gölün ve ormanların yok edilmesi, dünyanın en büyük ve batı yarıkürenin en eski şehrine ev sahipliği yapan bu vadide ekolojik bir felakete neden olmuştu.

Uçak inişi tamamlamaya yaklaştıkça Ciudad de México giderek Coral'ın manzarasına hâkim oluyordu. Bir zamanlar Azteklerin başkenti ve adı Tenochtitlán olan bu şehrin tarihi ve modern yapıları, Coral'ın sevmeye başladığı devasa caddeleri, insanlarla dolup taşan hiç görmediği gecekondu mahalleleri artık her tarafa yayılıyordu. Buraya ilk gelişinde, Paris'e ilk gittiği gece karanlıkta Ile de Cite'de arabayla gezerken ışıklanmış devasa Notre Dame'ın giderek gökyüzünü kapladığını gördüğü zaman hissettiği gibi dehşete düşmüştü.

Mexico City'nin sınırlarının sonu yok gibi görünüyordu.

Ona göre burası batı yarıkürede yer almamalıydı. Kendilerine *chilangos* denilen yerel halk—yarısının evinde su akmyordu—isyanlarla burayı yerle bir etmiş ve entelektüel, kültürlü ve paralı elit tabakanın buradan kaçmasına yol açmış olmalarıydı. Bu şehirde aşırı zenginlik, aşırı sefalet, suç, kirlilik ve yozlaşma olmasına rağmen ülke nüfusunun beşte birinin yaşadığı Meksika Federal Bölgesi ve çevresinde, organize olmuş bir toplumsal huzursuzluk yoktu.

Şehir canlı bir muammaydı. Aynı anda hem geçmişte, hem de gelecekte yaşıyordu—hem ihtiyaçla, hem de sefaletle, umutla, kadercilikle, gizlilik ve tutkuyla doluydu—tıpkı o ve Francisco’nun önceden oldukları gibi.

Sadece beş milyon doların cazibesi Coral’ın duygularını Luis’in planını uygulamaya devam etmeye yetecek kadar dizginliyordu. New York’a döndüğünde Francisco’nun telefonlarına cevap vermemişti—mesajlarına yanıt vermeyi de ertelemiş ya da göz ardı etmişti. Konuştukları zaman ise Francisco, “Alo! Coral, soy yo Francisco” demişti. O da cevaben, “Ah! Francisco. Como estas, como te va?” demişti, sanki konuşmaya vakti yokmuş gibi.

Bu Francisco üzerinde hâkimiyet kurmaya yönelik bir ödül-ceza yaklaşımıydı. Coral -şu ana kadar- sadece buradayken rol yapmayı bırakabiliyordu.

Uçak yere inip durmak için pist üzerinde yavaşlayarak ilerlerken Coral, birinci sınıfta kendisine iştahla bakan iş adamlarını görmezden gelerek aceleyle kalktı. Özel dikim pantolon-ceket takımın ceketini omzuna attı. Bu ceket beyaz renkli, yeşil ve mor çiçek desenliydi. Buradaki bahçeler kadar gösterişliydi. Kulaklarında, parmaklarında, her iki bileğinde Francisco’nun onun üzerindeki sahipliğini gösteren altın ve elmas mücevherler vardı.

Aeroméxico'nun dört yüz otuz numaralı uçağının kapıları açılıp, sıcak hava ve tarif edilemez şehir kokusu içeri dolduğunda—çiçek kokuları, toz, kahve, sis, tanımlanamayan başka kokular—uçaktan ilk inen o oldu. Francisco da orada, pistte ona doğru yürüyor, kitaplarda yazılı olan bütün güvenlik kurallarını çiğniyordu. Hiç kimse onun gitmek istediği yere yönelmesini engellemeye cesaret edememişti.

Coral ona doğru yürürken Francisco durdu. Altın ve timsah derisi kayışlı Tourbillon'un takılı olduğu bileğini titretti. "Buenos dias, Coral" dedi. Coral da yanıtladı, "*Qué dice mi chico?*" Ne dedin sevgili erkeğim? Francisco her zamanki gibi onu belinden kavradı ve birdenbire kendine doğru çekti. Onlar Benito Juarez havaalanında öpüşürken uçaktan inen diğer yolcular mecburen ortadan ayrılarak onların iki yanından geçmek zorunda kaldılar.

İki ziyaretin arasında Coral bu karşılama öpücüklerini hayal ediyordu—dudakları onun için hâlâ yasak olmayan tek yeri idi. Bunu başarmak zor olmuştu, ama Meksikalı erkeklerin maçoluğuyla birbirini tamamlayan *marianismo*'nun da yardımıyla bunu başarmıştı. Francisco onun vücudunu da öpebilmeyi takıntı haline getirmişti, ama bunu yapamayacağını kabullenmişti. Bazen bu öpücük daha fazla erteleyemeyecekleri bir şehvetin fitilini ateşliyordu. Francisco ara sıra onu havaalanının içine götürüyor, boş bir tane bulana ya da içerideki görevliyi korkutup kaçırana kadar bütün ofis kapılarını yokluyor, böylece onunla hemen oracıkta, havaalanından çıkmadan sevişebiliyordu. O *atrevido*, cesur biriydi ve Meksika'da zorluk çıkaranlara karşılık verirdi. Ama genellikle arabaya kadar giderler ve şoför onları hareketli caddelerde dolaştırırken ateşli bir şekilde sevişirlerdi.

Bu defa Coral bu kucaklaşmayı bitirmek için kendini zor-

ladı ya da bunu denedi. Francisco, “Coral, por favor, hayır” diyerek onu sıkıca tuttu. Coral da fısıltıyla, “*Sueltame*, bırak beni” dedi. Francisco, Coral eline vurarak “*Que me sueltas te digo*, bırak beni” diyene kadar ona direndi.

Bu birkaç yabancıнын dikkatini çekti, ama etraftaki Meksikalılar artık iki tutkulu aşışın münakaşasından, başkentlerindeki aşırı zenginlik ve yoksulluktan rahatsız olduklarından daha fazla rahatsız olmuyorlardı. Âşıklar ve şehirler her zaman böyle olmuştu.

Francisco öfkeli bir şekilde onu daha da romantik ve tehlikeli gösteren siyah güneş gözlüklerini taktı, onu kolundan tuttu ve havaalanına doğru götürürken masum bir ifadeyle pasaport soran görevliyi bir bakışıyla uzaklaştırdı. Onu daha önce de seviştikleri bir odaya soktu, duvara dayadı, pantolonunun fermuarını açtı ve eliyle pantolonunu indirdi.

“Şimdi sikişeceğiz, *mi putita preciosa*.”

Coral, Francisco’nun seks yoluyla ortaya çıkacağını düşünerek öfkesini kışkırtmaya çalışışının farkındaydı. Elini hissetmek harika bir duyguydu, ama her zamanki gibi müstehcen konuşarak onu daha da azdırmak yerine bu defa Francisco’yu itti ve söylendi. “Ancak beni öldürürsen bu olabilir!”

O direndikçe Francisco ısrar ediyor, *açma* anahtarını arar gibi onu mıncıklıyordu.

Coral onu öpmek ve ellerini bedeninde hissetmek için yapnıp tutuşuyor olsa da hızlı kapı çalınmaları onu uzaklaştıran kadar çığlık attı, “*Sueltame!*” Francisco kırılmış ve kafası karışmış görünüyordu. O anda Coral daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Elini açtı ve Francisco’nun yüzüne bir tokat attı.

Nefesini tuttu. Amerikalı bir erkek bunu yaptığı için kendisini terk edebilirdi. Meksikalı bir erkek ise eğer kadını öldürmezse, onun kölesi olabilirdi.

Francisco Miguel ona sadece baktı ve çalan kapıya doğru, “*No moleste!*” diye gürledi.

Coral duvara döndü, yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı.

Kısa bir süre sonra Francisco’nun “*Preciosa,** affet beni. Sana kendimi nasıl affettirebilirim?” dediğini duydu.

Ellerini kadının omuzlarına koydu ve Coral da yapmacık bir sinirle omzunu silkip ellerini çektiler odadan çıktı. Francisco da peşinden gitti. Arabaya geldiklerinde şoföre bavulları almasını söyledi. Gelen yolcular bölümünde, artık statüsüne uygun olması için koruma adını verdiği, *complice*, yordakçılarından biri, kalabalığın arasından dirseklerini kullanarak onlara yol açtı. Coral Meksika’da kendisine silahlı adamların eşlik etmesine artık alışmıştı. Burada adam kaçırma sürekli yaşanan bir olaydı ve Francisco’nun eski Los Jinetes’inin aksine bu yeni çeteler çok acımasızdı.

Dışarı çıktıklarında bir diğer *complice* Francisco’nun Bentley’inin kapısını açtı.

Coral arka koltuğa oturdu. Francisco da arkasından arabaya binerken diğer taraftaki pencereye doğru gitti ve Francisco’nun ateşli karşılama öpücüğünü bir daha asla hissedemeyeceğini bildiği havaalanına doğru baktı. O halk içinde reddedilme riskini göze alamayacak kadar gururlu biriydi.

Daha da önemlisi, cevapsız kalan o tokat aralarındaki ilişkinin artık değiştiği anlamına geliyordu. Artık eşit değildiler. Francisco artık sevgilisinin aşağısındaydı. İşin aslı ise Coral’ın bir görevi olduğuydu. O avcı, Francisco da avdı.

Havaalanı bulvarındaki trafiğin arasından manevra yapıp ilerlediler, adamlarından ikisi arkalarındaki Hummer’da onları izliyordu. Coral ise yapması gerekenleri düşünmeye dalmıştı.

* Kıymetlim. (ç.n.)

Francisco onun omuzlarını okşadı. “*A la casa*’ya gitmek ister misin, *chulada*?”

Coral omuzunu silkti ve “Bana öyle davrandığında kendimi hiç de iyi hissetmiyorum” dedi. Yalan söylüyordu. Aslında bu onu çok heyecanlandırmıştı.

Francisco şoförle aralarındaki paravanı indirerek koltuğa vurdu ve “*A la casa rapido!* Hemen eve gidelim” dedi.

Şoför korna çala çala Fray Servando Caddesi üzerinden her zaman gittikleri rotada, aynalı gökdelenlerin, anıtların, parkların ve muhteşem kiliselerin yanlarından geçerek ilerledi. Birçoğunun içinde ya da yakınlarında Francisco ile sevişmişlerdi—Luis’in atası II. Moctezuma’nın ibadet ettiği Templo Mayor’un kalıntıları; mazbut Aztekleri teselli eden Guadalupe Bakiresi Bazilikası’nın yakınlarında bir pedallı faytonda; Cortés’in yaptırdığı Ulusal Saray’ın bir köşesindeki Diego Rivera fresklerinin yakınlarında; sosyetik Zona Rosa Lokantası’nın birden fazla şubesinde, çiçeklerle donatılmış teknelerde, parklardaki banklarda, şehrin her yanındaki sokak pazarlarında. Buradaki âşıklara özgü biçimde Mexico City’i tutkularıyla vaftiz etmişlerdi. Tanıştıklarından bu yana ya devamlı Francisco’yla ateşli biçimde sevişmiş ya da ondan tamamen uzak kalmış gibi geliyordu Coral’a.

Bazen ikiz yanardağlar olduklarını hayal ediyordu, vadinin güney ucundaki Popocatepetl, Dumanlı Dağ ve Ixtaccihuatl, Beyaz Leydi—Azteklerin birbirlerini görmeden yaşayamayacaklarını söyledikleri, için için yanan âşıklar. Bir keresinde Francisco Coral’a bu dağlarla ilgili bir şarkıyla serenat yapmıştı.

Biraz zaman geçtikten sonra Chapultepec Caddesi’ne geldiler ve Francisco’nun yaşadığı kalburüstü mahalle olan Lomas De Chapultepec’e girdiler. Meksika Devlet Başkanı’nın

yaşadığı Los Pinos da buradaydı—Francisco’nun burada yaşaması anlamlıydı, çünkü Meksika Eterna yapılanması ve Francisco üzerinden Luis devletin ve polisin yarısına rüşvet veriyordu.

Bentley Francisco’nun malikânesine yanaştı. Güvenlik kulübesindeki adam onları gördü ve siyah filigranlı kapıyı açtı. Coral Bentley’den inip Francisco’nun “Bekle preciosa” çağrısını umursamayarak yürüdü.

Pembe çakıllı, yedi arabanın park edeceği şekilde üstü örtülmüş avludan geçti. Bir kat aşağıda bir benzin istasyonu, elektrik jeneratörü, araba tamir atölyesi ve otuz altı araçlık bir garaj ile bir spor salonu, bir de atış poligonu vardı.

Üst tarafta yer alan, üzerinde Alamo’daki gibi bir çan bulunan ön kapıda Coral ceketini çıkardı ve yere bıraktı. Hemen avlunun girişindeki fiskiyeinin yanında ayakkabılarını ayağından çıkardı. Şamdanlara, koyu renkli tablolar ve kalın çerçevelere ev sahipliği yapan giriş salonunda pantolonunu ve örgü gömleğini de çıkardı. Coral resmi yemek odasına doğru sakın adımlarla ilerledi, orada bir kapıyı açtı ve birçok halka açık meydandan daha büyük bir terasa çıktı. Bu terasın etrafı yüksek duvarlarla çevrilmişti ve bu duvarlara üzüm asmaları ve çiçekler asılmıştı. Terasta ağaçlar, fundalar, fiskiyeler ve ferforje demirden yapılmış zarif mobilyalar vardı. Terasın bir ucunda jakuziyle havuz vardı. Coral iç çamaşırını aşağıya doğru sıyırdı ve parke taşların üzerinden koşup havuza atlayarak soğuk suyun derinlerine daldı. Nefes almak için yüzeye çıktığında Francisco’yu ve onun arkasında orada bıraktığı eşyaları toplayan hizmetçiyi gördü.

Luis, Meksika Eterna’nın buradaki karargâhı olarak kullandıkları bu malikâne için on iki milyon dolar harcamıştı. Buradan her gün Francisco’nun kanatlandığı kar-

tallar tarafından kullanılan minibüsler ve kamyonetler çıkıyor ve kuzeye gidiyordu—her biri ellerinde buradaki baskı atölyesinde imal edilmiş sahte kimlik ve pasaportlar olan insanlarla doluydu. Her gün buradan bazı adamlar çıkıp düzgün bir kaçakçılık yapmak için Francisco’ya katılmayan çakallarla yüzleşiyordu. Coral bu yüzleşmelerde ölenler olduğunu duymuştu.

Luis’in kartallarının bir şeye daha ihtiyaçları vardı ve Luis, Francisco’nun bunu yapmaya gönüllü olmadığını söylemişti. Coral’ın görevi de onu ikna etmektir.

Coral havuzun Francisco’nun dikildiği kenarına doğru yüzdü. Boynundaki altın bir zincire takılı ideal kesim tek taşlı bir mücevher göğüslerinin arasında sallanıyordu.

“Nasıl gidiyor?” dedi Luis’in bu malikânedeki ajanı rolünü oynayarak—gidiyor derken, buradan çıkıp gidenleri kast ediyordu.

“Senin neyin var Coral?” Francisco çaresizce ve hüsrarla onun vücudunu inceleyerek “*Carajo!*” Ben sana ne yaptım?” dedi.

Coral ellerini yukarı kaldırdı ve parmaklarına baktı. Parmaklarında boru biçiminde bir altın yüzük, üzeri elmaslarla süslenmiş, gözleri zümrüitten, burnu akikten yapılmış bir kaplan bulunan Cartier marka bir yüzük ve orkide biçiminde, değerli taşlarla işlenmiş elmas bir yüzük vardı. Coral söz konusu mücevher olduğunda Francisco’nun abartma huyunu seviyordu.

“Ben burada bir nişan yüzüğü göremiyorum.” Coral tüm şartları zorluyordu.

Francisco elini saçına attı. Bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı. Canının sıkkın olduğunu belirten hareketlerle

* *Kahretsın.* (ç.n.)

havuzun kenarında dolaştı. “Bunu anlaman için ne yapmam gerekiyor? Seninle evlenemem, Coral. Burası Meksika. Benim bir ailem var. Bir annem var. Senin gibi bir kadınla evlenemem.”

“Peki ya hamile kalırsam?”

Francisco iç çekti. “Çocuklarımızı severim. Onlara bakar, bir evleri olmasını ve iyi bir eğitim almalarını sağlarım. Ama anneleriyle evlenemem.”

Coral havuzda sırtüstü dönüp bacaklarını açıp kapatarak yüzmeye başladı. Yalan söylemek çok kolay olacağı halde ona doğruyu söylediği için mutluydu. “Evet, benim gibi bir kadın. Bir putita. Evlenmeye gelince Meksikalılar bakire ararlar. Eskiden bakireleri Tanrılara kurban ediyordunuz, değil mi?”

Francisco duraksadı. “Seni asla terk etmeyeceğim. Sana ne istersen vereceğim.”

Coral onun durduğu yere doğru yüzdü. Francisco’nun kendisinin suda yükselen ve hiçbir zaman öpemediği göğüslerine baktığını gördü. “Beni oraya götür, Francisco.”

“Nereye?”

“Eskiden bakireleri kurban ettiğiniz yere.”

“Sen bizim tarihimizi anlamıyorsun. Gerektiğinde bu iş için üst sınıftan insanlar gönüllü olurdu. Birçoğu çocuklarını verdi. Bu dini bir ayindi, bir onurdu.”

Coral ona ters ters baktı. “Binlerce insanı katlettiler, Francisco. Bunu sen de biliyorsun.”

Francisco utanmış gibi görünüyordu.

“Beni piramitlere götür bu gece.”

“Teotihuacán’ı mı kastediyorsun? Onu yapan Meksikalılar değildi. Onların zamanında o zaten yüzyıllar öncesinde yapılmış eski bir yapıydı. Ona Tanrıların Şehri adını verdiler.”

“Beni oraya götür.”

“Öyle bir köy yoluna gece çıkmak hiç akıllıca olmaz. Oralarda haydutlar var.”

“Uyuşturucu satıcıları yani.”

“Evet. Şu anda beni öldürmek isteyen adamlar var.”

“Orası paralı bir yol tatlım, ben araştırdım.”

“Evet öyle ama yine de tehlikeli.”

“O zaman deliklerimi kurcalamak da yok, Francisco. Sen bilirsin.”

Francisco güneş gözlüklerini tekrar taktı ve bir anda sahip olamayacağını öğrendiği çıplak kadına bakıp kekeledi, “Sen... Senin çok pis bir ağzın var.”

“Evet ama sen onu çok seviyorsun.”

Coral günün geri kalanında kendini özel odasına kilitledi. Günü mermer küvette yatarak, sayvanlı karyolasında uyuklayarak ve televizyonda futbol maçı izleyerek geçirdi. Akşam saat tam 22.00’de Hummer avluda, ihtiyaç duyacakları her şey yüklenmiş bir halde bekliyordu—aynı zamanda içlerinde Francisco’nun ikişer silahlı adamının olduğu iki tane cip de hazırda bekliyordu. Coral üzerinde orman yeşili kıyafetler, başında bir kep, ayağında da yürüyüş botlarıyla ortaya çıktı.

Şehrin kuzeyine gitmek için 85D Otoyolu’nu kullandılar. Hummer’ın içinde bir şoför ve bir koruma vardı. Bir cip önlerinde, bir cip de arkalarında. Coral sinirli bir halde dışarı, gökyüzüne bakmakta olan Francisco’nun koluna yaslandı. Kızgın olsa da onu istediği yere götürüyordu.

Yarı yola geldiklerinde Francisco ona dokunmaya çalıştı, ama Coral ondan uzaklaştı. Coral’ın niyeti onu test etmek ve eğer mümkünse üzerindeki etkisini arttırmaktı. Teotihuacán meselesine pek kafa yormamış, ay ışığındaki görkemli görünüşüne kendini hazırlamamıştı.

Buranın da bütün turistik yerler gibi normal açılış ve ka-

panış saatleri vardı, ama Francisco gibi biri için bunların bir geçerliliği yoktu. Bir görevli onları girişte karşıladı, ellerine bir harita verdi ve onları içeri aldı. Biraz sonra küçük konvoyları dünyanın en büyük üçüncü piramidi olan Güneş Piramidi'ni Ay Piramidi'nden ayıran Ölüler Yolu'nda ilerliyordu. Etraflarında sarayların, tapınakların ve uzun zaman önce ölmüş yüksek mertebedeki bir din adamının evinin gölgeleri vardı.

“O kadar eski ki artık hiç kimse kimin inşa ettiğini bilmiyor” dedi Francisco. “Burada eskiden iki yüz bin insanın yaşadığı söyleniyor. M.S. 500 yılında Roma'dan daha büyük bir yermiş.”

Coral haritayı incelemek için el fenerini kullandı. “Bir Venüs Gezegeni tarikatı varmış ve ‘Yüce Tanrıça’ya tapıyorlarmış. Belki o da onların aşk tanrıçasıydı.”

“Aşk tanrıçası sensin” dedi Francisco. Ön koltuğa eliyle vurdu. “Por favor.”

Hummer durunca Coral'ın inmesine yardım etti ve onu üzerindeki oluklu çatı tarafından korunan bir duvarın yanına götürdü. El fenerini yakarak ona harikulade bir jaguar figürünü gösterdi.

“Burada yaşayanlar duvar ressamlarıymış” dedi Francisco. “Binaları, evlerin zeminlerini, her yeri resimlerle süslemişler.” Saatine baktı. “Hadi gidelim, geç oluyor.”

Hummer'a geri döndüler. Güneş Piramidi'ne doğru yola devam ettiler. Güneş Piramidi'nin önündeki çökmüş meydana gelince durdular. Coral arabadan inince Francisco yukarıyı işaret ederek, “Gitmek istediğin yer orası. Oraya çıkacağız. Çıkmamız gereken iki yüz kırk sekiz basamak var” dedi.

Coral yukarı baktı ama bunu umursamadı. Piramitten gelen inanılmaz enerjiyi hissediyordu.

Francisco adamlarına işaret etti, “Por favor, amigos.”

Adamlar battaniyeleri ve malzemeleri alırken o da Coral'ın elinden tutarak onu meydanın merdivenlerinden indirdi. Meydanın ortasında bulunan, eskiden üzerinde bir binanın yükseldiği platformu geçtiler. Coral piramidin kenarına gelince duraksamadı, dik ve katmanlar halinde şu anda görünmeyen zirveye doğru yükselen basamaklara adımını attı. Coral dansçı bacaklarına sahip olsa da kısa süre sonra nefes nefese kaldı.

Francisco ilk katmanda onu biraz dinlendirdi, sonra elinden tuttu ve yola devam ettiler. Coral zorlanan ciğerlerinin durumundan ve aşağıya bakmaktan kaçınmasından dolayı ne kadar ilerlediklerini anlayabiliyordu. Her katmanın üstüne çıktıklarında Francisco Coral'ı dinlendiriyor, o da aşağı yuvarlanarak ölmek için taşlara sıkıca tutunuyordu. Francisco elinden tuttu ve o anda ayağı takılan Coral, bir daha Francisco'yu test etmek istediğinde kendi hayatını tehlikeye atmamaya yemin etti.

Zirveye ulaştıklarında Coral adamların açıp hazırladıkları battaniyelere doğru sendeleyerek gitti ve nefes nefese sırtüstü uzandı. Francisco pek fazla yorulmuş gibi görünmüyordu. Coral'ın başını kaldırdı ve ona su içirdi. Sudan biraz da yüzüne serpti. Sonra da Coral'ın gömleğinin önünü açtı ve onu sallayarak boynunu ve göğsünün üst bölümünü serinletti.

Muazzam miktarda yıldız ve sonsuz gökyüzü Francisco'nun yüzünü çevreliyordu. "Şimdi kendini bakire gibi hissediyor musun?"

Coral yüzünü ekşitti. "Duruma göre değişir. Sen birini kurban edecekmiş gibi hissediyor musun?"

Coral yattığı yerde yuvarlandı ve aşağıdaki Ölüler Yolu'na, oradan da Ay Piramidi'ne doğru baktı. Ay ışığının aydınlatığı şehir harabeleri ve gökyüzünün manzarası insanı canlandırır-

yordu. Ömrünü insanların hayatlarına adanmış bir rahibin burada kendini Tanrı gibi hissedeceğini hayal edebiliyordu.

“Bana bir serenat yap, Francisco” dedi. “Kalpsiz piramidin üzerinde bana bir şarkı söyle.”

Bekledi, ona bakmıyordu. Francisco İspanyolca, “Yo Soy Mexicano” adlı şarkıyı söylemeye başladı.

“... Meksikalıyım ben
Ve bundan gurur duyuyorum.
Hayatı ve ölümü
doğarken hor görmüşüm. ...
Meksikalıyım ben,
Güvenmem hiç kimseye
Ve Cuauhtémoc gibi
Çekerken acıları buradan inmeden
Direnirim ve gülerim. ...

Ama her şeyden çok
Âşık olmak isterim.
Ben Meksikalıyım,
Huysuz bir kavgacıyım.”

Coral gülümseyerek başını iki yana sallayarak, “Ne kadar romantik” dedikten sonra kalkıp oturdu ve battaniyeye sarındı. Battaniyenin altında önce gömleğinin düğmelerini, sonra pantolonunun fermuarını açmaya başladı. En sonunda yürüyüş botlarını ayağından çıkardı. Francisco önce onu seyretti, sonra da piknik sepetinin içindekileri dışarı çıkarmaya başladı. Bir şişenin mantarını açarak kadehe kırmızı şarap doldurdu.

“Bu Meksikalı şarap üreticisi Monte Xanic’in Guadalupe Vadisi’nde ürettiği ender bulunan bir şaraptır. Birçok kişi bu

şaraptan bahseder, ama çok azı bu şarabın tadına bakabilmiştir.”

Coral battaniyeye uzanarak üstünü açtı. Bakirelerin de öyle yaptığını hayal ederek kollarını ve bacaklarını battaniyeden çıkardı. “Benim bedenimden iç onu.”

Francisco’nun kaşları kalktı. Şarabı damla damla Coral’ın göbek deliğine döktü ve aşk ile oradan emdi. Dudakları onun karnına ilk defa dokunuyordu. Her zaman kullandığı müstehcen aşk sözcüklerini fısıldadı.

Coral ellerini kullanarak onu daha da kışkırttı, sonra durdu ve yeniden battaniyeye sarındı.

Bu defa Francisco o kadar kızgın görünüyordu ki Coral, Teotihuacán’ın son kurbanı olacağından korktu. Francisco kızgın bir şekilde kadehteki değerli şarabı kafasına dikti.

“Neden böyle davranıyorsun, Coral? Tıpkı bir mezar gibisin! Ben de içinde gömülüymüm! Sorun nedir?”

Coral Francisco’nun bu ürkütücü konuşma tarzının tıpkı Meksika’nın kendisi gibi olduğunu düşündü—fedakârlıklarla, fetihlerle, ölen kahramanlarla ve kaybedilen tanrılarla dolu. “Kadehimi şu nadide şarapla tekrar doldur, Francisco. Sana söyleyeceğim bir şey var.”

Francisco içini çekti, şarabı doldurdu ve battaniyenin üstüne oturarak kaderine terk edilmiş biri gibi gökyüzüne baktı. “Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorum ben?”

“Luis’in yapmanı istediği bir şey var. Kartallar ve insanlar için yapılacak bir şey.”

Dikkatle ona baktı. “Ne? Neden bana söylemedi?”

“Reddedeceğini düşünüyor.”

“Anladım. Demek sen de beni ikna edeceksin.”

“Evet. Francisco bilmem gerek. Benim seni ikna edebileceğimi düşünmekte haklı mıydı? Bir putita, benim gibi bir kadın?”

“Uzan” diye emretti Francisco.

Coral battaniyeyi tekrar açtı ve uzandı.

Francisco, “Evet” diye verdi nefesini. Onu dudaklarından öptü. “Senin için her şeyi yaparım.”

“Adam kaçırma da dâhil mi?”

Francisco donakaldı.

Coral onu öptü. Bunu yaparken dilini de kullandı. Francisco’nun nefesi hızlanınca durdu. “Luis artık o işi yapmadığını söyledi.”

“Uzun yıllardır yapmıyorum” diyen Francisco bir yandan da giysilerini çıkarıyordu.

“Bu seferki New York’ta.”

Francisco Coral’ın üzerine uzandı. Coral, onun hayır demediği ilk anda kazandığının farkındaydı.

Coral anlaşılmayı mühürlemek için fısıldadı, “Bu gece Francisco, putitana istediğin her şeyi yapabilirsin. Hatta istersen—”

Coral kulağına çok özel şeyler fısıldarken Francisco sadece inliyordu.

Francisco doğruldu. Coral’ın ağzını açtı ve o sarhoşluktan kahkahalar atana kadar ağzına kan kırmızısı şarabı doldurdu. Onu bekletme suçunun cezası olarak Coral’ı yanlarında getirdikleri malzemeler ve battaniyelerle yaptıkları yere yatırdı ve dudaklarıyla ona işkence etti.

O gece gökyüzü Coral’a uzansa dokunacakmış hissi veren parlak yıldızlar ve bulutların oluşturduğu bir gece yarısı kafiyesiyle taçlandı.

12. bölüm

Maggie 131. Cadde'deki Baptist Kilisesi'nin neon haçının altında durmuş, evsiz ve fakirleri, mağdur ve terk edilmişleri, sıcak yemeklerin ikram edildiği bodruma doğru yönlendiriyordu. Kilisesine geri dönmüştü. Orada her gün üzerinde sade beyaz bir elbiseyle saatlerini geçiriyordu. Bu kilisenin kadınları inancı simgeleyen beyaz renk giysiler giiyorlardı. Onun durumunda bu saflığı temsil etmiyordu. Plaza Otel'de Sam ile geçirdiği geceden sonra artık saf olmadığını biliyordu.

O ilk hafta içinde iki kere daha Sam'e boyun eğmişti ve ikisi birlikte Sodom ve Gomore'yi bile utandıracak şeyler yapmışlardı. Akli başına geldiğinde Maggie, Sam'in içindeki şeytanın kölesi olmaktan kaçabilmek için kendini hayır işlerine vermişti. Bu tam olarak işe yaramış sayılmazdı. Hâlâ kendini bir Jezebel* ve bir sahtekâr gibi hissediyordu.

Bebegi doğmak üzere olduğundan her an burada çalıştığı saatleri azaltabilirdi, ama öğleden sonra dört ile altı arası, ana öğünün servis edildiği saatlerde kendini burada olmaya mecbur hissediyordu.

Adamo, üzerinde beyaz önlüğüyle el sallayarak kapıya geldi. "Tamam, mia cara, aşağısı doldu!"

Adamo, Maggie'nin ısrar ettiği gibi İtalya'ya dönmek yerine içkiyi bırakmış ve rahip için pişirdiği *agnello cacio a ovo*—

* Tevrat'ın Krallar 1 ve Krallar 2 bölümleriyle birlikte, İncil'de de adı geçen en kötü yürekli ve en günahkâr kadın (ç.n.)

peynir ve yumurtalı kuzu—ile burada, 131. Cadde'deki Baptist Kilisesi'nde kendine bir yer edinmişti. Bir seferinde yaşanan aşırı kolesterol yüklemesiyle de kilisenin aşçısı oldu. Kısa zaman sonra Adamo'nun yaptığı lezzetli yemekleri tatmak için fakir numarası yapan insanlara karşı dikkat etmek durumunda kalmışlardı. Artık muhtaçların hepsi oturduğuna göre para ödeyecek müşterileri içeri alabilirlerdi.

Sam, Maggie'yi Adamo'dan uzak tutmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Maggie neredeyse kilisede yaşıyordu ve Adamo da buranın aşçısıydı.

Maggie'nin Jess için tuttuğu yas azalmış, ama bitmemişti. Hamileliği onu hiç heyecanlandırmıyor, yalnızca bu kadar uzun süre karnında taşıdığı bir çocuğa karşı normal bir seviyede koruyucu davranıyordu. Sam'i terk etme ya da bebeği meydana gelişle ilgili kötü anıları olmayan birilerine evlatlık verme konusundaki fikrini değiştirmemişti. Sonuçsuz tartışmalardan kaçınmak için Sam'e bu konudan söz etmemişti, ama Sam'in tek başına bir çocuğu büyütmek istemeyeceğinden emindi. Sam'in aklı sadece doğduğu şehirdeki dünyevi şeylerdeydi—iş, Molly Malone'deki arkadaşları, olan bitenler— bir de Maggie izin verirse, sekste. Gerçek aşk, özellikle de Tanrı'ya duyulan aşk, onun kitabında yoktu.

Bodrum merdivenlerine üzerinde, *Mutfak Kapandı, Yarın Yine Gelin* yazan bir tabela astı. Adamo'nun çalışırken şarkı söylediğini duyuyordu. Çoğun zaman 'O Sole Mio'yu söylüyordu, bu şarkıyı söylemekten hiç sıkılmıyordu.

Tam o sırada eski püskü giysili bir adam yanına geldi. Onu daha önce de birkaç kere görmüştü.

"Por favor, rahibe, yemek yiyebilir miyim?"

Adam inanılmaz derecede kirli görünüyordu. Gerçi Maggie artık bunun makyaj olduğundan şüpheleniyordu. Yüzünün

neredeyse tamamı sakallarla ve takma gibi görünen saçlarla kaplıydı. Maggie, bu adamın evsiz değil, sadece yemek için ödeyecek parası olmadığına ya da burada Adamo'nun enfes yemeklerini yerken görülmekten utandığına karar vermişti.

Maggie bu isteği başıyla onayladı. "Si señor. *Está invitado*" diye yanıtladı Doña Teresita'nın ona öğrettiği İspanyolcayla.

"Gracias" dedi adam ve üzerinde *Cemaat Aşevi Mutfacı* yazan kapağıya doğru onu takip etti.

Yemek servis edilmeye başlandığı sırada Sam geldi.

Sam kapı girişinde durdu ve sanki aralarından birinin Maggie'ye saldırmaya çalıştığından şüpheleniyormuş gibi kalabalığı süzdü. İlk zamanlar birkaç aşırı heyecanlı tip yüzünden bazı sorunlar yaşamışlardı, ama sonrasında Sam'in çenesini kırıldığı adamla ilgili haberler çevreye yayılmıştı. Biri Maggie'yi kolundan tutup da ondan kendisi için dua etmesini ya da onu iyileştirmesini istemeyeli uzun zaman olmuştu. İşler öyle ya da böyle, Sam'in yardımı olmadan da yoluna girebilirdi. Burası Harlem'di, onun asıl memleketi. Buradaki insanlar tıpkı Jess'le birlikte yaşadığı İtalyan kasabası Arona'daki gibi birbirlerine karşı saygılıydılar ve çenelerini kapalı tutmayı da biliyorlardı.

Her zaman olduğu gibi Sam ve Adamo birbirlerini süzdüler.

Onlara aldırmayan Maggie, İncil'ini eline aldı, Matta 21'i ve orada Jess'in ölümünden önceki haftalarda ona açıklamasını yaptığı bölümleri açtı. Odanın başköşesine doğru yürümeye başladı, ama Sam yanına geldi ve fısıldayarak, "Bunu yapmayı bırakmalısın!" dedi.

Maggie duraksadı. "İncil'i okumayı mı? Bunu yapmayı asla bırakmayacağım, Sam!"

“Çılgınca şeylere inanmalarına neden oluyorsun. Maggie bu çok tehlikeli!”

Kilisede daha geniş çaplı bir rol üstlendiği doğrudu, ama herkes mutlu görünüyordu ve bütün bunlar Tanrı adına yapıyordu.

“Burası İtalya’da olduğum zamanlar hariç, on beş yaşımdan beri benim kilisem. Ben korkmuyorum.”

Yürümeye devam etti ve bir yandan Sam’e bakarken, “Bugün İsa ve kurumuş incir ağacı hakkında bir şeyler okuyacağım” dedi.

Sam kızgın bir şekilde yürüyerek yanından uzaklaştı.

“Artık sabah olduğunda ve şehre döndüğünde acıkmıştı.

Yol kenarında bir incir ağacı gördü, yanına gitti, üzerinde sadece yapraklar vardı. Ağaca dedi ki: ‘Bir daha üstünde meyve yetişmesin.’ İncir ağacı o anda kurudu.

“Sonra havariler bunu gördüler ve hayret ettiler, ‘İncir ağacı nasıl oldu da bu kadar çabuk kurudu?’ dediler.”

“İsa da onlara cevaben, ‘Size kesin olarak söyleyebilirim ki, eğer inancınız varsa ve şüpheleriniz yoksa şu dağa da, ‘Yerinden ayrıl ve git denize dökül’ dersiniz o dediğinizi yapar. Dua ederek ve inanarak istediğiniz şeyler size gelecektir.”

Maggie başını kaldırdı, mesajın anlaşıldığını umuyordu—*inanarak istemek*. Jess’in ona hatırlattığı sözleri yaymaya kendini mecbur hissediyordu. Hayatta en çok istediği şey Jess’in geri dönmesiydi. Bu da imkânsız olduğu için kendisi dua ederek bir şeyler istemiyordu. Sadece, “Babamız” duası gibi şeyler okuyordu. Bazen evsizler onu bir kenara çekip ettikleri duadan sonra gerçekleşen mucizelerden söz ediyorlardı. Onlara imreniyordu. Maggie’nin inancı artık o kadar basit değildi.

İnancının değişiminin yanında kontrol etmek için odaklanma gerektiren şehvi arzuların pençesine düşmüştü. Ahlaksız burnu Sam gelir gelmez onun kokusunu almıştı. Eğer onun şeytanla işbirliği içinde olduğunu bilmeseydi, buradan çıkıp doğrudan onunla birlikte yatağa girerdi. Kapıda durduğunu gördü, ona bakıyordu. O an Sam'in onu gerçekten sevdiğine inanmayı özledi.

Şeytan için mükemmel bir araç olan Sam, onun dünyasının bir parçası olmaya çalışmadı. Kendi kilisesine de nadiren gitti. Aldığı aşağılık davalarla ilgilendi, New York'ta takıldı ve çocuğunun doğmasını bekledi. Sanki Maggie'nin yine onu vurmaya çalışmasını tercih edermiş gibi, sıkılmış görünüyordu.

Maggie günün duasına başladı. Her hafta farklı bir dua okuyordu.

“Tanrım, bu yemeği bedenlerimiz
Bedenlerimizi de senin hizmetin için kutsa.
İsa adına, Amen.”

“Amen rahibe” diye yanıtladı yemek yiyenler.

Maggie kafasını kaldırıp baktığında Sam gitmişti.

Öndeki masada Adamo yanına oturdu. İsa'nın tavsiye ettiği gibi kendilerini asla diğerlerinden ayrı tutmamışlardı. Maggie'nin içeri aldığı Meksikalı ona başıyla selam verdiğinde Maggie, onun şu sahte sakalından kurtulup, kendisi gibi olmasını dileyerek ona gülümsedi. O da Maggie'ye gülümsedi ve kilisedeki tek İtalyan tarafından pişirilen *strozzapreti con tacchino e funghi*, hindi ve mantarla birlikte hazırlanmış kısa kesilmiş makarnasını yemeye devam etti.

“Bugün çok güzelsin, mia cara” diye fısıldadı Adamo.

“Güzel mi?” diye fısıldadı o da. “Bu koca göbekte mi?”

“Benim içim öylesin” dedi Adamo. “Yemeğimi nasıl buldun?”

Maggie yemeğin tadına baktı. “Çok lezzetli! Arona’dayken senin böyle yemek yaptığını hiç bilmiyordum.”

“Seni ne kadar sevdiğimi de bilmiyordun.”

Maggie çatalını bıraktı ve ona doğru döndü.

“Adamo, daha önce yaptığın şeyin aynısını yaptığının farkında değil misin? Başka birinin karısını seviyorsun yine. Arona’dayken kardeşinin karısıydı. Şimdi de ben, Sam’in karısı. Başkalarının gölgesinde yaşıyor, kendi kadınına sahip olmaktan korkuyorsun.”

“Bu doğru değil!”

“Evet, doğru!”

“Hayır, mia cara, doğru değil! Sensiz bir hayatım olamaz benim. Tanıştığımızdan beri bu böyle. Kardeşimin karısı hakkında seninle konuşmamın tek nedeni seninle konuşabilmektir.”

“Ben mi, Adamo? Köyün güzeli mi?”

“Sende birçok erkek için daha çekici bir şey var—bize ihtiyacın olduğu gerçeğinin farkında değilsin, ama bize ihtiyacın var. O nazik kalbinin bize ihtiyacı var. Bence Jess seni sevdiğimi biliyordu.”

Maggie acıyla gözlerini kapattı.

“Ah! Çok üzgünüm, Maggie. Sana insanların ortasında Jess’i hatırlatmak istemezdim.”

Maggie derin derin nefes aldı.

“Hadi üzme kendini” dedi Adamo ve bir çatalı yemeğe batırdı. “Ağlama. Özür dilerim. Biraz daha strozzapreti con taccuino e funghi al.”

13. bölüm

Coral malikânede uyandığında Francisco yatağın kenarında oturmuş, onun saçlarını okşuyordu. Sabahın sessizliğinde en sevdiği serenadı duydu, “Le FERIA de las Flores.” Hüzünlü Meksika serenatlarını çok seviyordu, gitarronun* kalın sesli akorları, tricordianın** tatlı tizleri ve melodik İspanyol gitarı. Son nefesini verirken iki şeyi hatırlayacağını düşündü: Sonsuz gökyüzünün altında, piramidin zirvesinde Francisco’yla geçirdiği dün geceyi ve Sam’le birlikte geçirdiği on iki yıl önceki o tek geceyi. Coral’a göre asıl ironi, on iki yıl sonunda dönüp dolaşıp yine aynı yere gelmesiydi—Francisco’dan Sam Duffy’nin çocuğunu kaçırmamasını istemek—ve bu durum hayatının acılı düzenine tam uyuyordu. Hiçbir zaman yanında güvenilebileceği bir erkek olmamıştı—öldüğü için onu annesinin evlendiği adamdan koruyamayan babası, onu kullanan ve sonra ölen Theo, onu sevmiş olma ihtimali olan ama onu terk eden Sam ya da onunla evlenmeyecek olan Francisco. Ona koruma vadeden tek erkek Luis’di. Coral da sorgusuz sualsiz ona sadık kalacaktı.

Francisco onu süzerken Coral, “Sana söylemediğim bir şey var” dedi.

“Nedir?”

“Bir çocuğu kaçıрман gerekiyor.”

* *Meksika usulü bir tür akustik bas gitar.*(ç.n.)

** *Mandoline benzeyen 12 telli bir çalgı.* (ç.n.)

Saçlarını okşayan el durdu. “Çocuk mu? Bundan söz etmemiştin.”

“Evet, New York’ta. Küçük bir bebek.”

“Kaç yaşında?”

“Henüz dünyaya gelmedi. Ama doğması yakındır.”

“Ben bir insanım, Coral. Canavar değilim.”

Coral omuzunu silkti. “Peki o zaman. Gidip bunu Luis’e söyleyeyim.”

“Hayır!” Onu tutup durdurdu, sonra da bıraktı. “Coral, bu bebeğe ne olacak?”

Coral dik bir şekilde oturdu ve kollarını Francisco’nun boynuna doladı. “Hiçbir şey. Söz veriyorum sana, Francisco. Hiçbir şey olmayacak. Luis çocuğu onunla ilgilenecek birine verecek. Çocuk kesinlikle güvende olacak. Söz veriyorum sana.”

Francisco ayağa kalktı ve onu da kaldırdı, artık yasak olmayan yerlerinden öpüyor, onu kendine çekiyordu. “Sana bir şey göstermek istiyorum. Hadi seni giydireyim.”

“Ama—”

“Hayır, yapmak istiyorum.”

Onu aldı ve süitin Talavera* mavisini, renkli tavus kuşu desenli karolardan yapılmış küvetine götürdü, önceden doldurmuş olduğu suyun içine bıraktı, kollarını kıvırdı ve onu yıkamaya başladı. Coral gözlerini kapayarak güzel müziği dinlemeye başladı. Öyle olmadığını bilse de, kendisiyle ilgilenilen bir çocuk olduğunu hayal etti. Bu adam sadece sıkıldığında onu terk edecek bir sevgiliydi. Şu an için samimi bir ritüel sergiliyordu. Vücudunu kuruladı, losyonla onu ovdu ve parfümünü sürdü, saçlarını taradı, giyeceği kıyafetleri seçti, giy-

* Bir tür çini. (ç.n.)

dirdi, ayağına sandaletlerini geçirdi. Coral, o ve onun Meksika serenatları tarafından teskin edildiğini bilse de ona kendini güvende hissettirdi.

Onu aşağı, malikânenin beyaz karo döşenmiş ve yine böyle malikâneler için özel olarak elde yapılmış Talaveralarla süslenmiş mutfağına götürdü. Mutfağın ortasındaki, üzerinde devasa bir davlumbaz bulunan tezgâha oturdular. Tezgâhın diğer tarafında aşçı yumurta ve chorizo* pişiriyordu. Francisco ona birçok geceler buraya ailelerin geldiğini ve minibüslerde saklandıklarını söylemişti. Şehrin varoşlarından ve kırsal yerlerden geliyorlardı, özellikle de Chiapas ve Qaxaca'dan. Malikânede bulunan dört adet fırından ve içine girilebilen dondurucusundan besleniyorlar, onlara yatak veriliyor ve ertesi sabah araçlara bindirilip kuzeye doğru yola koyuluyorlardı. Çoğunun burada yedikleri yumurtalar ve içtikleri portakal suları hayatlarında birer ilkti.

Tam onlar çıkarken mutfağa küçük bir çocuk geldi. On yaşındandır daha büyük değildi, gözlerinde düşmanca bir bakış vardı. Asık suratlı bir şekilde, "Hola, Francisco" dedi.

Francisco da ona ciddi bir ifadeyle kafa sallayarak karşılık verdi, "Hola, Miguel."

"Kim bu?" diye fısıldadı Coral.

"Onu Houston'da bir fahişeye teslim ettiler. O da kaçtı, ama babası onu geri istemiyor. Ben de kendimi sorumlu hissettim. Meksika Eterna sınırdan karşıya geçirdiklerini korumaya çalışıyor, ama bazen başarısız oluyoruz. Artık burada yaşıyor."

Coral döndü ve kollarını çocuğa doğru açtı, "Ven acá."

Francisco onun ellerini aşağı indirdi. "Kucaklanmak istemiyor."

* Domuz etinden yapılan bir tür İspanyol sucuğu (ç.n.)

Çocuk, “Hola, senyora” dedi ve ondan uzaklaştı.

Francisco ve Coral avluya çıktıklarında tek bir cip ve silahlı bir koruma onları bekliyordu. Francisco gidecekleri yerde daha fazla adama ihtiyaç olmayacağını söyledi.

“Neresi orası?” diye sordu Coral.

“*Ciudades perdidas.*”

“Kayıp şehirler mi?”

“Evet.”

Yolda giderken kalesi kadar meşhur, Chapultepec adıyla da bilinen parkın yanından geçtiler. Coral’a göre bu yer Meksikalıların kaderciliğine aksetmişti. Son Toltec İmparatoru, son günlerini burada bir tepedeki mağarada geçirmişti. Meksika, İspanyol fetihçilere karşı son direnişlerinden birini burada gerçekleştirmişti. İmparator Maximilian burada Juarez’in emriyle kurşuna dizilerek öldürülene kadar yaşadı. Chapultepec’te altı tane genç harp okulu öğrencisi, *Niños Héroes*, 1847’deki Amerikan işgali sırasında ölümüne mücadele etmişlerdi. İçlerinden biri, Juan Escutia kendini Meksika bayrağına sarmış *ve bayrağı teslim etmektense* onunla birlikte ölüme atlamıştı. Meksika, topraklarının yarısını Sam Amca’ya* o zaman kaptırmıştı—Luis’in La Reconquista’sının geri istediği topraklar. “Bana nasıl öldüğünü söyle sana kim olduğunu söyleyeyim” demişti Nobel ödüllü Meksikalı şair-yazar-diplomat Octavio Paz. Francisco ona burada yaşanan ölümler nedeniyle Chapultepec’in ulusal gururun önemli bir hazinesi olduğunu söyledi.

Bir saat sonra gidecekleri yere vardıklarında Coral’ın kaşları şaşkın bir şekilde çatıldı. “Burası spor stadyumu değil mi?”

“Artık öyle. Ciudad Deportiva. Luis ve ben burada yaşar-

* ABD anlamında kullanılan ifade. (ç.n.)

ken adı Borda de Xochiaca'ydı, dünyanın en büyük ve en berbat katı atık sahası. Adını bir Meksika prensinden alan *güzel Nezahualcóyotl*, Yırtıcı Çakal şehrine bağlıydı. 2006 yılında Carlos Slim ve bazıları insafa gelene kadar bütün şehir ulusal gelir dengesizliğinin *önemli bir göstergesi haline geldi*. Biz buraya kısaca *Neza diyoruz*. Bir *gecekondu şehri* olarak başladı, sonra da dünyadanın en büyük varoşu haline geldi. *Üstelik* burada buna benzer başka yerler de var. Mexico City varoşlar ve çöplüklerle çevrilidir. Biz onlara *barsuerro* diyoruz.”

“İnsanların böyle bir yerde yaşadıklarını hayal edemiyorum.”

“Etmene gerek yok.”

Francisco kontağı çevirdi, önce doğuya sonra da kuzeye doğru gitti. Biraz gittikten sonra Coral ağzı açık bir halde camdan dışarı bakıyor, gördüklerine inanamıyordu. Cip *çöplerle ve çürümüş arabalarla dolu kaldırımsız caddede* hopladıkça tutunmaya çalışıyordu. Bir başıboş köpek sürüsü onlar üstlerine doğru gidince sağa sola kaçıştı. Daha ileride çoğunluğunu çocukların oluşturduğu bir grup insanın içinde dolaşp bir şeyler aradığı bir çöp yığını gördü. İçlerinden bir tanesi durdu ve hepsi yabancıları izlemek için sıraya dizilmiş arkadaşlarına seslendi. Cip onlara yaklaştığında hepsi birden bağırdılar: “Francisco! Es Francisco!”

Cip tepenin üstüne çocukların tam önüne geldi. Francisco arabayı ters döndürdü ve motoru durdurdu. Onların ilerisinde Coral, gri renkli, ara ara kırmızı, turuncu ve mavi renkli noktaları olan bir şehir gördü. Kırık dökük tahta parçaları ve eski tenekelerden yapılmış gecekondu vardı—gördüğü kadar kokusunu da aldığı bu yoksulluğa zıt görünen tek şey renklerdi, hem fiziksel, hem de zihinsel olarak havanın içine işlemişlerdi. Gecekonduların birinden *gümbür gümbür*

Francisco'nun *La Banda* dediği ve buraya özgü olduğunu söylediği, kin dolu bir punk rock şarkısı duyuluyordu. Coral sözleri zar zor tercüme edebildi.

“... Yaşayamazsın. Düşünemezsin.

Bu hükümet var oldukça.

Seni hasta edecekler. İcini boşaltacaklar.

Kendin ölmezsen, seni onlar öldürecekler. ...”

Bağırان çocuklar bir anda cipin etrafını sardılar. Çok kirlidiler. Bazılarının üstünde sadece paçavralar vardı.

“Çantayı ver” dedi Francisco arkadaki adamına.

Adam ona içi bozuk para dolu bir çanta verdi.

Şahit olduğu sefaletin ve duyduğu müzikteki öfkenin etkisiyle titremeye başlayan Coral, “Paraları dağıtmana yardım edeyim” dedi.

Çocuklar cipe doğru akın ettiler. Coral paraları camdan onlara verirken ağlıyordu, çocuklar da ona, “*Qué Dios te bendiga, madre*”—Tanrı seni korusun anne— diyorlardı. İçlerinden bazıları da “*No llores, ağlama*” dedi.

“Neredeyiz biz?” diye sordu Francisco'ya.

“Chimalhuacán'dayız. Burayı henüz kurtaran olmadı. Hükümet en iyisinin hepsinin buradan ayrılması ve gizlice ABD'ye gitmesi olacağını söylüyor. Neticede ülke ekonomisinin en önemli üçüncü ögesini buradan göç edenlerin memleketlerine gönderdikleri paralar oluşturuyor. Luis ve ben de bunu yapmalarına yardım ediyoruz.

“Buraya sık gelir misin?”

“Ben Neza'da doğdum ve o zaman orası da aynen bu durumdaydı. Luis ve benim oradan kaçmamız Tanrı'nın bir fuydu.”

Coral çevreye bakındı. Luis ve Francisco'nun çöpleri karıştırdıklarını ve sokaklarda dilendiklerini hayal etmeye çalıştı, ama başaramadı.

“Nasıl kaçtınız peki?”

“Luis’in babası yarışlarda bir galibiyet serisi yakaladı biz küçükken. Onun kazandıkları ailemizi orta sınıfa *yükseltmeye* *yetecek* kadardı.”

“Onun babası senin ailene de mi yardım etti?”

Francisco şaşırmış görünüyordu. “Meksika’da aile dediğimiz zaman bu büyükanne-büyükbabaları, amcaları, dayıları, teyzeleri, halaları ve kuzenleri de kapsar. Alışveriş merkezlerinin bulunduğu Satellite City’e taşındık. Luis üniversiteye gitti, bu ailemiz için bir ilkti. Arkasından 1982’de peso devalüasyonu geldi. Her şeyimizi kaybettik. Luis okuldan ayrıldı. Lüks bir otelde işe başladı Theomund Brown adında adamla tanıştı ve onun için her şeyi yaptı. O da Luis’i New York’a götürdü. Bir süre için ailemiz ve birçok arkadaşımız *kurtulmuştu*. *Ardından* 1985 yılındaki büyük deprem oldu. Sahip olduğumuz her şeyi yok etti.

“Te bendiga, madre; te bendiga, padre” diye bağırıyordu çocuklar paraları aldıkça.

Kocaman ve hasta gibi görünen gözleriyle küçük bir kız kapıya yaklaştı ve elini uzattı. Coral onun bu halinden çok etkilendi ve boynundaki ucunda üç kıratlık elmas olan altın zinciri çıkararak kızın eline verdi.

“Coral!” dedi Francisco, ‘ne yaptın’ der gibi bir ifadeyle ve artık boş olan göğüs çatalına dokundu. Kız taşa dikkatle baktı, kaşlarını kaldırdı, gözleri ağlamaklı oldu ve dudakları büküldü.

“Yanlış bir hareket bu” dedi Francisco. Coral içini çekti, elması ve zincirini geri alıp çantasına attı ve kıza yüz dolarlık bir banknot verdi. Kız da gülümseyerek uzaklaştı.

Para çantası boşalınca Francisco'nun adamı arabanın camından dışarı bir silah çıkardı ve havaya ateş etti. Çocuklar dağıldılar, ama Francisco öyle bir bakış attı ki Coral o adamın bir daha etrafta çocuk varken silah kullanıp kullanamayacağından şüphe etti.

Oradan uzaklaşırlarken Coral arkasına yaslandı, gördüklerinden çok etkilenmişti. "Neden yoksulluk için bir şeyler yapmıyorlar?"

"Mexico City'nin yarısından fazlası zatürre ve ishalin—en büyük katiller— neden olduğu ölümlerden kurtulamayacak kadar fakir. Öte yandan dünyanın en zengin adamı Carlos Slim de burada yaşıyor, ama yıllardır yardım etmek için çok az şey yaptı. Ayrıca tek zengin de o değil. Meksika'da on ya da on bir tane milyarder ve akıl almaz sayıda da milyoner var. Bunların çoğunun da safkan İspanyollar oldukları sanılıyor ve hâlâ fetihçiler gibi davranıyorlar. Her şeyi aldılar ve bize hiçbir şey kalmadı. Eskiden büyük fidyeler almak için onları kaçırdım—yetişkinleri, asla çocukları değil."

"İnsanlar neden ayaklanmıyor?"

"Dört asırdır İspanyollar bize değersiz olduğumuzu, çünkü atalarımızın insan kurban ettiklerini söylediler. Biz de bilinçsizce onlara inandık. Utandık ve sessizliğe gömüldük, tıpkı tecavüze uğramasının kendi hatası olduğunu düşünen bir kadın gibi. Ayaklanmaya kalkışsak bile eylemlerimiz organize olamadı ve isterik şekilde elit kesim, 'hayatın bizi korkuyla iyileştirdiği' gerçeğinden yararlandı. Meksika Devrimi'nde askerlerin söylediği şarkı buydu. Kadim kültürlerimizden bu yana biz ölümle iç içeyiz, onunla oynarız, Ölüler Günü'nde, pastaların içinde yeriz onu. Bu kenar mahallelerde ölmeye devam ederiz. Bazen şehrin bundan beslendiğini düşünürüm, kanımızı emdiğini ve her ölümle daha da zenginleştiğini. Sık

sık son imparatorumuz Cuauhtémoc'un bir gün bizim ruhlarımızda yeniden doğacağını ve bizi *büyük evlerde yaşayan herkesin atmakta olan kalplerini yerlerinden sökeceğimiz Mexico City'e götüreceğini* hayal ederim."

"Bu arada sen de kalpleri sökülenlerden olursun ama."

"Belki de bunu hak ediyordumdur."

Coral Francisco'yu süzdü. Yüzünde tanıştıkları günkü ifadenin aynısı vardı—mesafelilik ve kızgınlık birlikte o erkeksi yüzdeydi. Çocukların halini düşününce, gelir dağılımını yeniden düzenleme gayesi adil görünüyordu.

"Carlos Slim, Neza'ya yardım etseydi mutlaka buraya da ederdi."

"Eninde sonunda belki bir sürü çocuk bunu beklerken ölürdü."

"Buradan tam olarak kaç kişiyi kurtardın, Francisco?"

Francisco'nun gözleri doldu. "Bütün kenar mahallelerden mi? Beş bin yedi yüz seksen altı."

Coral'ın ağzı açık kaldı. "O kadar mı? Günde yirmi kişiden fazla mı yani?"

"Her birini hatırlıyorum" dedi ve arabanın motorunu çalıştırdı.

Francisco arabayı Chimalhuacán'ın dışına doğru, sanki tekerleklerin çıkardığı sesler orayı yok edecekmiş gibi sürdü. Sonrayavaşladı, şehir merkezine ve Paris'teki Champs Elysées model alınarak yapılan ve şehrin en büyük bulvarı olan Paseo de la Reforma'ya doğru gitti. Burası üç *şeritli*, sanat galerileri, lüks oteller, pahalı evler, anıtlar ve parklardan oluşan bir resmi geçit gibiydi. Hepsi de çok güzeldi. Hepsi eşsiz ve tipik Meksikalıydı. Four Seasons Otel'in önüne yanaştı."

"Barsureros'tan sonra bir molaya ihtiyaç duyacağını düşündüm" dedi ve ona otelin seçkin lokantası Reforma500'e

kadar eşlik etti. Burada Akdeniz mutfağı servis ediliyordu. Bir keresinde Meksika'nın dramatik renklerinde giysiler giymiş ve bütün şehri dolaşmışlar, hikâyeleri sanat ve acının, aşk ve ihanetin simgesi olan ve ölümleri hâlâ şehrin kalp atışlarının bir parçası olan Frida Kahlo ve Diego Rivera'yı gibi yapmışlardı. Bir keresinde de Coral Francisco'nun kucağına oturmuş ve burada, uzun eteğinin altından seks yapmışlardı.

Francisco, "Buradayken ciudades perdidas aslında yokmuş gibi davranmak çok kolay. Seçkin Colonia Centro, Chapultepec, Zona Rosa ve turistlerin ve zenginlerin dolaştığı yerlerde her şey yolunda görünüyor."

"Tabii kaçırılmadıkları zamanlarda" diye dikkat çekti Coral.

"Evet, o zamanlar hariç. Bir bakıma atalarımıza benziyoruz. Ara sıra bir kurban vermemiz gerektiğini biliyoruz—bir kardeş, eş, hatta bir evlat."

Coral, on dört yaşındaki Fernando Marti'nin kendisini kaçıranlar tarafından öldürüldüğü haberini okumuştı. Francisco şarap menüsünü incelerken Coral ona baktı ve çevresindeki lüksü artık farklı gözlerle görmeye başladı. "Francisco, Luis'le Meksika Eterna için çalışıyor olmasaydın şu anda ne yapıyor olurdun? Nerede olurdun?"

Francisco başını menüden kaldırmadı. "Michoacan'daki bir çiftlikte Aztek atlarını besliyor olurdum—uyuşturucu satıcılarını buradan atamadığımızı var sayarsak."

"Atların nasıl beslendiğini bildiğinden haberim yoktu."

"Öğrenebilirim, Luis'in patron olmayı öğrendiği gibi. Peki ya sen onun için çalışmasaydın ne yapıyor olurdun?" Menü'nün üzerinden ona baktı.

"Ya dans ediyor ya da bir sürü çocuk büyütüyor olurdum."

Şaşırmış görünüyordu. "Bunu gözümde canlandıramıyorum."

Ben de, diye düşündü.

“Şampanya içer misin?” dedi.

“Luis’in anne-babasına ne oldu?” diye sordu Coral sipariş verdikten sonra. “Erkek kardeşlerine, kız kardeşine?”

Francisco arkasına yaslandı. “Heykelleri gördün mü?”

“Evet, ama hikâyenin tamamını bilmiyorum. Tek bildiğim ona ni modo dememeyi öğrettikleri. Bu onun için ne anlama geliyor ki?”

“*Ya ni modo* ya da *ya que*, Meksika’da adaletsizliği asgari seviyeye indirmeye çalışan bir tabirdir. Hayatın adil olmadığı kabul etmenin bir yoludur. Değiştirilemeyecek şeyler için uğraşmamak gerektiği anlamına gelir—kaybettiğin cüzdan, yozlaşmış hükümetler. Luis değişime inanmaya başladığından beri benim de bunu söylememi istemiyor.”

“Benim de. Peki ya ailesi?”

Ellerini ovuşturdu. “Depremden sonra Luis hepsini New York’a götürmek istedi, ama bunu yasal olarak yapmanın hızlı bir yolu yoktu. Bu yüzden onlara beklemelerini söyledi. Onlar beklemediler. Bir tanıdıkları onlara bir çakalla anlaşma ayarladı ve o da onları çölün ortasında bırakıp gitti. Bir daha onlardan haber alamadık.”

Coral’ın nefesi daraldı. Francisco gerçeği bilmiyor muydu? Bundan yararlanmaya karar vermesi sadece bir saniyesini aldı. Amacına ulaştıktan sonra, Luis de bunda bir sakınca görmezdi. “Bu doğru değil.” Elini Francisco’nun koluna koydu. “O çakalı tutan Luis’ti. Anlamıyor musun? Bunu bu yüzden yapıyor. Meksika Eterna’nın ortaya çıkma sebebi bu.”

Francisco arkasına yaslandı ve kaşlarını çattı. “Bundan emin misin?”

Başıyla onayladı.

Francisco’nun nefesi tıkanmış ve düşüncelere daldı. Bu gerçeği öğrenmek canını acıtmış gibi alnını ovuşturdu.

Coral suçluluk, acıma ve keder hissetti—bugüne kadar ona hiç iyi gelmemiş duygulardı bunlar. Peki Francisco bunu öğrendiği için Luis'i reddedebilir miydi? Coral onun omzuna yaslandı. “Senden istediği şeyi yine de yapacak mısın? Çocuğu kaçırarak mısın?”

Francisco yavaşça başını kaldırdı. “Elbette.”

14. bölüm

Coral Sam'in on dokuzuncu yüzyılda yapılmış sağlam Soho binasındaki ofisini dışarıdaki kaldırımdan bile görebiliyordu. Üçüncü kattaki tabelanın bulunduğu pencere onun penceresiydi; *Duffy Dedektiflik: Özel Soruşturmalar*.

Coral binanın kapısını açtı ve metal merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Coral bir dedektif olan Sam'in sabah erken saatlerde ya da öğle saatinde birilerini izliyor olabileceğini düşünerek, özellikle o saat dilimlerinde gelmemiştir. Yeni davalara göz atmak ya da takip etmesi gereken kocalar işten çıkana kadar bazı notlar almak için ofise dönebileceğini düşünerek öğleden sonra saat 15.00'da gelmeyi uygun bulmuştu. Geldiğinde Sam'in asık suratlı bir halde içeri girdiğini görmüştü.

Coral ofisin kapısına gelince durdu, kestane rengi saçlarını kabarttı ve alev kırmızısı elbisesinin üst kısmını aşağı çekerek dekoltesini biraz daha belirginleştirdi. El çantasından küçük bir şişe çıkararak parfümünü tazeledi, ardından küçük el aynasında kırmızı rujunu kontrol etti. Birini baştan çıkarmak söz konusu olduğunda hiçbir renk kırmızısının yanına yaklaşmazdı.

Coral kapıyı açarken içeriye doğru seslendi, "Merhaba?" İçeriden "Buradayım" diyen sesi duyunca boş duran danışma masasının yanından geçerek iç taraftaki odaya girdi. Sam oradaydı, bacaklarını sade ahşap masasının üstüne atmış, telefonla konuşuyordu. Odanın duvarları, asılı duran ruhsat ben-

zeri bir şey dışında boştu. Sam her zamanki güçlü yapısını, aynı kendinden emin erkeksi duruşunu koruyordu—İrlandalı olması, Francisco'nun insanı hipnotize eden Meksika gecele-
rinin yerine onun bira ve beysbola düşkün olması dışında bir-
birlerinden çok da farklı değildiler.

Sam ile göz göze geldiler ve sanki ilk tanışmalarından bu yana zaman hiç akmamış gibi gözleri birbirlerine kilitlendi—sanki Sam özür dilemesini gerektirecek hiçbir şey yapmamış gibi.

Sam, “Seni sonra ararım” dedi ve telefonu kapattı.

Coral gülümsedi. “Bakıyorum İtalya’dan dönmüştün.”

“Görmeden önce sen olduğunu anlamıştım. Nasıl bir parfüm kullanıyorsun? Daha önce hiçbir yerde duymadım bu kokuyu.”

“Benim için özel olarak yapıldı. Burada kimse var mı, Sam?”

“Hayır, Coral. Beni nasıl buldun?”

“Eski günlerin hatırına, Molly Malone’ye uğradım. Oradakiler söyledi.”

El çantasını bir sandalyeye koydu.

“Ben artık evli biriyim” dedi Sam.

Coral başını yana yatırdı, “Ben değilim.”

Birbirlerini uzun uzun süzdüler, sadece görüntüleri sessizliği dolduruyordu.

Coral kırmızı elbisesinin kemerini gevşetti. Bunu son yaptığında Sam ona durmasını söylemişti, ama şimdi Sam koltuğunun arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirip izlemeye koyuldu.

“Özledin mi beni?” diye sordu Coral.

Sam hiçbir şey söylemedi. Bakışları Coral’ın üzerinde dolayıyordu.

“Neden burada olduğumu bilmek ister misin?”

Sam onunla göz göze geldi, “Hayır, istemem.”

Coral masada Maggie’nin bir fotoğrafını gördü ve eline almak için masaya yaklaştı. Maggie’nin fotoğrafının yanında âşık çift ya da hamile eşine sevgi dolu bakan koca fotoğrafı yoktu.

“Karın bu mu?”

Sam başıyla onayladı.

“Onu seviyor musun?”

“Hem de çok.”

Coral kalçasını okşadı. “O halde belki de gitmeliyim.”

Sam hâlâ bir şey söylemiyor, sadece Coral’ın çözemediği bir ifadeyle ona bakmaya devam ediyordu. Coral olduğu yerde sallanmaya ve vücudu kıvrıldıkça elbisesini de ağır hareketlerle aşağı doğru indirmeye başladı, ta ki tamamen yere düşene ve kırmızı topuklu ayakkabılarıyla birlikte çıplak kalana kadar.

“Hâlâ yakıyorsun” dedi Sam alçak bir sesle. “Brown öldükten sonra o işleri bıraktın mı?”

“Evet, bıraktım sayılır.” Ona Luis’den söz edemezdi.

Arkasında bir yeri işaret etti. “Şu kapıyı kilitlesen iyi olur.”

Coral döndü ve gereksiz derecede eğilerek kapının kilidini çevirdikten sonra sırtarak doğruldu. “Şimdi ne yapayım?”

“Galiba buraya bana doğru gelsen iyi olacak” dedi Sam yüzünde garip bir ifadeyle.

Coral masanın etrafını dolaşır dolaşmaz Sam ona doğru uzandı ve onu çekip kucağına oturttu, sanki o paha biçilmez bir hazineymiş gibi dikkat ederek. Ellerini Coral’ın saçlarında dolaştırdı, yüzünü boynuna yerleştirdi ve kokladı. “Buna ne diyorlar? Olfaktori* afrodizyak mı?”

* Koku ile ilgili bir terim. (ç.n.)

Coral alaycı bir ifadeyle fısıldadı, “Vaay, olfaktori kelimesini bildiğinden haberim yoktu, Sam.”

Sam parfüm çok ağır gelmiş gibi tılandı.

“Ah, kusura bakma.”

Tekrar tılandı.

Sam Duffy onun saçlarının arasında, omuzları sarsılarak ağlamamak için mücadele ederken Coral hareketsiz bir şekilde oturdu. Neler oluyordu? Kollarını Sam’e doladı.

“İşleri berbat ettiğimde dalgama bakamıyorum” diye mırıldandı.

Çıplak vücudu karşısında aldığı onca tepkinin arasında bu bir ilkti. Sam ona sarıldı, mırıldandı, “Ah, Tanrım.” Yüzü kadının boynuna gömülmüştü. Sonra dik bir şekilde oturdu. “Üzgünüm. Bu aralar bunu çok sık yapmaya başladım.”

Bu onun tanıdığı Sam değildi.

“Ne için üzgünsün?”

“Her şey için. Seninle daha erken tanışmadığım için, seni daha çok sevmediğim için, seni benim kadını yapamadığım için, canını öyle yaktığım için.” Ellerini kadının omuzlarından aşağı, bacaklarına kaydırды, ama sevişir gibi değildi. Yaptığı şey için onun her zerresinden özür dilemeye çalışıyor gibi görünüyordu.

“Maggie’yi sevdiğini sanıyordum” diye fısıldadı.

“Seviyorum; seviyorum! Sorun onun beni sevmemesi. Kendime ‘neden sevsin ki?’ diye sordum. Onun canını da senin canını yaktığım kadar yaktım.”

Coral Sam’in yüzünü inceledi. Sabırsızlanıyordu. “Seviş benimle.”

“Neden?”

“Eski günlerin hatırına.”

“Buraya neden geldin, Coral?”

“Bunun için Sam. Bunun için!”

Sam içini çekti, gözleri ona tapar gibi bakıyordu. “Bunu yapamam. Sana ve Maggie’ye yeterince kötülük yaptım.”

Bu tuhaf derecede kederli Sam’e karşı arzuyla dolan Coral, onun ellerini eline aldı ve kendi vücudunun üzerine koydu. “Pekâlâ, o zaman sadece dokun bana, Sam. Sadece dokun.”

Sam inledi ve onu kucağında salladı. Elleri bedeninde, kaybettiği değerli bir şeyini bulmuş gibi dolaşıyordu. Erojen bölgelerden uzak duruyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Coral bundan alacağı zevkin de yoğun olacağını biliyordu. Sam ve Francisco ona hayatının en güzel sevişmelerini yaşatmışlardı. Kendi ellerini Sam’in kaçındığı yerlere koydu ve kısa bir süre sonra sarsılmaya başladı.

“Tanrım” diye inledi Sam. Kendini bırakıp bir yandan el yordamıyla fermuarını ararken, bir yandan da onu öpmeye başladı. Sonra birden durdu. “Bunu yapamam.”

Coral beş milyon doları düşündü ve elini fermuarı açılmamış pantolonun içine soktu.

Sam direnmeyi bıraktı. Ayağa kalktı ve onu deri kanepeye taşıdı, üstüne uzandı, inleyerek içine girdi ve o anda patladı.

O hızlı hızlı soluk alıp verirken Coral, “Neden bunu her yaptığımızda senin aylardır seks yapmadığın hissine kapılıyorum? Maggie seninle yatmıyor mu?”

“Hayır, yatmıyor. Evlendiğimizden beri sadece üç kere oldu.”

Coral kıkırdadı. “Kutsal hanımefendi orayı kilitleyip senin böyle abazan dolaşmana izin mi veriyor? Kendi kaybeder.”

“Coral, sen ahlaksız bir fahişesin.”

“Umarım öyleyimdir.”

“Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Nedir?”

“Maggie’yle tanışmamış olsaydım, seninle olurdu—tabi sen de isteseydin.”

“Yalancı!”

Sam güldü ve ona tıpkı eski zamanlardaki gibi sarıldı. Daha sonra Sam, Çin yemeği sipariş etti, yemek yerlerken televizyon açtı, ama sesini kısıtı. Yemeklerini yedikten sonra kaldıkları yerden sevişmeye devam ettiler. Duffy Dedektiflik Bürosu’nun resmi kapanış saatine kadar Coral, eğer Francisco’yla tanışmamış olsa neredeyse on iki yıldır tatmamış olacağı bu zevkin tadına vardı.

Sam’in altında uykuya daldı. Yere düşen bir ayakkabı onu uyandırdı. Gözlerini açtığı anda kendini diğer deri kanepenin üzerinde tek başına buldu, televizyon açıktı ve Sam telaşlı bir şekilde giyiniyordu. Gözleri durmadan Maggie’nin fotoğraflarının gösterildiği ekrana kilitlenmişti, görünüşe bakılırsa bir kilisenin bodrumundaki bir oda dolusu evsize yemek öncesi duası ettiriyordu.

Coral Sam’in yanından geçip televizyonun sesini açtı. “Alınan bilgilere göre bu kadın bundan on yıl kadar önce New Yorklu Dr. Felix Rossi tarafından kendisine Torino Kefeni’nden alınmış DNA yerleştirilen kadın. Haftalardır Harlem’in her yerine bir heyecan dalgası hâkim. Acaba bu kadın karnında başka bir klon mu taşıyor?”

“Lanet olsun, onu uyarmıştım!” diye haykırdı Sam yere düşen ayakkabısını alırken. “Onu uyarmıştım!” Öteki eliyle telefonu kulağına götürdü. “Neden şu cep telefonunu hiç açık tutmuyor? Neden bu kadın beni hiç dinlemiyor?”

Coral televizyona bakarak, “Belki de bunu hak etmişti” dedi.

Sam hızla onun yanına geldi ve kolundan tuttu. “Eğer bu işle bir ilgin varsa—”

“Ne? Ne ilgim olacak, Sam?” Coral şaşkın görünmeye, görevini tamamlamaya çalışıyordu. Sam’le yeniden bağlantıya geçmiş ve birileri gizli bir fotoğraf makinesiyle kiliseye girip Maggie’nin fotoğraflarını çekerken Sam’i kilise yemeğinden uzak tutmuştu—Luis’in Salati’yi elde etmek için hazırladığı yemdi bu. *Sam, onu al ve hiç kimsenin bulamayacağı bir yere götür, yoksa bebeğini bir daha asla göremezsin* demek istedi, ama bunu yapamadı.

Sam onu bıraktı, “Kahretsin!” diye bağırarak kapıdan çıktı.

15. bölüm

Houston'dan Birinci Cadde'ye, oradan sekiz kilometre sonra sola 96. Cadde'ye, oradan doğrudan Park Avenue'ye, oradan üç kilometre sonra da sola 131. Cadde'ye gitmek normal şartlarda on yedi, en fazla yirmi dakika sürerdi, ama Sam Martin Luther King Bulvarı'na, diğer adıyla 125. Cadde'ye, geldiğinde trafik tamamen tıkanmıştı.

Felix'in Maggie'ye vermiş olduğu on iki yıllık Range Rover'ın içinde New York sokaklarında milim milim ilerlerken cep telefonundan Felix'e bağıırıyordu.

“Ne olduğunu bilmiyorum, Felix! Günün yirmi dört saati onunla o kilisede değilim ki, kahrolası!”

Felix'in bağıırışlarını dinlerken arabanın camından dışarıya bakıyordu: “Maggie senin karın! Karnında senin çocuğunu taşıyor ve sen neler olduğunu bilmiyor musun? Buna neden şaşırmadım, Sam? Bu kadarı da fazla artık! Ben bu dramdan, bu karmaşadan sıkıldım artık! Saçmalık bu!”

Gökyüzünü şekillendiren karanlık bulutları izleyip Felix'in bağıırış çağırışlarını dinlerken gideceği yere doğru döndü.

“Bir basın toplantısına ne dersin, Felix? Bir basın toplantısı yapıp ortada başka bir İsa klonu olmadığını söyleyen? Bu gerçekten bir işe yarardı! Evet, sana inanırlar—ilk klon işini yapan ve bunu uzun süre gizleyen adam sensin.”

Felix bağıırdı, “Birinin buna son vermesi gerek!”

“Birinin onları Maggie'ye zarar vermemeleri için ondan uzak tutması gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Şu anda

önemli olan bu, Felix! Çeneni kapat da bir işe yara. Televizyonda ne dediklerini söyle bana. Sadece altı blok uzaklıkta-yım, ama trafik akıyor.”

Sam Felix’in televizyonun sesini açtığını duydu. “Şu anda olanlarla ilgili bir şeyden bahsedilmiyor. Geçmişten söz ediyorlar—benim, Maggie’nin ve Jess’in hikâyesinden. Eğer Maggie on bir yıl önce ölmediyse, Jess’in öldüğüne neden inanacaklarmış? Yalan söylediğimi iddia ediyorlar.”

“Mükemmel!” diye gürlledi Sam. “Sen de başka bir basın toplantısı yapmayı düşünmüyorsun!”

“Ailemi tekrar medyanın önüne çıkarıp onlara yem yapmayacağım! Onları o sersemlemlerle muhatap etmeyeceğim. Bu artık bitmeli!”

“Sen de bunu yapacaksın, Felix. Maggie’nin bundan kurtulmasına yardım edeceksin.”

Sam Madison’a dönerken Felix’e açıklama yapıyordu.

“Tanrım, Madison da tıklı” dedi sinirli bir şekilde. Park etmiş arabalardan birinin çıktığını gördü, hemen arabanın burnunu oraya soktu, tekerleğin birini kaldırımın üstüne çıkardı, sonra indirdi ve Rover’ı kaldırımına paralel olarak park etti—New York’ta park yerini kaptırmak istemiyorsan uygulamaman gereken standart prosedür. “Son dört bloğu koşarak gideceğim, Felix. Şunun çaresine bak” dedi ve telefonu kapattı. Kararmakta olan gökyüzüne baktı. Yağmur yağması için dua ederek koşmaya başladı.

131. Cadde’ye geldiğinde trafik tıkanıklığının nedeninin Maggie olduğunu anladı. Muhabirler ve kameramanlar caddeyi doldurmuşlardı. Bütün evlerin pencereleri açık, bütün balkonlar, merdivenler İsa’nın ikinci klonunu karnında taşıyan kadını bir anlığına da olsa görebilmek isteyen meraklılarla dolup taşmıştı.

Sam caddede ilerleyebilmek için insanların arasından zorla geçmek, bazen de kavga etmek zorunda kaldı. Taştan yapılan evden kiliseye dönüştürülmüş 131. Cadde'deki Baptist Kilisesi'ne ulaştığında kapıların ve pencerelerin tamamı kilitliydi. Sadece bir polis arabası vardı ve onun içindeki polisler de görevlerini yapmaktan vazgeçmiş gibi görünüyorlardı. Ya öyleydi ya da olabildiğince uluslararası kalabalığa müdahale şartlarına uymaya çalışıyorlardı—şiddete başvurmayan bir kalabalığı dağıtmak için güç kullanmamak. Sam polis arabasının yanına giderek arabanın camına vurdu. Cam açılınca, “İçeri girmem gerek. Bana yardım eder misiniz?” dedi

“Başka zaman gel, dostum. Burası kapalı.”

Sam bir damla bile yağmurun yağmadığı gökyüzüne baktı. Yağmur bu kalabalığın dağılmasını sağlayabilirdi. “Haberlerdeki kadın benim karım. Kendisi hamile. Bu manyakların ona zarar vermemesi için onu buradan götürmeliyim. Bana bir şans verin ve oraya girmeme yardım edin.”

Polisler birbirlerine baktılar. “Bariyer koysak, biz onu arabaya bindirene kadar bu kalabalık onları aşıp karının başına üşüşür. Bunun ‘İkinci Geliş’ olduğunu düşündükleri için insanlara ateş açmak ya da cop kullanmak gibi bir şansımız da olamaz. Belediye başkanı bunu hoş karşılamaz.”

“Anladım, peki beni içeri sokamaz mısınız?”

Polisler ellerinde cop ve megafonla birlikte polis arabasından indiler, içlerinden biri Sam’e, “Arkamıza geç” dedi.

“Millet!” diye bağırdı elinde megafon olan polis memuru. “Kilisenin merdivenlerini boşaltın!”

Ürken kalabalık hep birlikte kapıdan uzaklaştı, fakat tıklım tıklım dolu olan caddede gidecek bir yer olmadığından tekrar geri geldiler.

“Millet! Merdivenleri boşaltın!”

Bir televizyon kamerasının ışığı yandı. Polis insanları ileri doğru iterek, coplariyla hareketli bir barikat oluşturdu, Sam de arkalarındaydı.

“Millet! Merdivenlerden inin.”

Bazıları korkuluklara dayandı, bazıları kaldırımdaki kalabalığa karıştı. İnsanlar, polisler ve Sam için bir boşluk yaratmaya çalıştılar.

Sam kapıya gelince megafonu kullanmak için izin istedi. “Maggie!” diye seslendi. “Benim! Kapıyı açın!” Flaşlar patladı.

Kapı izdiham yüzünden zar zor açıldı. Rahibin eli dışarı uzandı ve Sam’i içeri çekti.

Maggie rahibin ofisindeki deri koltuğun üzerine uzanmış, gözlerini elleriyle kapatmış, kendisinin dışındaki dünyayı devre dışı bırakabilmeyi diliyordu. Sırtı ağrıyordu. Adamo da yanındaki bir sandalyede oturuyordu.

Maggie Sam’in sesini duydu. “Karımı rahat bırak.”

Maggie, Adamo’nun elini tuttuğunu ancak o anda fark etti.

Gözlerini açtı ve Adamo ayağa kalkarken o da kalkıp oturdu. Sam, Adamo’ya doğru giderek onu göğsünden itti. “Ellerin karımın elinde ne arıyor?”

Sam’dan daha kısa ve zayıf olan Adamo iki yanında duran yumruklarını sıktı. “*Desiderate combattere?*” dedi. Kavga etmek mi istiyorsun?

“Git buradan, Adamo. Git buradan” dedi Maggie.

“*Vaffanculo*” diye cevap verdi Sam özellikle de kilisede bulundukları göz önüne alınırsa şok edici derecede argo bir İtalyancayla.

“Adamo, senden gitmeni istiyorum!” diye haykırdı Maggie, Sam onun etrafında dolaşırken. Sam’ın yıllar önce klonlama olayını ilk öğrendiğinde Felix’e neler yaptığını hatırlıyordu.

Adamo kapıya giderken parmağıyla Sam’i dürttü. “*Sadece sen gitmemi istediğin için gidiyorum, mia cara!*”

Sam bağırdı. “Sana mia cara’yı göstereceğim ben!”

Maggie oturduğu kanepeden Sam’ın koluna doğru atılırken Adamo hızla dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

“Bu herif niye hep senin yanında takılıyor? Neden o kahrolası telefonunu hiç açık tutmuyorsun?”

Maggie kederli bir halde gülümsedi. Onu *gördüğüne sevinmişti. Döndü ve panjurlardan dışarı baktı. “Buradan nasıl çıkacağız, Sam?”*

Sam içini çekti. “Bize ne yaptın, Maggie?” Maggie’nin karnına doğru eğilerek ellerini yüzüne kapattı. “Biz ne olacağız şimdi?”

“Bebeği sen alabilirsin” dedi Maggie.

Sam kaşlarını çattı.

“Bana onu taşıttırdın, ama onu ben büyütemem, Sam. Bunu yapamam. Sana daha önce söylemeliydim. Bebek doğduktan sonra boşanmak istiyorum.”

Sam afallamış görünüyordu. “Kendi bebeğini istemiyor musun?”

Maggie nefes alıp verirken bir kadın kokusu aldı, *tanıdık gibiydi. Tekrar koklayınca burun delikleri seksin misk kokusuyla doldu. O anda bu kokuyu daha önce nerede duyduğunu hatırladı. Maggie uçar gibi bir hızla rahibin dergilerinin durduğu rafa gitti ve dergileri birer birer Sam’e fırlatmaya başladı.*

“Onunla birlikteydin!” diye bağırdı.

Sam dergileri bloke etmek için kollarını kaldırdı. “Ah, hayır, değildim.”

“Onunlaydın! Onunla daha yeni seks yapmışsın!”

“Hayır, yapmadım... Şey, yani sen benimle yatmıyorsun, bu yüzden... Artık ben de bu işi kendi başıma hallediyorum.”

“Parfüm sürerek mi yapıyorsun?” Daha fazla dergi atmaya başladı.

“Dur! Daha şimdi bana boşanmak istediğini söyledin!”

Sam’in cep telefonu çaldı. Telefona cevap vermek için arkasını dönerken dergiler omuzlarına çarpmaya devam ediyordu. “Tamam, biz hazırız. 131. Cadde’de.”

Sam dergi bombardımanını aşarak Maggie’ye doğru gitti ve onu yakaladı. “Felix aradı. Bizi buradan çıkaracak. Bunu daha sonra konuşalım.”

“Seninle hiçbir yere gelmiyorum!” diye haykırdı Maggie.

“Evet, geliyorsun!”

“Bana yine ihanet ettin! Beni daha kaç kere aldatmayı planlıyorsun, Sam?”

Sam onu kendine doğru çekti. “Senden birkaç kere daha fazla!”

“Ne?”

“Gerdek yatağımızı terk ettin. Bu kiliseye saklandın ve beni kendi başıma bıraktın. Zamanını başka bir adamla geçiriyorsun. En kötüsü de Maggie, çocuğumuzu tehlikeye attın. Şimdi de onu en başından beri istemediğin ortaya çıktı!”

Maggie burun delikleri Coral’ın parfümüyle dolu bir halde dik dik Sam’e baktı. Sam’in haklı olduğunu biliyordu, ama bunu itiraf edemezdi.

Sam’le evlenmek için çıktığı odaya göz gezdirerek fısıldadı, “Ne yapacağız?”

Sam elini Maggie’nin omzuna attı. “Jess’in ölümü yüzün-

den bana hiç şans vermedin değil mi, Maggie? Beni bağışla-
manın ona ihanet etmek olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Maggie hiçbir şey söylemedi.

“Hadi gidelim buradan.”

Kolunu ona dolayıp kapıyı açtı. Kapının önünde Shar-
mina, peder, pederin karısı, baş diyakones ve Cemaat Aşevi
Mutfağı'nın müdavimlerinden birkaç kişi diz çökmüş halde
duruyorlardı. Adamo diz çökmemiş, sadece dik dik bakıyordu.

“Senin için dua ediyorduk” dedi peder.

“Aynı zamanda kapıyı da dinliyordunuz sanırım” dedi
Maggie.

“Sanırım bütün bunlar benim yüzümden oldu” diye ekledi
Sharmina kapıyı ve dışındaki kalabalığı işaret ederek.

“Sharmina, bunun doğru olduğuna dair bir his var içim-
de” dedi Sam.

“Hayır Shar” dedi Maggie sırtını sıvazlayarak.

“Çatıya nasıl çıkarız?” diye sordu Sam pedere.

En üst kata doğru onlara yol gösteren peder, portatif bir
merdiveni yukarıdan çekerek indirdi. Sam Maggie'nin merdi-
vene çıkmasına yardım etti ve birlikte çatıya çıktılar.

Sam gökyüzünü taradı. “Şansımız var ki bu şehirde çok
sayıda özel helikopter pisti var. Bu sayede helikopterler sağ-
lam bir bina söz konusuysa ve yeterli paran varsa, herhangi
bir çatıya nasıl ineceklerini biliyorlar.”

“Nereye gideceğiz, Sam? Basın büyük ihtimalle nerede ya-
şadığımızı biliyordur.”

“Bir dakika! Buldum!” dedi Sam. “Para. Tek ihtiyacımız
olan yeterli miktarda para.” Cep telefonunu çıkardı ve bir tuşa
bastı. “Felix, yine ben, Sam. Dinle, bundan kurtulmamızın tek
yolu, Maggie'yle benim ortadan kaybolmamız. Hemen ülke
dışına çıkmamız gerekiyor. Bugün! Tek yapman gereken bu-

nun için gerekli parayı ödemek. Maggie'nin daha önce yaptığı gibi ortadan kaybolacağız. O zaman sen ve ailen rahat edebilirsiniz.”

Aşağıda sokaklar inanacak somut bir şeyi bir an bile olsa görmeyi uman insanlarla doluydu. Maggie bunun olduğunu görmüştü, umutlarını kırmak yerine kilisedeki insanların buna inanmasına izin vermişti. Bu ona Jess'in hayatta olduğu zamanları hatırlatmıştı. İnanç o zamanlar onun için de gerçektir, çünkü ‘Tanrı’nın Oğlu’nu kucağına alabiliyor, ona yemek yediriyor, yatırıyor, bir gün kurtaracağı o kaybolmuş, harika dünya hakkında hikâyeler anlatıyordu.

Uzaktan bir helikopterin onlara yaklaştığını duydu.

“Ne?” diye bağırdı Sam. “Ne demek ben karışmıyorum? Bunu kasten yapmadı, Felix. Ailenin her şeyden önce geldiğini biliyorum, ama—”

Sam Felix’in söylediklerini dinledi.

“Kahretsin, bu senin yüzünden—”

Felix Sam’in sözünü kesti. O kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki onu Maggie bile duyuyordu. “Benim klonladığım çocuk öldü. Bu olacak iş değil, sizin bu meseleyi tekrar gündeme getirmeniz olacak iş değil! Eğer ortadan kaybolmanız ve benimle ailemi burada basına yem olarak bırakmanıza yardım etmek için para vereceğimi sanıyorsanız, yanıyorsunuz. Bunu siz yaptınız. Siz düzelteceksiniz. Açıkçası cehenneme kadar yolun var, Sam.”

“Asıl senin cehenneme kadar yolun var!”

“Sam, benim param var” dedi Maggie.

Sam telefonunu kapattı. “Endişelenme, ben bir şekilde—”

Maggie belinden başlayan bir ağrının karnına kadar geldiğini hissetti.

“Bende para var, Sam. Yıllarca Felix’in bana gönderdiği paraların hepsini biriktirdim.”

“Öyle mi? O zaman bunun biraz yararı olur.”

Sam kollarını sallamaya başladı, çünkü helikopter alçalmaya başlamıştı.

Maggie sızıyı hafifletmek için sağa sola doğru esneme hareketleri yaptı. “Sam, paraları bankaya yatırdım. Orada daha da çoğaldı. Sanırım şimdiye kadar iki milyon doları geçmiştir.”

Caddedeki insanlar da helikopteri görmüş olmalıydı, çünkü Maggie yukarıyı işaret ettiklerini gördü. Sam helikoptere işaret vermeyi bırakıp ona döndü. “Senin iki milyon doların mı var?”

“Sanırım var.” Maggie yüzünü buruşturdu. “Sam, ben—”

Sam ona dik dik baktı. “O zaman Duffy Dedektiflik meselesi seni bayağı güldürmüştür.”

“Para benim düşündüğüm bir şey değil. Ben normal bir ev bütçesiyle yaşamaya alışkınım. O para yıllardır çoğalıyor, ama ben onu hiç düşünmedim.”

“Milano’dan o elbiseleri alırken parayı düşünmeliydin. Ben de paranı son kuruşuna kadar harcıyorsun sanıyordum. Ben sana o indirimli gelinliği alırken bunu düşünmeliydin.”

Maggie boynunu büktü. Mahcup olmuştu. Sam haklıydı.

“Kutsal Anne! Kutsa bizi Anne!” diye seslendi caddedekiler.

“Buradan kurtulur kurtulmaz o istediğin boşanma gerçekleşecek, Kutsal Anne” dedi Sam.

Helikopter iniyordu. Sam işaret vermek için ona döndü.

Maggie inledi. “Sam, kasılmalarımı başlamış olabilir.”

Sam bıkkın bir ifadeyle söylendi, “Tabii ya” diye bağırdı. “Ne bu? ‘Maggie Sam’den Nefret Ediyor’un dördüncü bölümü mü? ‘Sam, bebeğini taşıdığım için çok mutluyum’ bırak da şu çayı içip onu öldüreyim. ‘Sam, seni seviyorum,’ ama seni ger-

dek gecesi öldürüyorum. ‘Sam, bana bakmak için kışını yırt,’ böylece ben de iki milyon dolarımı harcamak zorunda kalmam’ Sam, bebeğini doğuracağım, ‘onu alabilirsin, ama ben boşanmak istiyorum’ mu? Sam’i oyalayacak başka yalanın var mı?”

Maggie helikopterin yarattığı rüzgâr elbiselerini ve saçlarını havada uçuştururken pişmanlıkla kafa salladı.

Sam pilotun helikopterin kuyruğunu havalandırma ünitesi ile baca arasına konuşturmasına yardım etmek için o tarafa döndü. Geri geldiğinde Maggie güçlkle soluyordu.

Sam küfür etti, Maggie’yi helikoptere bindirdi ve pilota, “Bizi Üçüncü Cadde’nin yakınında, Luis Múñoz Marin Bulvarı’ndaki Yerberia Guadalupe’ye yakın bir yere götürebilir misin?”

“Çok yaklaştıramam” dedi.

“127. Cadde’yle Madison’un köşesine ne dersin? Arabam orada.”

Pilot başparmağıyla işaret etti: “Olur.”

Sam Maggie’nin kemerini bağladı. “Yoksa bütün Harlem Yerberia’da doğum yapacağını biliyor mu?”

“Hayır, Sam! Sadece Sharmina.”

Sam homurdandı.

Maggie helikopterin kalkışı ve ani yükselişiyle birlikte belindeki ağrıyı ve Sam’le yaşadığı tartışmayı unuttu. Helikopter kuvvetli bir şekilde hareketlenip yükselerek havadan oluşmuş bir yastığa yerleşti. Motorlar hızlanınca helikopter bir rüzgâra dönüştü ve Maggie, dev bir kuşun kanatlanmasına benzer çok güçlü bir hareketlenme hissetti. Aniden yerçekimi devreden çıkmıştı. Helikopter atıldı, yükselip alçaldı, sallandı ve yalpaladı—havada kalmaya çalışan bir yumurta çırpıcısı gibi—Maggie helikopter yolculuğunun hayatından hiç de farklı olmadı.

ğını düşündü, tahmin edemediği bir yöne doğru kontrolsüz bir şekilde hızlanıyordu. Mide bulantısıyla mücadele ettiği sırada göstergelerden biri gözüne takıldı. Üstünde *altimetre* yazıyor, dönüp duruyordu. Pilot da bunu fark etmiş miydi? Kulaklıklarından müzik dinliyor olsa gerek diye düşündü, elleri de kontrol çubuğunun üzerinde tembel tembel hareket ediyordu. Bir sarsıntıyla güneye doğru gittiklerinin farkına vardı ve Tanrı'ya şükür, gidecekleri yere varmak üzereydiler. Fenalaşmamayı başarırca ve ayağını toprağa basarsa, ne yapacağını biliyordu.

Helikopterin indiği binanın çatısından aşağıya, lobiye geldiler. Sam bayanlar tuvaletini aradı ve Maggie'yi oraya götürdü.

Kapının dışından, "Birkaç dakikalığına hiç kimseyle konuşmadan ve Meryem Ana olduğunu söylemeden durmayı başarabilir misin?" dedi.

Maggie başını önüne eğdi, "Sam—"

"İçeride kabinlerden birinde bekle, ben de arabayı getireyim, tamam mı? Geri gelince kapıyı çalarım, o zaman çıkar-sın."

Sam koşarak köşeyi dönüp arabaya doğru gitti. Korna çala çala, New Yorklu sürücülerin en sevdiği agresif, tampon tampona yöntem olan *senin önündeki, henüz var olmayan boşluğa gireceğim* ı kullanarak trafiği adeta yıkıp geçti.

Ürküttüğü bir gazete bayiine, o Maggie'yi alıp gelene kadar Rover'ın direksiyonunda oturması için yüz dolar verdi. Aksi halde aç kurt gibi caddelerde dolaşıp yan yana park etmiş araçları arayan çekici kamyonlara yem olabilirdi. Binaya girince bayanlar tuvaletinin kapısını çaldı ve bekledi. Cevap gel-

medi. Maggie dışarı çıkmadı. Kapıyı tekrar çaldı ve içeri daldı. Maggie içeride yoktu. Sam telaşla lobiye geri döndü, ama Maggie orada da değildi. Koşarak dışarı çıktı, caddede bir sağa bir sola gitti, ona seslendi, ama yanıt alamadı.

Maggie, Sam gider gitmez tuvaletten çıktı. Caddede karnını tutarak oradan geçmekte olan bir taksiye seslendi. Taksi frenlere asıldı ve geri geri Maggie'nin yanına geldi. Şoför hemen arabadan indi ve kapıyı açtı. Maggie'nin kolundan tutarak arabaya binmesine yardımcı oldu.

“Hangi hastaneye hanımefendi?” diye sordu taksici.

“Hastaneye değil” diye yanıtladı Maggie koltuğa yerleşirken. Belindeki ağrı daha kötüleşmemiştir, o yüzden zamanının olduğunu düşündü. ‘Harlem’in Siyah Meryem’i’ haberini yapan televizyon kanalının yerini bilip bilmediğini sordu.

“Ben de onu dinliyordum” dedi şoför.

“Beni oraya götürür müsün?”

Şoförün dikiz aynasında kendisine baktığını ve muhtemelen kim olduğunu anladığını gördü, ama New York taksicileri kendilerine has bir türdü—yeryüzünde her şeyin peşinden, herkesi her yere götüren, sabırlı küfürbazlar.

“Tamamdır, hanımefendi” dedi ve trafiğe daldı.

Sam'in onun gittiğini fark edişini hayal etti ve Tanrı'dan onun ortalıkta dolaşp birilerini vurmasına mani olmasını diledi. Ona planından söz etmediği için pişmandı, ama bunu yapması ona bir yarar sağlamazdı. Sam ona engel olabilirdi.

Helikopterdeyken kararını vermişti, yaptığı şeyi düzeltcekti. Felix haklıydı. Bundan kurtulmanın tek yolu vardı—doğruyu söylemek.

16. bölüm

Çatı katındaki dairede Luis yatağında bacak bacak üstüne atarak oturmuş, yarım metre ilerisindeki Coral da bir kolunun üzerine uzanmıştı. İkisinin arasında bir kâse patlamış mısır vardı. Hemen yanlarında televizyon izlerken kendi kendilerine alabilmeleri için Luis'in uşağının getirdiği gümüş bir servis arabasında soğumakta olan Meksika biraları vardı.

Coral Theomund öldüğünden beri bu odaya girmemişti. Luis odanın mobilyalarını değiştirmemişti—masa, salon koltukları, üç kapılı gardırop. Odanın ortasındaki iki kademeli maun platformlu yatak, bir tahtın üzerinde uyuyacağınız izlenimi veriyordu. Luis odanın dekoruna Coral'ın Francisco'nun yanındayken gördüğü Teotihuacán tablolarını anımsatan parlak renkli kumaşlar ilave etmişti —Meksika'nın Kolomb öncesi dönemi, Viktorya dönemi üslubuyla bir aradaydı. Bir duvarda Mariachi sanatının bir örneği olan, neredeyse gerçek boyutunda siyah İspanyol takım elbiseli, uzun siyah saçlarının dalgaları beyaz fırfırlı gömleğinin üzerine dökülmüş bir müzisyen tablosu vardı. Bu tablo, Luis La Reconquista'dan başka bir şeye odaklansa, onun da yapabileceği bir şeymiş gibi görünüyordu.

“Sesini açsana, Luis.”

Luis kumandayı eline aldı. “Konuşma yapacağına inanmıyorum.”

Coral avucunu mısırla doldurdu. “Ben de.”

Televizyon sunucusunun yüzyılın röportajı olarak nitelendirildiği bölümü anons edişini izlediler.

Maggie haber stüdyosunda karnını belirgin şekilde gösteren bir koltuğa oturmuştu. Üzerinde beyaz bir hamile elbisesi ve onunla uyumlu ayakkabılar vardı. Hamile bir hemşire gibi görünüyordu.

Luis, “Bu o mu?” diye sordu

“Evet, o olduğuna eminim.”

Coral aynı anda hem şahane, hem de acı içinde, kararlı ve korkmuş görünüyordu.

“Onunla tanışmış mıydın?” diye sordu Luis.

Coral Maggie’nin ilk hamileliği sırasında Molly Malone’daki tek yüz yüze görüşmelerini hatırladı. Sam gizlemeye çalışmış, fakat Coral onun bu sıradan siyah kadınla bir işin içinde olduğundan şüphelenmişti. Maggie ile dans ederken Sam’in yüzündeki abayı yakmış ifadeyi görmüştü.

“Sadece bir kere gördüm, o da çok kısa bir süreliğine.”

“Ben de” dedi Luis. “Onu sadece bir kere asansördeyken gördüm.”

Spikerin kanalın ana haber sunucusundan aşağı kalır yanı yoktu. “Bayan Duffy” dedi. “Bize röportaj verdiğiniz için teşekkür ederim. Anladığım kadarıyla bu sizin ilk röportajınız.”

“Hı-hı, öyle” dedi. “Yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırmam gerekiyor.”

Coral on yıl önce Theo ile birlikte kütüphanede Felix’in basın toplantısını izledikleri zamanı hatırladı. Ne zaman İsa’nın klonu hikâyesiyle ilgili dedikodular ortaya çıksa hâlâ o toplantıdan alıntılar haberlerde gösteriliyordu. Felix klonlama olayını itiraf etmiş, fakat dünyaya Maggie ve klonun öldüğü yalanını söylemişti.

“Sizinle konuşmak büyük bir zevk” dedi spiker bütün cid-

diyeti ve anlayışlı tavrıyla. “Bu uzun sessizliğinizin sebebi neydi?”

“Oğlumun kim olduğuna bakılırsa bu yeterince açık değil mi?”

“Nasıralı İsa’nın klonundan mı söz ediyorsunuz?”

Maggie hayrete düşmüş gibi görünüyordu. “Teknik olarak Jess, Felix Rossi’nin Torino Kefeni üzerinde bulduğu, bir insana ait hücrelerin bir klonuydu. Sanırım o hücrelerin orijinalinin kime ait olduğunu hiç kimse ispatlayamaz.”

“Jess... Adı bu muydu?”

“Evet.”

“On bir yıl önce Felix Rossi sizin ve Jess’in öldüğünü söylemişti.”

Maggie göz kırptı. “Bizi korumak için öyle söylemek zorundaydı.”

“Ama bu bir yalandı.”

Uzun bir duraksama oldu.

“Evet, yalandı.”

“Dios mio!” diye mırıldandı Luis. “Ciddi ciddi gerçekleri mi söyleyecek? Bu durum işleri karıştıracak.”

“Salati de bunu izliyor mudur?” diye sordu Coral.

“Ona haber vermiştim, ama keşke vermeseydim diye düşünmeye başlıyorum.”

Haber spikeri konuşmaya devam ediyordu: “Başka bir deyişle İsa’nın klonu olma ihtimali olan birinin hayatta olduğunu mu söylüyorsunuz? O halde şu anda on, on bir yaşlarında olmalı.”

“Evet, yani hayır” dedi Maggie. “Sekiz buçuk ay önce öldü.” Kamera onun yaşlarla dolu gözlerine zum yaptı.

“Ah!” dedi spiker yüzünde inanmayan birisinin takınacağı bir ifadeyle. “Bir yıl kadar önce mi öldü?”

“Evet.”

“İtalya’da mı?”

“Evet, doğru.”

“Nasıl öldüğünü sorabilir miyim?”

“Adamın biri oğlumu taşıladı, sonra o ortadan kayboldu.”

“Oğlunuz ortadan mı kayboldu? Anlıyorum. Bayan Duffy, bunun oğlunuzun İsa’nın klonu olmasıyla alâkalı olduğuna mı inanıyorsunuz?”

Sessizlik.

Luis ve Coral aynı anda ellerine patlamış mısır aldılar.

“Evet. Evet, bence öyleydi.”

“Neden? Hiç mucize gerçekleştirmiş miydi?”

“Sadece bir kere.”

“Neydi o?”

“Hayatımı kurtardı.”

“Bize o olaydan söz edin.”

“Ben... Ben hastaydım. Zehir içmiştim ve ölmüştüm. O beni geri getirdi.”

Kamera dramatik bir şekilde Maggie’nin yüzünde sabitlendi.

“İntihara mı kalkıştınız? Neden?”

Cevap vermedi.

“Muhtemelen Sam ona tecavüz ettiği için” dedi Coral.

“Başka bir konuya geçelim o halde” diye devam etti spiker. “Siz Felix Rossi’nin hizmetçisi miydiniz?”

“Evet, öyleydim.”

“Neden Dr. Rossi’nin klonunun taşıyıcı annesi olmayı kabul ettiniz?”

“Ben... Ben o zamanlar bakireydim ve hep Tanrı’nın beni... bir sebepten öyle kalmamı sağladığını düşünüyordum. Hep bir çocuğum olsun istemiştim. Bunun için defalarca dua ettim ve o çocuğun annesi ben olmalıyım gibi geldi.”

“Enteresan. O zaman adınız Maggie Johnson’du, ama şimdi Maggie Duffy, değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Ne yaptığını zannediyor bu?” dedi pozisyonunu değiştirerek elini omzuna hafifçe vuran Luis’e doğru yaslanan Coral.

“Kocanız Sam Duffy eskiden çalıştığınız binanın kapıcısıydı—Felix Rossi’nin yaşadığı binanın.”

“Evet, bu doğru.”

“Siz ikiniz birkaç aydır Harlem’de yaşıyorsunuz.”

“Evet, aşağı yukarı.”

“Emin değil misiniz?”

“Demek istediğim ben yastaydım.”

“Kefen klonu öldüğünden beri demek istiyorsunuz.”

“Oğlum öldüğünden beri.”

Spiker öne doğru eğildi. “Ondan önce oğlunuz hayattayken Felix Rossi onunla düzenli olarak görüşüyordu, onunla ilgileniyordu sanırım.”

“Evet, hem tıbbi olarak onunla ilgilendi, hem de bize destek oldu. Oğlumun sorumluluğunu o aldı.”

“Ama yine de Dr. Rossi ve siz, onun varlığını bir sır olarak sakladınız onca yıl.”

“Onun iyiliği için yaptık bunu.”

Coral, “Spiker öldürücü darbeyi vurmak üzere” dedi.

“Şşşş” dedi Luis.

“Bayan Duffy, Harlem’de neden karnınızda başka bir İsa klonu taşıdığınıza dair bir söylenti dolaştığını açıklayabilir misiniz?”

Maggie koltukta oturmuş pozisyonunu değiştirdi ve bu Coral’a gerçekten acı verici bir durum gibi göründü. “Buraya bunun için geldim. Bu röportajı yanlış anlaşılmalara düzeltmek için yapmak istedim. Bunlar sadece bir söylentiden

ibaret. Dedikodu. Gerçek değiller. Benim bildiğim kadarıyla ortada ikinci bir klon yok. Eğer varsa da onu taşıyanın ben olmadığıma eminim.” Karnına dokundu. “Ben kocam Sam Duffy’nin çocuğunu taşıyorum.”

“Eğer öyle olmasaydı, bunu bize söyler miydiniz?”

Maggie’nin yüzündeki kaslar, içinde bulunduğu zor durumun farkına vararak esnekliklerini yitirmiş gibi görünüyordu. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Eğer Dr. Rossi size ikinci bir klon nakletmiş olsaydı, Maggie Duffy, bize bunu söyler miydiniz? Yoksa daha önce Dr. Rossi’nin yaptığı gibi inkâr mı ederdiniz?”

Maggie gözünü kırptırdı. Konuşurken karnının üstünde duran yumruğunu sıktı. “Bana yalancı mı diyorsunuz? Size ortada ikinci bir klon olmadığını söylüyorum. Bildiğim kadarıyla ilk seferde DNA’nın tamamını kullanmıştı.”

“Bunun için kanıtınız var mı?”

Maggie gözlerini havada dolaştırdı. “Hayır, yok.”

“Doğum ne zaman?” diye sordu spiker.

Maggie karnını ovuşturdu. “Her an olabilir.”

“Bayan Duffy, eğer karnınızda ikinci bir klon taşıyor olsaydınız, bunu tıpkı şu anda olduğu gibi inkâr etmez miydiniz?”

Kamera Maggie’nin yüzüne zum yaptı. Maggie ağızından tükürükler saçarak konuşmaya başladı. “Öyle olsaydı, sizinle konuşuyor olmazdım, orası kesin! Buradayım, çünkü bu doğru değil!”

“Ama sırrınız zaten açığa çıktı, öyle değil mi? Başka biri bunu ortaya çıkardı, siz değil. şu anda yapmaya çalıştığınız şey, gerçeği yeniden gizlemeye çalışmak değil mi?”

“Hayır, hayır!”

Maggie ayağa kalkıp üzerindeki mikrofon kablolarını çı-

kararak röportajı sonlandırırken görüntü onun paniklemiş yüzünde son buldu. Ekranı önce kanalın logosu, ardından da Maggie'nin kilisesine gelip giden ya da o civarda yaşayan ve hepsi İsa'nın onun aracılığıyla geri döndüğüne ikna olmuş insanların yorumları geldi.

“Aman Tanrım!” diye bir soluk aldı Coral ve kendini üzerine patlamış mısırlar dökülmüş yatağa bıraktı. “Bunu gören herkes artık ortada bir klon olduğuna emin olmuştur.”

Bu arada telefon çalmaya başladı. Luis uşağının gelmesini bekledi. “Padre Salati arıyor.”

Luis ahizeyi eline aldı. “Gördünüz mü, Ekselansları?”

Coral kalkıp oturdu. Gülümseyerek beş milyon dolarını nasıl da garantiye aldığını düşünüyordu.

“Artık birkaç gün içinde her şey belli olur” dedi Luis.

Telefonu kapattı ve Coral'a sarıldı. “İşe yaradı, hermosa! Maggie Johnson'ın çocuğu karşılığında Salati, Amerikan Katolik Kiliseleri'ne kartallarımın buraya uçurduğu insanlara kapılarını açmalarını emredecek!”

Luis onu bıraktı, yüksek yataktan aşağıya indi. “Bir düşünmeyim. Hiçbir şeyi gözden kaçırmak istemiyorum.”

Coral duvardaki harikulade müzisyen tablosuna bakıp Francisco'yu düşündü. Sam ve Maggie'nin bebekleri kaybolunca nasıl hissedeceklerini düşünmek istemiyordu. Bebek tamamen güvende olacaktı. Dünyanın en pohpohlanarak büyütülen çocuğu olacaktı. Sam'le geçirdiği o muhteşem öğleden sonrayı düşünmek ya da onu Francisco'yla geçirdiği ruhunu dağılayan gecelerle kıyaslamak istemiyordu.

Luis durdu. “Bir dakika. Basın onun kim olduğunu bildiğine göre Sam Duffy artık ofisine gitmeyecektir. Maggie ile birlikte evlerine dönmeyecekleri de kesin. Ona nasıl ulaşacaksınız, hermosa?”

Coral eliyle birkaç kez hafifçe şakağına vurdu, “Cep telefonunun numarası burada, güvenli bir yerde.”

Sam televizyon kanalının önünde, Range Rover’ında çaresizlik içinde başını direksiyona dayamıştı. Felix Maggie’nin televizyon röportajından duyduğu kızgınlıkla onu aramıştı. Sam olayı böyle öğrenmişti. Bunun uyanıp da çocuğunun güvende olduğunu göreceği bir rüya olmasını diledi. Artık bebeğini nasıl koruyacağını bilmiyordu. Maggie az önce bunu hayat boyu sürecek ve çoğunluğu düşmanca bir şekilde ve fanatikler tarafından yapılacak bir inceleme ve kovalamaca haline getirmişti. Jess için tuttuğu yasin onun muhakeme gücünü tehlikeli biçimde bozacağını uzun zaman önce anlamalıydı. Artık bebeğinin normal bir hayat sürme şansı yoktu—çok kısa bir süre önce ona, istemediğini söylediği bebeğin.

Cep telefonu çaldı ve bir anlık dalgınlıkla açarak, “Ben Duffy” dedi.

Arayan televizyon kanalından biriydi, karısının ondan kendisini oradan almasını istediğini söylüyordu. Ona özel girişe nasıl ulaşacağını tarif etti. Bu iyi olmuştu, çünkü başka televizyon kanalları, radyolar ve haber ajansları kanalın önündeki kaldırıma akın etmiş, Maggie’yi bekliyorlardı.

“Evet, onu almaya geliyorum” dedi. “Birazdan oradayım.”

Kontağı çevirdi, köşeyi döndü ve bir korumanın ona geçiş izni verdiği kanalın yer altındaki otoparkına girdi. Biraz zaman geçtikten sonra Maggie görüldü. Sam kapıyı açmak için arabadan indi, ama hiç konuşmadı, söylenecek ne vardı ki? Arabaya binmesine yardım etti, ama ona hiç bakmadı. Direksiyona geçip önüne baktı.

“Nereye gidiyoruz, hanımefendi?” dedi. “Eve gidemeyeceğimiz kesin.”

“Yerberia Guadalupe’ye, Sam. Doğurmak üzereyim.”

Arkasına döndü ve Maggie’nin karnının hareket ettiğini gördü. “Bunu bildiğin halde buraya mı geldin? Bu riske girdin yani?”

“Buraya gelmek için bir taksi tuttum. Televizyonculara kim olduğumu söyledim. Eğer doğum yapacak olsaydım, benimle ilgileneceklerini biliyordum.”

“Belki doğumu da yayınlarlardı!”

“Denemek zorundaydım” dedi Maggie. “Bunu bitirmeyi denemek zorundaydım.”

“Ama başaramadın.”

Sam, Maggie’nin emniyet kemerini taktı. Sessizce otoparktan çıktılar.

17. bölüm

Yerberia Guadalupe'nin doğum odasını tütsü kokuları sarmıştı. Maggie'nin ricası üzerine fonda gospel müziği* çalıyordu. Gerçekten şeytanın çocuğunu taşıyor olma ihtimaline karşı daha önce Teresita'dan doğumu sırasında Tanrı'nın müziğini çalmasını istemişti. Bir kez daha "Tanrı'nın Duası" şarkısını duydu. Bu defa Five Blind Boys grubunun yorumuyla çalınıyordu, *Senin krallığın gelecek... Sen geleceksin.*

Odanın her yanında mumlar yanıyordu ve odanın ortasında Maggie sıcak su dolu bir doğum küvetinin içinde rahatlıyordu.

Tıpkı Doña Teresita'nın söz verdiği gibi alışlagelmiş doğum sahnelerinden tamamen farklı bir ortamdaydı. Maggie buraya gelmelerinden çok kısa bir süre sonra serviksi beş santim kadar açılınca bu küvete girmişti. Suya girer girmez ağrısı dinmiş, sıcaklık her yerini sarmıştı. Su onu destekliyordu. Bedeninin ve içinde olup bitenlerin kontrolünü eline aldığını hissetmişti.

Bir buçuk saat sonra açıklık dokuz santime çıkmıştı. Bir santim daha açıldıktan sonra itmeye başlayacaktı, ama bu defa bunu korkmadan yapacaktı. Doña Teresita'nın suda doğum yöntemi, Maggie'nin içinden yönetilen bir bale gibiydi ve hiçbir şey buna müdahale edemezdi. Maggie bedeninin neye

* Kilisedeki törenler esnasında org ya da piyano eşliğinde genellikle bir kadın vokalin söylediği şarkılardan oluşan müzik türü. (ç.n.)

ihtiyacı olduğunu hissediyor ve gerekli olan en uygun pozisyonu alıyordu—bazen yana dönüyor ya da dizini kendine çekiyor, bazen de İsa gibi kollarını açıyordu.

İkinmek yoktu. Doğumun gücüyle bağlantıya geçmişti ve mum ışığıyla aydınlatılan odanın sıcaklığı onu sarmıştı. Bu ortam bebeğinin gelişine de yardım edecekti.

Sam gergin bir şekilde içeri girip çıkıyordu. Maggie isteyince ona masaj yaptı, çıkmasını isteyince de dışarı çıktı. Bu sırada Sam'in cep telefonu çaldı, arayan Felix'ti. Sam odadan çıkarken Maggie Felix'in bağırarak ev telefonunun susmak bilmediğini ve bunun Maggie'nin yüzünden olduğunu söylediğini duyabiliyordu.

Yine de Maggie içinde olup bitenler dışında bir şeyin varlığının farkında değildi. Sam'in ve Doña Teresita'nın orada olduklarını bile zaman zaman unutuyor, ellerinde bitki çayları ve losyonlarla küvetin yanına geldiklerinde onların varlığını hatırlıyordu. Teresita suyun sıcak kalmasını sağlıyor, Maggie'yi küvetten çıkarmadan durumunun nasıl gittiğini kontrol ediyordu.

Suyun verdiği rahatlıkla Maggie yeni sırrını düşündü—Sam'in bile bilmediği sırrını. Tuttuğu yasın gölgesindeyken gözden kaçırdığı, ancak bu küvete girince aklına gelen bir şeydi bu. Jess'in Carlo Morelli onu taşılayıp yere düşürdükten sonra ölümcül yaralar içinde, göl evinin balkonunda ona söylediği sözleri hatırladı.

Jess'in gözleri açıldı ve ona “Sen ağlıyorsun” dedi.

“Korkunç, rezil adam!” diye yanıtladı.

“Hayır, anneciğim” diye fısıldadı Jess. “Benim ölümüm

Signor Morelli'yi Tanrı'ya yaklaştıracak.”

Maggie şiddetli bir şekilde kafasını salladı ve onu kendine

doğru çekti, başını omzuna koydu ve onu büyütürken yıllarca yaptığı gibi salladı.

Maggie hayvan seslerini duyunca başını kaldırdı. Kuğuların hepsi gelmişti.

Sessiz Kral balkonun hemen altında pozisyon alıp nöbet-teymiş gibi sekiz çizmeye başlarken Maggie, “Hayır, hayır, hayır!” diye haykırdı.

Maggie başını eğip Jess’e baktı. “Hayır! Yapma! Lütfen, benim bir tanem. Şu zavallı annen için bir mucize daha yap. Beni bırakıp gitme!”

Jess gözlerini kapattı.

Maggie başını kaldırıp dua etti, “Tanrım! Ona hâlâ ihtiyacım var. Onu geri alma! Yapma! Ne olur yapma!”

Jess’in yüzüne dokunduğunu hissetti. Ona doğru bakınca gözlerinin yeni doğan gün gibi parladığını gördü.

“Anne, ben senin hem kederin, hem de neşenim. Döktüğün gözyaşlarıyım ben. Sen yalnız olmayacaksın. Ben her zaman seninleyim. Ben hem babayım, hem anneyim, hem de çocuğum.”

“Hayır, hayır!”

Jess annesinin karnına dokundu. “Başka biri gelecek.”

“Ah, Jess!” diye haykırdı. “Sen benim bir tanemsin!”

Bundan kısa süre sonra Jess ondan arkasını dönmesini istemiş ve Maggie tekrar ona doğru döndüğünde Jess’in bedenin ortadan kaybolduğunu görmüştü. Jess Johnson, dünyanın kurtarıcısı, gitmişti.

Maggie Yerberia’da memnuniyetle gülümsedi. Jess’in onun karnına dokunduğunu kendisinden başka kimse görmemişti. Hiç kimse onun, *Başka biri gelecek*, dediğini duymamıştı. Jess’in onun Sam’in çocuğuna hamile olduğunu

bildiğini düşündü. Ancak şimdi bunun bambaşka bir mânâyâ gelebileceğinin farkına vardı. Jess bir mucize gerçekleştirmiş ve onun hamileliğine sebebiyet vermiş olabilirdi. Karnında, hiçbir klonlamanın başaramayacağı kadar kutsal bir çocuk taşıyor olabilirdi.

Maggie bunları düşünerek vücudunun spontane ritimlerinin keyfini çıkarıyor, Doña Teresita da yanı başında onu izliyordu. Kıymetli bebeği içinde dönüp aşağı doğru ilerledikçe kendini güçlü, mutlu, keyifli ve evrenle birmiş gibi hissediyordu. İtme dürtüsü acıyla değil, kadınlığına ait bir dürtü olarak kendiliğinden arttı. Jess bir şeytan çocuğu yaratmış—onun dikkatini buna çekmiş—olamazdı.

İnlemiş olmalıydı, çünkü Sam ve Doña Teresita yanına geldiler. Sam mayosunu giydi, daha önce provasını yaptıkları gibi küvete girdi ve onu arkasından destekledi. İtme dürtüsü yoğun, şiddetli, kaçınılmaz şekilde sersemleticiydi—içinden taşan bir güçtü. Her kasılmadan sonra bebeğinin başını hissedebilmek için aşağı uzanıyordu. Hissettiği anda da haykırdı, “Geliyor! Gelmek üzere.”

Başı ortaya çıkmaya başlayınca Maggie kadınların “ateş çemberi” olarak adlandırdığı evreye girdi. Derisi genleşip bebeğin başının çıkmasına olanak verirken o da tüm gücüyle itti ve dünyaya gelen bu yeni hayatı hissederek bir zafer çılgılığı attı. Aynı anda Sam de ona sarılıyordu.

“Başı dışarı çıktı” dedi Doña Teresita.

“Tanrım” dedi Sam. “Maggie, Maggie, başardın!”

Maggie arkasına yaslandı, güç almak için uzandı ve son bir haykırıyla bebeğin omuzlarını ve bedeninin tamamını dışarı itti.

“Bir oğlan” dedi Sam. “Bunu nasıl bildin, Maggie?”

Maggie onu zar zor duyuyordu. Sam’e doğru yaslandı.

Bitkindi, ama çok da rahatlamıştı. Doğumu gerçekleştirdiği sırada Tanrı'nın yanındaydı. Doña Teresita göbek bağının nabız atışları zayıflayana kadar bebeği suda tuttu, sonra sudan çıkardı ve Maggie'nin göğsüne yatırdı.

“Merhaba Peter, merhaba oğlum” dedi Sam Maggie'nin seçtiği ismi söyleyerek.

Maggie bebeğin gözlerine baktı, onun minik ellerine, ayaklarına dokundu, saçlarını okşayıp düzeltti. Hayır, bu çocuk şeytan falan değildi. “Merhaba Jess” dedi.

Sam'in küvetten çıktığını hissetti. Fısıldamalar duydu, ama görebildiği tek şey daha önce de gördüğü o gözlerdi. “Merhaba Jess. Merhaba hayatım. Geleceğini biliyordum.”

Sonraki yirmi dakika içinde Sam göbek bağını kestikten ve plasenta da dışarı çıktıktan sonra Maggie, Doña Teresita'nın dükkânının arkasındaki dairesinin misafir odasında dinlenmeye çekildi. Sam ve Doña Teresita içeri girip çıktılar, ama bu Maggie'nin umurunda değildi. Maggie arkasına yaslanmış, kaybettiği oğlunu emziriyordu.

Sam arka koridordan Doña Teresita'nın dükkânına girdi. Caddeye baktı, camda el yazısıyla yazılmış kelimeleri okudu, *Sexopronto, Aguas, Espirituales, Libros, Místicos*. Arka tarafta park ettiği arabası, birinin onları bulması ihtimaline karşı kaçmaya hazır durumdaydı. Sam *gözlerinde yaşlar süzülerek* iki büklüm bir halde geldiğinde, *dükkânda* Teresita'ya yardım eden genç kız hemen sıvışmıştı. Sam Maggie'yle tanışmadan önceki yetişkinlik hayatında ağladığını hatırlamıyordu. Artık adeta bir musluk gibi olmuştu. Eğer bir ruhu varsa, Maggie ona dokunmuştu. Hayır, onu paramparça etmişti. Ağlıyordu, *çünkü Maggie ona başka bir seçenek bırakmamıştı*.

Gözlerini silerek cep telefonunu eline aldı, ona öylece baktı, sonra bir numara çevirdi.

Telefondaki ses bir kadına aitti: “Alo?”

“Merhaba Coral, ben Sam.”

Coral’ın rahat bir nefes aldığını düşündü. “Sam? Neredesin? Neler oldu?” Sesi gerçekten endişeli gibi geliyordu.

Boğazını temizledi. “*Ne olmadı ki! Haberleri izledin mi?*”

“İzlememek mümkün mü?”

“Dinle, başım dertte. Yardıma ihtiyacım var.”

“Başının dertte olduğunu biliyorum, Sam. Ne yapabilirim?”

“Bir süreliğine kalacak bir yere ihtiyacım var. *İnsanların* beni aramayı akıllarına getiremeyecekleri bir yer. Biraz para da işime yarayabilir.”

“Tamam. Ben bir yer bulurum” dedi. “Ashına bakarsan benden istediğin her şeyi alabilirsin, biliyorsun.”

Yorgun bir şekilde güldü. “Evet, bunu bilmek güzel. Coral, dinle. Ben Maggie’den ayrılıyorum.”

Sessizlik.

Bir süre sonra Coral mırıldanmaya başladı. “Ben bu kelimeleri duymanın hayalini kuruyordum. Sen ciddi misin?”

“Evet, ciddiyim.” Derin bir nefes aldı. “Ne yapacağıma karar verene kadar oğlum Peter’le birlikte saklanacak bir yere ihtiyacım var. Maggie iyi değil. Aklî açıdan yani. Ne beni, ne de Peter’ı istiyor. Bir de şu röportaj Peter’ın onunla olmasını çok tehlikeli hale getirdi. Basın ve dünyanın yarısı şu anda onu arıyor.”

Coral’ın ani bir şekilde içini çektiğini duydu ve kendini sümük gibi hissetti. Şüphesiz her kadın yeni doğmuş bir bebeği annesinden kaçırarak birine tepki gösterirdi.

“Bebegi doğurdu mu yani?”

“Evet.”

“Benim... Benim evimde kalabilirsiniz, Sam”

Sam tutmakta olduğu nefesini verdi. “Teşekkürler. Bu harika! Hiç kimse Peter’ı ve beni orada aramaz.”

“Ben bir beşik ayarlarım.”

“Harika. Çok faydası olur. Bu arada adres neydi?”

Sam cebindeki not defterini çıkardı, ilk davası için aldığı *seks yok*—zengin dövme kız ve Koreli şoför gizlice kaçıp evlenmişlerdi. Alplere gitmeden. Hiç paraları olmadan. Mirasa konmadan. Bolca seks yaparak.—notunu gördü ve lüks bir rezidansın adresini yazdı.

Coral Park Hudson’da yaşıyordu. Sam daha önce oraya hiç gitmemişti. Maggie onu Coral’dan özür dilemeye gönderdiğinde Brown’ın avukatlarıyla iletişime geçmiş ve onun Brown’ın yatında olduğunu öğrenmişti. Coral’ın nerede yaşadığını bilmiyordu.

“Tamam, teşekkürler” dedi. “Ne zaman gelebilirim?”

“Yirmi dakika sonradan itibaren... Sonsuza kadar ne zaman istersen, Sam.”

“Sana minnettarım, Coral. Gerçekten minnettarım.”

“Görüşürüz.”

Sam telefonu kapattı ve yüzünü sildi. Doña Teresita’nın arkasında olduğunu fark etti.

Teresita ona bir poşet uzattı. Sam onun verdiği ilk poşeti analiz ettirmişti ve tıpkı söylediği gibi poşetten yeşil çay çıkmıştı.

“Bu bitkileri bebeğin meme emmeme ihtimaline karşı veriyorum. Emmezse anne sütünün sağladığı bağışıklığı kazanamaz. Bir çay yapın ve Peter’ın mamasına karıştırın. Bu şu kolyeyle birlikte onu koruyacaktır.” Sam’e gümüş, kabartmalı Guadalupe Bakiresi şeklinde bir kolye verdi.

Sam kendini bu kadına müteşekkîr hissetti. Onu yanından öptü. “Teşekkür ederim Doña Teresita. Bize karşı çok iyiydiniz.”

Poşeti ve kolyeyi alıp cebine koydu ve cüzdanını çıkarıp kadına para verdi. “Her şey için teşekkürler.”

“Basın onu bulacaktır, Senyor Duffy—bu gece ya da yarın. Onu bulacaklardır. Yine de ben ona yardımcı olmaya çalışacağım. İyi geceler” dedi ve odadan çıktı.

Teresita onun aklını mı okumuştı? Sam Maggie ile Peter’ın uyuduğu misafir odasına geri döndü. Karısının yüzüne onun kendisini hep çirkin olarak görmesinden nefret ederek baktı. Şu anda bile—özellikle de şimdi—uyumakta olan Maggie Clarissa Johnson Duffy’nin her zerresini güzel buluyordu. Ama o, Sam’i ya da oğlunu sevmiyordu. Sam bununla yüzleşmeliydi.

Daha da önemlisi dünyanın yarısı artık Maggie’yi tanıyordu ve bu bir anda Peter’ın hayatını cehenneme çevirebilirdi. Maggie’nin Teresita’yla yakınlığından ve kendine bakmasına yetebilecek iki milyon dolarının olmasından dolayı mutluydu. Peter’e gelince, Sam onu korumak zorundaydı.

Sessizce eğildi ve Peter’ı Maggie’nin yanından aldı. Kendisine Maggie’nin Peter’ı dünyaya gelip de onun Jess olduğunu düşünene kadar hiç önemsemediğini hatırlattı. Teresita’nın verdiği kolyeyi oğlunun ayak bileğine doladı. Meksika stili dokuma battaniyeyle onu sıkıca sardı ve Yerberia Guadalupe’den çıkıp gitti.

Coral cep telefonunu kapattı ve onun Sam’le arasında geçen konuşmayı hevesli bir şekilde dinlemiş olan Luis’e döndü.

“Ben telefonda konuşurken fısır fısır konuşmaktan vazgeç, Luis. Senin için çalışacağımı söyledim, ama dairemi bu işlere karıştırmam. Orada asla iş yapmam. Orası *benim* yerim. Orası benim yaşadığım yer.”

“Ama bebeği doğrudan sana getiriyor!”

Coral Sam’in kendisini aradığına inanamamıştı. “Bunu yapmasına izin vermemeliydim.”

“Nasıl hayır diyebilirdin ki? Ayrıca o çocukla nereye gideceğini kim bilebilirdi? Belki de bulamayacağımız bir yere gidecekti.” Aşağıdaki Barakalar’ı aradı ve Coral’ı evine götürmek üzere bir limuzin hazırlanmasını istedi.

“Pekâlâ, şimdi düşünmemiz gerek.” Coral yataktan aşağıya indi ve Victoria tarzı salon koltuklarından birine oturup Sam’in Maggie’yi terk edeceğini söylediğini hatırlayarak ayak uçlarıyla yerde ritim tutmaya başladı. Bunun olacağını düşünemezdi.

“Bir dakika. Hiçbir şey değişmek zorunda değil” dedi Coral.

Luis oturduğu yerde doğruldu. “Haklısın, hermosa. Francisco’yu ara ve ona zamanın geldiğini söyle. Gelmesini söyle. Sam senin evine geldikten sonra da buraya geri gelme. Eğer çok gerekli olursa telefonla görüşürüz, ama hayati bir durum olmadıkça e-posta ya da kısa mesaj atma. Onlar bir yerlerde kaydedilebilir.”

Coral aylardır planladıkları o aramayı yapmak için telefonunu eline aldı. Francisco’yu artık tamamen etkisi altına aldığını biliyordu.

Coral, Maggie’den ayrılıyorum, demişti Sam.

Francisco cep telefonuna cevap vermedi. Coral telefonun uzun uzun çaldığı evini aramak zorunda kaldı. Sonunda hizmetçi telefonu açtı. Francisco’yu telefona çağırdı.

Francisco'nun "Buenos dias, Coral" dediğini duydu aynı sıcak sesle.

Coral Sam'i düşünerek yutkundu.

"Qué dice mi chico?" dedi tatlı bir sesle.

18. bölüm

Sam Peter'ı kucağında sıkı sıkı tutarken valenin Range Rover'ı Park Hudson Konutları'nın yeraltındaki kapalı otoparkına doğru sürüşünü izledi. Coral'ın havalı bir Batı Yakası adresinde oturacağını tahmin etmeliydi. Coral, Brown öldüğünden beri serbest çalıştığını söylemişti. Eski para babaları parkın diğer tarafındaki Doğu Yakası'ndaydı—gerçek potansiyel müşterilerinin çoğu. Daha fazla türde insanın yaşadığı Batı Yakası'nda eğlence sektöründen insanlar, tiyatrocular falan oturuyordu—Gerçi burada, Hudson Nehri'nin kıyısında, Lincoln Center'a ve Central Park'a yürüme mesafesinde yaşayan birçok Wall Street milyoneri de vardı. Burada, Batı Yakası'nda, Coral muhtemelen kendini işinden daha uzakta hissediyordu.

Kapıcıya, “Ben hazırım” dedi.

“Bayan Anders sizi yukarı göndermemi söyledi.”

Sam binaya girdi ve asansöre bindi. Peter sanki dünyaya gelmek ve biraz sonra da annesinden ayrılmak sıradan olaylarmış gibi mışıl mışıl uyuyordu. Sam Maggie'nin uyanıp uyanmadığını, Peter'ın gitmiş olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordu. Cep telefonunun hâlâ çalmamış olması ya Maggie'nin uyuduğu ya da ikisinin de gitmiş olmasından memnun olduğu anlamına geliyordu.

Saat gece 01.30'du.

Coral'ın dairesine gelince asansörden indi, koridorda ilerledi ve Coral'ın kapısında durdu, düşünüyordu. Maggie Peter'ı

her ne kadar reddetmiş olsa da onun Coral'ın evinde olmasından mutluluk duyacağını hiç zannetmiyordu. Bu yüzden buraya gelmeden önce yaklaşık bir saat sokaklarda dolanmıştı. Molly Malone'nin barmeni Pat, karısından onların orada kalmaları için izin isteyebilirdi, ama bu Pat'ın izin günü olan Pazartesi gecesi saat 01.00'de olmazdı. Otele gitmesi de söz konusu değildi. Yeni doğmuş bir bebekle otele yerleşerek istenmeyen sorular sorulmasına yol açamazdı. Ayrıca bir otel odası, bir kadının dairesinin aksine Peter'in ihtiyacı olabilecek şeyleri barındırmazdı.

Coral'ın kapısının önünde Peter'in elini okşadı, yeni doğmuş bir bebeğin verdiği kırılganlık hissine hayret etti. Fısıldadı, "İçeri girelim mi Peter, oğlum?" Gözleri kapalı olan Peter kırmıldandı, Sam'in serçe parmağını tuttu ve uyumaya devam etti.

Sam kapıyı çaldı. Kapı açıldığında Coral çıplak ayakları, siyah taytı, beyaz bol tişörtü ve darmadağın saçlarıyla karşıındaydı.

"Siz ikiniz bir an önce içeri gelseniz iyi olacak" dedi sanki bu fikir ona pek de çekici gelmemiş gibi bir ses tonuyla.

"Coral eğer müsait değilsen—" Durdu. Gidecek başka bir yeri yoktu.

"Hayır, hayır. İçeri gelin. Sizi ben davet ettim, unuttun mu?"

Sam dairenin girişine adımını attı. Gözleri iki bale dansçısının duvardaki enfes tablosuna takıldı.

"Fonteyn ve Nureyev, eğer merak ettiysen" dedi Coral. "İçeri geç."

Sam ıslık çalarak dairenin içine doğru onu izledi, "Vay, ne kadar zarif bir yer."

Coral ona, "Bu tarafa gel, Sam" dediği sırada Sam bordo kaplamalı bir koltuğa oturmak üzereydi.

Sam Coral'ın sesini takip ederek gösterişli yatak odasına girdi. Odanın kendine ait banyosu ve giyinme odası vardı. Sarı, siyah ve beyaz renklerin ağırlıklı olduğu bir dansçı portresi duvara hâkimdi.

“Margot Fonteyn, Uyuyan Güzel'deki Aurora rolünde” dedi.

Burası bir tiyatro divasının eviydi—ya da öyle olmayı istemiş birinin. Sam kendini buraya zorla girmiş gibi hissetti.

“Onu buraya getir, Sam.”

Coral iş görece kadar bir beşik bulmuştu—başlıklı bir sepeti vardı ve kat kat beyaz dantellerle kaplıydı. Yanında da bir sallanan koltuk, beyaz bir şifonyer ve bez değiştirme masası vardı.

“Kapıcı apartmandaki birinden aldı bunları. Hizmetçime de gelmemesini söyledim. Yabancıların buraya gelmesine gerek yok.”

“Buranın sana maliyeti ne kadar?”

“Aylık altı bin kadar.” Coral Peter'ı almak için uzandı. Sam de ona müsaade etti. Meksika battaniyesini açtı ve “Oooo! Sen de mi oradan gözetliyorsun bakayım? Aynı babası” dedi. “Annenle hiç alâkan yok, iyi ki de yok.”

Sam bundan rahatsız olarak, “Onun yanında böyle konuşma, Coral!” dedi.

Coral burnunu çekti. “Altının değiştirilmesi gerek, Sam. Bez var mı yanında?”

“Ah, hayır. Buralarda geceleri açık bir eczane falan var mı?”

“West End'de var.”

Sam önce kapıya, sonra da Peter'e baktı.

“Sorun yok. Ben birine aldırırım. O zamana kadar da bir şeyler uydururuz.”

Coral Peter'ı bez değiştirme masasına yatırdı, köşenin diğer tarafına gitti ve elinde küçük, sarı bir havluyla geri döndü. “Mama getirmeyi akıl ettiğini de sanmıyorum.”

“Getirmedim. Daha ilk uykusuna yeni dalmıştı.”

“Pekâlâ. şimdilik biraz soya sütünü sulandırıp içine biraz da pekmez koyabilirim. Konsolun içinden biberon setiyle battaniye de çıktı.”

Sam Coral'ın da onun gibi bir şeyleri isteyerek değil de yapmak zorunda olduğu için yaptığını biliyordu—yaptıklarının ne anlama geldiğine dikkat etmiyorlardı. Maggie'nin ne zaman uyanacağını ve uyandığı zaman neler düşüneceğini aklına getirmeden edemiyordu. Doğru olanı yaptığını biliyordu, ama bu iyi hissetmesini sağlamamıştı.

Coral'ın tuvalet masasına oturdu. “Galiba çocuk bakımının bu kadar doğal bir şey olduğunu bilmiyordum.”

Coral omzunun üzerinden ona baktı, “Gençliğimde bebek bakıcılığı yapardım, Sam.”

Sam gülümsemeye çalıştı.

“İşte. Tertemiz oldu” dedi Peter'ı kaldırarak. “Hadi bakalım babası, ona iyi geceler öpücüğü ver.”

Sam onların yanına gitti ve oğlunu öptü. Coral onu bezleyip sıkıca kundakladıktan sonra beşiğe yatırdığında, Peter çoktan uykuya dalmıştı.

Coral, “Bu şekilde kundaklanınca kendini güvende hissedecek, tıpkı annesinin rahmindeki gibi.”

Birbirlerinden gözlerini kaçırdılar.

Coral şifonyeri açtı ve içindeki biberonları çıkardı. Sam onun da Maggie'yi aklına getirmemeye çalıştığını düşünüyordu.

“Biraz mama yapsak iyi olur. Uyandığında acıkır.”

Sam Coral'ın arkasından mutfağa giderken dansçılar ga-

lerisinden geçti ve ona otları verdi. “Maggie’nin ebesi çocuk meme emmediği zaman bunları çaya karıştırıp vermemi söyledi.”

İkisi birlikte otlara baktılar, ama konuşmadılar.

Sam’in cep telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkardı ve arayan numaraya baktı. Arama Yerbería Guadalupe’den yapıyordu. Maggie yine de Peter’ı istiyor muydu? Onu bu duruma soktuğu için ona kızgın olduğunu hissetti.

“Maggie mi?” diye sordu Coral.

“Evet.”

“Cevap verecek misin?”

Bir süre çalan telefonu öylece elinde tuttu. “Hayır, veremeyeceğim.”

Coral Peter’ın çayına su koydu. O su kaynamadan Sam’in cep telefonu üç defa daha çaldı. Coral soya sütünü sulandırıp içine biraz pekmez ve sıcak çay eklerken beş kere daha çaldı. Coral biberonlardan bir tanesini doldururken Sam gelen mesajlara da bakmadı. Coral biberonların bir tanesini yere düşürdü ve çalan telefonun sesini dinlerken onu yeniden sterilize etti. Coral biberonları bir kenara koyup titreyerek alnını buzdolabına dayadı.

“Bunu neden yaptığını bana bir kere daha hatırlatır mısın, Sam?”

Sam sinirli bir şekilde konuşmaya başladı, “Bilmem. Hadi birini seçelim: Çocuk düşürme girişimi, cinselliği reddetme, çocuğu tehlikeye atma—bütün dünyanın Peter’den haberi var ve onun İsa olduğunu düşünüyorlar, Tanrı aşkına! Bütün bunların üstüne bugün bana Peter’ı istemediğini, boşanmak istediğini söyledi. Bebeği ben alabilirmişim. Acaba başka neler var? Ben aylardır kışımı yırtıyorum para için—büyük sır—ama onun bok gibi parası varmış. En başından beri!”

Coral iç çekti.

Sam başını eğerek, “O röportajdan sonra Peter artık onun yanında güvende değildi” dedi.

Coral önceden açılmış bir kırmızı şarap şişesi getirip iki kadeh doldurdu ve birini ona uzattı. Sam sırtı duvara dayalı dururken o da sırtını buzdolabına dayadı ve ikisi de içkilerini içtiler.

“Uykun var mı?” diye sordu Sam gözünün önüne Yerberia Guadalupe gelirken.

“Benim yok, ama sen çok tuhaf bir gün geçirdin, öyle değil mi? Ofiste benimle seks, oradan Maggie’yi televizyon röportajından tam zamanında kurtarma, sonra baba oldun ve şimdi de... şimdi de bir kaçaksın.”

Sam ona baktı. “Eğer beni şikâyet ederse, öyleyim.”

“Edeceğini düşünüyor musun?”

“Peter’ı aldığımı biliyor. Onu incitmeyeceğimi de biliyor. Neden şikâyet etsin ki? Onu zaten istemiyordu.” İkna olmamış görüldüğünün farkındaydı.

“Ben senin yerinde olsaydım, yorgunluktan bitmiş olurum.”

“Şu anda öyle misin?”

“Hayır.”

Sam Coral’ın üzerindeki taytla ne kadar güzel görüldüğünü fark etti. “Bu daire çok güzelmiş. Bana etrafı gezdirir misin?”

Coral ayaklarına baktı, bir nefes aldı ve kollarını kavuşturup tekrar Sam’e baktı. “Beğendiğin için ne kadar da şanslıyım değil mi? Sana iç çamaşırı çekmecemi gösterebilirim, dış fırçama ne dersin? Bakalım, başka ne olabilir?”

Sam doğruldu. “Ben şey demek istemedim... Coral, sorun nedir?”

“Daha önce buraya hiç kimse gelmedi, Sam! Ne Theo, ne de başka bir erkek.”

“Evet, bunu anladım zaten.” Başka ne diyeceğini bilmiyordu.

Coral biraz daha şarap doldurdu, ardından şişeyi sert bir şekilde yerine koydu. “Sana geceleri yalnız kaldığımda ne yaptığımı göstereceğim.”

Mutfaktan çıkıp yatak odasına gitti. Peter’ı kontrol ettikten sonra başka bir kapıyı açıp içeri girdi ve ışıkları yaktı.

“Ayakkabılarını çıkar.”

Sam söyleneni yaptı.

Oda 3,5 metreye 4,5 metreden daha büyük değildi, ama uzun duvarların ikisi de zeminden tavana kadar aynayla kaplanmıştı. Aynaların önünde de baştanbaşa uzanan tırabzanlar vardı. İçinde CD’ler bulunan bir CD rafının üzerinde küçük bir müzik seti vardı. Coral dairenin ikinci yatak odasını bir dansçı stüdyosuna dönüştürmüştü. Ahşap zemin esnek görünüyordu.

“İstersen oturabilirsin.”

Sam oturdu.

“Bu döşemeleri ben yaptırdım. Doğal akçaağaç. Bütün ek yerlerinde sert kauçuktan yastıklar var. Normal döşemelerde dansçılar ya kaval kemiklerini sakatlar ya da başlarına daha kötüsü gelir.”

İçinde üst üste yığılmış dans ayakkabıları olan bir dolabı açtı. Bir çift kırmızı puant* çıkardı, ayağına giydi ve bileklerinden bağladı.

Tırabzanlardan birine gitti ve “Buna bar denir” dedikten sonra ısınma hareketleri yapmaya başladı.

* *Bale ayakkabısı. (ç.n.)*

Sam büyülenmiş bir halde onu izliyordu. Theomund Brown onu bir müzikal korosunda bulmuş ve kaliteli bir fahişeye dönüştürmüştü. Ama orijinal Coral hâlâ burada, birçok varlıklı tiyatrocunun yaşadığı Lincoln Park'taydı—Met, Amerikan Bale Tiyatrosu ve daha başkaları yürüme mesafesinde, Broadway ise sadece çok kısa bir yolculukla ulaşılabilircek yakınlıktaydı.

“Sanırım sık sık tiyatroya gidiyorsundur” dedi.

“Evet, tek başıma.” Barı ısınmak ve Sam’in adını bilemediği hareketleri yapmak için kullanıyordu.

“Eski kariyerini hobi haline getirmişsin. Bu iyi bir şey.”

Coral ofladı. “Hobi mi? Sanırım bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Evet, sanırım bu bir hobi, ama ben bu işte çok iyiyim, Sam. Margot Fonteyn’in yaptığı en iyi dansı yapabilirim.”

Sam hobi kelimesini kullandığı bölümü geri almış olmayı diledi. “Neydi o?”

Coral duraksadı, nefesini ayarladı, ellerini kalçalarına koydu. “Gül Adacyo.”

“Gül ne?”

“CD’lerin arasında Ç harfini bul ve Çaykovski’nin Uyuyan Güzel’ini çıkar.”

Sam söylediği CD’yi buldu, ona, “Bunları artık internetten indirebiliyorsun, biliyorsun, değil mi?” dedi.

Coral sinirli bir şekilde burnundan nefes verdi. “Dolaba bak. Orada ipek güller olacak.”

Sam onları da buldu. “Şimdi ne yapayım?”

“Fonteyn bunu 1949 yılında Uyuyan Güzel’in birinci perdesinde yaptı. Prenses Aurora on sekizinci doğum gününü kutluyor. Dört tane talibi gelip ona gül veriyor.”

Coral pozisyonunu aldı, kolları açıldı. “Evet, müziği başlat.”

Sam dediğini yaptı ve arpın sesini duydu.

Coral'ın bedeni müziği canlandırmaya başladı.

Kollarını, tıpkı açmakta olan taç yapraklar gibi başının üzerine kaldırdı. Hiç zorlanmadan kendi çevresinde döndü. Parmak uçlarında kalktı, vücudunun üst kısmını aşağı doğru bükte, kollarını savurdu ve bunu art arda defalarca yaptı, sonra da yerde bir kuğu gibi süzüldü. Kırmızı ayakkabıları uçtukça her erkeğin rüyalarını süsleyen o prenses gibi görünüyordu.

“Şimdi buraya gel, Bay Duffy. Bana kur yapan prensler gibi dur. Ben Prenses Aurora'yım. Elini açık tut. Ben sana doğru eğileceğim. Ayakkabılarımın üzerinde ikinci bir gösteri yapacağım.”

Müzik setinden trompetlerin sesi duyuldu ve davullar çalmaya başladı. Sonra da orkestranın tamamı muhteşem bir müziğe giriş yaptı.

Coral doğruldu ve sol parmak uçlarının üzerinde dengesini buldu, sağ ayağı arkasında, havada kavis çiziyordu, bir eli de hafifçe Sam'in eline temas halindeydi. Sam buna inanamamıştı.

“Döndür beni” dedi Coral.

Sam düşmesinden korkarak Coral'ın istediğini yaptı. Coral adeta bir topaç gibi dönüyordu.

“Bana bir gül ver.”

Verdi ve Coral onu bırakıp gülü aldı, yardım almadan sol ayak uçlarında dengesini buldu. Hiç yana yatmadan dimdik durmuştu. Bunu yapmak imkânsız gibi görünüyordu.

Sam'in elini tuttu. Müzik setinden çalan zillerin sesleri gelmeye başladı.

“Tekrar yap.”

Üç kere daha aynı şeyleri tekrarladılar—dönüş, bırakma,

sadece sol ayakucunda dengede durma. Her seferinde davullar çalıyor, Coral bir başka gülü alıyordu.

Sonunda Coral kollarını zafer kazanmış gibi başının üstüne kaldırdı ve elinde dört tane gülle tek noktada dışarıdan bakana sonsuza kadar sürmüş gibi gelecek kadar uzun bir süre durdu. Son kez parmak uçlarında döndü ve selam verdi.

Sam buna inanmamıştı. Brown'ın mezarını kazıp, Coral'a yaptıkları için onu bir daha öldürmek istedi. Hayretler içinde, 'bravo, bravo,' diye haykırarak onu alkışladı.

Coral onun kollarında döndü, onu yanağından öptü ve "Teşekkür ederim, Prensım" dedi.

Müzik durduğu anda Peter'in ağlama sesini duydular.

Coral'ın Peter'ı tekrar uyutması biraz zaman aldı. Sam, Coral'ın sarı renkli yatağının yanından Peter'ın biberondaki ev yapımı mamayı yiyip yemeyeceğini görmek için gergin bir şekilde onu izledi. Peter mamayı yedi. Coral Peter'ı beşiğe koyarken Sam'in mesajlarını kontrol etmek için telefonunu eline aldığını, biraz dinlediğini sonra hızla kapattığını ve şarap kadehinden koca bir yudum aldığını gördü.

Coral Sam'in telefona bakarak, "Bunun için biraz geç artık" diye mırıldandığını duydu. Sam ona baktı. "Maggie kızgın, ama Peter'ı geri götüremem. Kiliseden en az bir kişi—ki tam bir boşboğaz—onun nerede olduğunu biliyor. Muhabirler her an onu bulabilirler. Ne yapacağım ben?"

"Sabaha kadar pek bir şey yapamazsın. Hadi seni şu üstündeki giysilerden kurtaralım."

Coral Sam'in kadehini elinden aldı, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, onu güldürmek için aldığı kokunun etkisiyle

kaşlarını kaldırdı. “Pantolonunu da ver bakalım” dedi. Sam de çıkardı. Arkasından gömleğini çıkardı. Bir yandan da “Teşekkürler, Coral” diyerek sarı yorganın altına girdi ve anında uykuya daldı.

Sam’in giysileri elinde bir ona, bir Peter’e baktı Coral. Şu ana kadar işler yolundaydı. Sam hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Coral’ın şekillendireceği, uyuyan koca bir oyun hamuru gibiydi.

Teorik olarak hemen Peter’ı alıp Luis’e götürebilirdi, ama Coral’ın yeni hayatına peşinde polisle başlamaya hiç niyeti yoktu.

Francisco’nun ne zaman gelip yakınlardaki yerleri inceleyeceğini ve birini seçip bir plan yapacağını merak etti.

Sam’in gömleğini katlarken Francisco’yu son kez uyurken gördüğü zamanı hatırladı. Mexico City’den ayrılmadan önceki gündü. Tıpkı Sam gibi o da sağ tarafına yatmıştı. Tıpkı onun gibi hemen uykuya dalmıştı—rahat bir uyku değildi, göz kapaklarının altında gözlerinin kımıldadığı görülebiliyordu, şüphesiz rüyasında bir çocuğu kaçırdığını görüyordu. Sam’in de gözleri kımıldıyordu—muhtemelen rüyasında ağlayan bir kadın görüyordu. Maggie daha önce Peter’ı istememiş, ama şimdi fikrini değiştirmiş olabilirdi. Karısı bir evlat edindirme kurumunda çalışan bir müşterisinden, yeni doğmuş bir bebeği annesinden ayırmanın önceden ondan vazgeçtiğini belirten kâğıtları imzalamış da olsa ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Giysileri bir kenara bıraktı ve Sam’in cep telefonunu aradı. Maggie’nin mesajları Sam’in ilgisini çekmiyor olabilirdi, ama onun ilgisini çekiyordu. Eğer Maggie’nin işlere müdahale etmesi gibi bir ihtimal varsa, Luis’in bunu bilmesi gerekiyordu. Telefonu yavaşça sehpanın üzerinden alırken bir yandan da Sam’in hızlı hızlı kımıldayan gözlerini kontrol ediyordu.

Parmak uçlarında banyoya gitti—banyoda siyah karo zemin, sarı duş perdesi, aynalarla dolu bir duvar, küre şeklinde tuvalet masası lambaları vardı.

Sam'i telefonunu kullanırken izlediği için şifresini biliyordu. Klozete oturdu ve aradığı son numarayı aradı. İstenince hemen Sam'in şifresini tuşladı.

Maggie'nin ilk mesajı kısa ve kızgındı, "Sam, Peter'ı hemen geri getir!"

İkinci mesaj o kadar hiddetli değildi ve biraz daha uzundu, "Sam, bunu neden yaptığın hakkında konuşabiliriz, ama önce Peter'ı geri getirmen gerek." Bir sonraki çaresizdi. "Sam, mesajlarımı alıyor musun? Neden cevap vermiyorsun?" Bir sonraki gözyaşlarıyla doluydu, "Neredesin? Bunu neden yaptın? Peter iyi mi? Ara beni. Lütfen beni ara."

Bir sonraki Coral'ı şaşırttı. "Peki o halde. Gerçeği öğrenmen gerek! Peter'ın senin çocuğun olmama ihtimali var! Onun üzerinde hiçbir hakkın olmaması ihtimali var. Beni duydu mu? Onu geri getirdiğinde sana durumu açıklayacağım."

Coral gülümsedi. İyi deneme *Maggie*.

Son mesaj ise Coral'ı şok etti.

"Sam, bebeğimi bana geri getiriyorsun! Sam bebeğimi getir! Onun bana ihtiyacı var, bana ihtiyacı var! Onu istemediğimi söylediğim zaman ciddi değildim. Öyle demek istemiştim! O daha küçücük. Bunu yapamazsın! Onu bana geri getir, Sam! Bebeğimi bana getir, *getir*, bebeğimi getir, getir *bebeğimi, bebeğimi bana getir!* Emzirilmesi lazım! Küçük bir bebeğin emzirilmesi gerektiğini bilmiyor musun? Senin neyin var? Ölmemi mi istiyorsun? İstedğim tek şey anne olmaktı. Hepsi bu. Sadece bir anne. Bazı kötü şeyler söylediğimi biliyorum, ama onlarda *ciddi değildim. Peter'ı bana geri getir!* Bebeğimi bana getir, *Sam*. Onu geri getirmek zorundasın, lütfen... lütfen getirir misin? Beni öldürme Sam. Beni öldürme."

Telefon Coral'ın elinden banyo halısının üzerine düştü. Bir kadın olarak onu çok iyi anlamıştı. Maggie'nin tek isteği anne olmaktı. Bir fahişe olmadan önce Coral da bunu istemişti.

Sonra tek istediği dans etmek olmuştu.

Belki bazı insanlar dans etmenin annelik kadar önemli bir şey olmadığını düşünürler, ama o dans edebilmek için her yolu denemişti. Plastik cerrahlara gitmiş ve göğüs küçültme, kalça küçültme ameliyatı olmak istemişti. Onlardan dans etmesini engelleyen her kıvrımını kesip atmalarını istemişti, Onlar bunu yapmadılar. Onu sakat bırakabileceğini, hayatını riske atacağını söylediler.

Bir kadın olarak Maggie'nin hayalini nasıl sona erdirebilirdi? Coral öne eğildi, sanki Peter onun rahminden sökölüp alınmış gibi onun acısını hissetti. Birden bir hatırası gözünde canlandı. Annesinin evlendiği adamı ve bir gece annesi uyurken Coral'ın sahip olduğu her şeyi nasıl elinden aldığını—masumiyetini, güven duygusunu ve hayata olan inancını. Bir kadın olarak annesi onu korumalıydı, ama Coral o adamın sekiz yaşındaki oyuncağı olmuştu. Şu kocaman kötü dünyayı çok küçük yaşta öğrenmişti.

Peter iyi olabilirdi. Salati ona zarar vermezdi. Maggie eğer elini çabuk tutarsa başka bir bebek sahibi olabilirdi. Ama Coral, 'Gül Adacyo' dansını Sam'den başka hiç kimse için sergileyemeyecekti.

Nemli gözlerini silerek doğruldu, parmak uçlarında banyodan çıktı ve telefonu yerine koydu. Peter'ı kontrol etti ve beşiğinin yanına diz çöktü, fısıldayarak, "Annen seni çok seviyor, Küçük Bey. Annen seni kesinlikle çok seviyor."

Pişmanlıkla önce biraz oyalandı, sonra kendi cep telefonunu eline aldı. Peter'e fısıldayarak, "Çok üzgünüm, tatlım"

dedi ve çocuğun fotoğrafını çekti. Arkasından soluk soluğa bir ses duydu.

Sam yatakta oturmuş, üstünden terler boşanıyordu. Yaptığı şeyi görmüş müydü? Telefonunu eliyle gizledi.

“Bir şey yok, Sam. Sadece bir kâbus gördün.” Yanına gitti ve kolunu okşadı, telefonunu da haliya bıraktı. “Benim Coral. Hadi uyumaya devam et.”

“Ne yapacağımı biliyorum, Coral! Bunu nasıl çözeceğimi biliyorum. Gerçekten çözeceğim!”

Coral gerildi. “Nasıl?”

“Bir DNA testiyle! Tek yapmam gereken bir DNA testi. Bu bütün dünyaya Peter’ın benim oğlum olduğunu kanıtlar. Hem Maggie’ye de kanıtlamış olur. Peter doğduğunda çılgınca şeyler söyledi, ayrıca gittiği kilisedeki insanların da saçma sapan şeylere inanmasına izin veriyor.”

Coral yüz ifadesini korudu. “DNA testi mi?” Bu onun için her şeyin sonu demekti. Salati Peter’ın bir klon olmadığını öğrenecekti. Akli hızla çalışıyordu. “Demek DNA testi. Ne güzel bir fikir! Bunun sonuçlanması ne kadar sürüyor?”

“Bilmiyorum, ama öğrenirim. Sanırım tek yapmaları gereken benim, Maggie’nin ve Peter’ın ağzının içinden örnek almak. Ama laboratuardaki testlerin ne kadar sürdüğünden emin değilim. Örnekleri Felix alabilir. Yok, o olmaz. Bağımsız bir kaynağa ihtiyacımız var, ama çözüm bu. Bunu neden daha önce düşünemedim ben?”

“Neyse canım şimdi düşündün ya, hadi uyumaya devam et.”

Sam esnedi. “Evet, artık uyuyabilirim. Teşekkürler Coral. Her şey için teşekkür ederim.”

Sam uzandı, Coral da o uykuya dalana kadar yatağın kenarında oturdu. Bir zamanlar onu sevmişti, muhtemelen hâlâ seviyordu. Fakat Sam onu sevmemişti. Bunu anlayabiliyordu.

Üstünü değiştirip sarı ipek pijamalarını giydi ve oturma odasına gitti. Aralarındaki protokolü çiğnedi ve Luis'e DNA testi hakkında bir e-posta gönderip, Peter'ın fotoğrafını iliş-tirdi.

19. bölüm

Maggie Yerberia Guadalupe’de uyanıp da Peter’ın ve Sam’in orada olmadığını anladığı ilk anda endişelenmedi. Muhtemelen iyi bir baba gibi Sam, koridorda Peter’ı kollarında sallıyordu.

Karanlık odada öylece yattı. Dış dünyada onu beklemekte olan şeylere rağmen kendini hâlâ güvende hissediyordu. Yavaş yavaş Teresita’nın bu ek odasında neler olduğunu görmeye başladı. Yatağın yanında üzerinde ilaçlar bulunan bir komodin—suda yaptığı o harikulade doğumdan sonra bir şeye ihtiyacı olacağından değil. Diğer tarafta küçük, üzeri güllerle kaplı bir mihrap ve onun ait olduğu Guadalupe Bakiresi. Bir ay kadar önce Teresita gülün neden Bakire’nin çiçeği olduğunu açıklamıştı.

Cortés, Aztekleri zapt ettikten bir ay sonra Juan Diego adlı fakir bir adam Tepeyac adı verilen bir tepedeymiş. Bazıları o adamın Mexico City’deki kiliseye, bazıları da bir zamanlar o tepede tapınağı olan Aztek Tanrısı Tonantzin’e ibadet etmeye gittiğini söylüyor. Öyle ya da böyle, Juan Diego kuşların güzel ötüşlerini duymuş ve onları görmek için tepeye tırmanmış. Kuşları göreceğini sanırken, onların yerine giysileri güneş gibi parlayan güzel bir kadın görmüş. Etrafındaki toprak gökkuşağının tüm renkleriyle parlıyor, topraktaki bitkiler de mücevherler gibi ışıldıyormuş. Juan dizlerinin üzerine çökmüş, kadın da onu selamlamış. “Juanito, benim mütevazı evladım,

nereye gidiyorsun?” Juan Diego ona nereye gittiğini söylemiş, kadın da ondan Mexico City’nin piskoposuna bir mesaj iletmesini istemiş. Meksika’nın kederli halkını teselli edebileceği bir kilise yapabilir mi diye sormuş. Juan da mesajı iletmiş, ama piskopos bu hikâyeye inanmamış.

Juan tepeye geri dönünce kadın, piskoposun bir işaret görme isteğini kabul etmiş. Juan’dan tepenin zirvesine çıkmasını ve oradan çiçek toplamasını istemiş. Juan mevsimi olmadığı halde tepenin bu kayalık zeminini mis kokulu güllerle kaplı görünce çok şaşırmış. Kadın ondan *tilma* ya da *manta* adı verilen pelerinini güllerle doldurmasını ve onları piskoposa götürmesini istemiş. Juan onları götürüp de pelerinini açınca piskopos hayretler içinde kalmış. Bütün güller yere saçılmış ve Juan Diego’nun tilmasının içinde Tepeyac’ın Leydisi’nin, Kutsal Anne’nin resmi görünmüş. Piskopos istenen kiliseyi inşa ettirmiş.

O günden beri her yıl Tepeyac’ta bir kutlama yapıldığını söylemişti, Teresita. Hacılar, tıpkı Juan Diego gibi, Bakire’nin Bazilikası’na giden taşlı yolu dizlerinin üzerinde yürür ve ona Mistik Gül derlermiş.

Maggie Doña Teresita’nın kurumuş güllerinin kokusunu hâlâ duyabildiğini düşündü. Koridorda Sam’in ayak seslerini dinledi, duyamayınca nerede olduğunu görmek için yatağından kalktı—muhtemelen tuvalete ya da Teresita’nın mutfağına gitmişti. Koridor boştu, en uzak tarafındaki gece lambasının soluk ışığı belli oluyordu sadece.

Hissettiği rahatsızlığı önemsemeyerek parmak uçlarında banyoya gitti. Kapı aralıktı, ama Sam orada da yoktu. “Sam?” diye seslendi. Teresita’nın mutfağına ve doğum odasına gitti. Oraların da boş olduğunu gördü. Parmak uçlarında ön tarafta, dükkân bölümüne gitti. Sam orada da değildi. Kafası ka-

rışmış bir halde Teresita'nın dükkânının kapalı ön camlarına baktı. O anda Sam ile Teresita arasında geçen fısıldaşmayı hatırladı. Ne söylediklerini anımsamıyordu, tek hatırladığı o sırada Peter'ı doğururken aldığı keyifti. Çıplak ayaklarıyla Teresita'nın koridoruna geri döndü, oradaki kapıları açtı. Sam orada da değildi. Belki de uyuyamamış, Peter ve Teresita ile birlikte yürüyüşe çıkmıştı.

Maggie onu uyandırmayı hiç istemeyerek usulca Teresita'nın kapısını tıklattı.

“*Adelante*” diye cevap verdi Teresita.

“Benim Maggie. Uyandırdığım için kusura bakma. Peter'ı alacaktım. Sam'in nereye gittiğini biliyor musun?”

Teresita buruşmuş geceliğiyle kalkıp oturdu. Uzun siyah saçları yastık kılıfına dökülüyordu.

“Senyor Duffy burada değil, *mi hija*.” O, Peter'ı alıp gitti.”

Maggie buna reaksiyon göstermeden önce sokaktan gelen fısıltılı sesleri duydular. Rahatlamış bir şekilde ön kapıya doğru yürüyecekti ki, Teresita elinden yakaladı. “Muhabirler, mija. Telefon ediyorlardı. Telefonu kapattım ve kepenkleri indirdim. Burada kimse yok sanacaklar.”

Sharmina sonunda dayanamayıp ötmüş olmalıydı.

“Kocan ve bebeğin buradan gitti.”

Maggie onun böyle söylediğini sandı, ama bu hiç mantıklı değildi. Telaşla odasına geri döndü ve hiç açmadığı cep telefonunu bulmak için el çantasının altını üstüne getirdi. Sam ona bu konuda durmadan şikâyet ediyordu. Muhabirler için yarın endişelenebilirdi; şu anda Peter'ı bulmalıydı. Belki de Sam onu aramaya çalışmış ya da onu uyandırmamak için mesaj bırakmış olabilirdi. Şansına, telefonunun şarjı doluydu,

* *Girin.* (ç.n.)

** *Kızım.* (ç.n.)

ama gelen bir mesaj yoktu. Sam'in numarasını tuşladı, cevap alamadı, ama Peter'ı geri getirmesi için sert bir mesaj bıraktı.

Sam'in aramasını beklerken Maggie küçük mihraba gitti ve Teresita'nın kurumuş güllerinden birini eline aldı. Elinde gülle birlikte yatağına oturup zamanı geçmiş gülü kokladı. İlk mesajının yeterince açık olup olmadığından emin olamayınca elindeki gülün taç yapraklarından birini koparıırken Sam'i tekrar aradı. Telefonu cevap vermedi. Bir mesaj daha bıraktı, bir tane daha, sonra bir tane daha. Artık üzerinde Teresita'nın verdiği sade keten gecelikle karanlık odada ileri geri dolaşıyor, gülün kurumuş taçyapraklarını koparıyordu.

Sam telefona cevap vermedi; onu aramadı da. Son mesajını bırakırken Maggie dizlerinin üstüne çökmüş hıçkırıyor, elindeki solgun gülü, bütün taç yaprakları dökülene ve dikenleri elini çizik içinde bırakana kadar yatağa vuruyordu. "Onu geri getirmen gerek, lütfen... lütfen getirir misin? Beni öldürme, Sam. Beni öldürme."

Maggie telefonu kapattı, yüzünü yatak çarşaflarına gömdü ve en sonunda ne yaptığının farkına varana kadar durdurulamaz şekilde ağladı. Sam'i aslında onun hatası olmayan şeyler için suçlamıştı. Sam komada kalmıştı, beyni hasar görmüştü. Yaptığı hiçbir şey onun hatası değildi. Sonra Maggie onu cinsel olarak reddetmişti, ah evet, gerdek gecesi onu vurmuştu. Maggie bunu unutmuştu. Ayrıca Jess'in ölümünün Peter'ın mutluluğunu karartmasına izin vermişti. Sam'i de, oğlunu da istemediğini söylemişti. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Sonra da televizyon kanalına gitmiş ve bütün dünyayı Peter'ın ilahi bir çocuk olduğuna ikna etmişti.

"Şşşşş, mija, şşşşş."

Teresita ıslak bir bezle Maggie'nin yüzünü sildi ve onu tekrar yatağına yatırdı. Maggie ağlıyor, bebeği için yalvarıyordu.

“Şşşş, şşşş, iç şunu.”

Teresita dudaklarına bir fincan dayadı.

“İç şunu, mija.”

Maggie istekli bir şekilde içti, bunun Teresita’nın dükkânından kayıp bebekleri hemen geri getiren sihirli bir iksir olmasını umuyordu.

Soluk soluğa yatağa uzandı ve anında uykuya daldı.

Maggie’yi uyandıran odanın değişen sıcaklığı oldu. Daha önce sıcak olan oda birdenbire soğumuştı. Üstündeki örtülerini aradı, ama onları tekmeleyip aşağı atmış olmalıydı. Gece lambasını yaktı, yere doğru baktı. Orada iki tane ayak gördü. Küçük ayaklar. Başparmakların bir tanesinde tanıdık bir yara izi vardı.

Maggie telaşla gözlerini ovuşturdu ve tekrar baktı. Ayaklar yine oradaydı, bronz renkli ince bacaklara bağlıydılar. Ayakların sahibi eğildi ve Maggie’nin gözlerinin içine baktı.

“Anne, beni görebiliyor musun?”

Bu Jess’ti.

Maggie bir çığlık attı ve yatağın üstünde zıpladı. Bu rüyadan uyanabilmek için kendini çimdikledi. Uyanamayınca da ağzını yastıkla kapatıp Jess’in gözlerine bakarak neşeyle çığlık attı.

“Anne korkma.”

Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi güm güm atıyordu.

“Korkma. Ti voglio bene, anneciğim” dedi.

Maggie yastığı indirdi. Bu Jess’ti.

“Sen gerçek misin?”

“Evet anneciğim. Senin beni görmediğin zamanlar da gerçektim.”

“Oh, Jess! Geri döndün demek! Canım benim! Burada kalacak mısın?”

“Ben hiçbir yere gitmedim ki. Sürekli buradaydım.”

Maggie yatağında doğruldu, “Burada mıydın?”

“Evet anneciğim. Ölümün yeri buradan çok uzakta değil. Çok yakın. Senin zaman dediğin şeydeki anların arasında.”

“Öyle mi?” Maggie gözlerini sildi. “Bunu hayal etsene.”

Maggie yataktan çıktı ve Jess’in hayaletinin yanına gitti. Jess mayosunun üstüne bir gömlek giymişti, tıpkı Maggiore Gölü’nün kıyısında geçirdikleri o sonsuz saatlerde olduğu gibi. Boyu daha uzundu ama.

“Ne kadar da büyümüşsün!”

“On bir yaşımdayım.”

“On bir mi? Nasıl?”

“Ben ölmedim. Yaşamaya devam ediyorum.”

Maggie ona doğru uzandı. “Sana dokunsam bir şey olur mu?”

Jess güldü. “Bunu çok özledim.”

Maggie gerilimli havaya doğru uzandı ve ellerinin onun dolgun buklelerine değdiğini gördü, ellerinin onların arasından geçip gideceğinden emindi. Öyle olmadı. Jess’in saçları ellerindeydi. Onun buklelerini karıştırıyordu. Bu muhteşem hediyeyle mutlulukla dolu bir halde gözlerini yumdu. Daha fazlasını isteyerek Tanrı’yı gücendirmekten korkuyordu. Sadece bu—bu dokunuş yeterliydi.

“Ti voglio bene, Jess” dedi.

Biraz zaman geçtikten sonra Jess cevap verdi, “Bana sarılmayacak mısın?”

Maggie gülerek öne doğru eğildi ve onu kollarıyla sardı. Teresita’nın karanlık odasında birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Birbirlerinin yüzüne, saçlarına dokundular.

“Ah, seni nasıl özlemişim benim küçük sevgilim. Senin ölümün hayatımın ışığını söndürdü. O kadar uzun zaman ka-

ranlıktaydım ki! Bir süre cehennemde olduğumu bile düşündüm. Ama sen buradasın, işte burada. Seni kollarımda hissedebiliyorum. Kokunu duyabiliyorum. Sana sarılabiliyorum. Yine beni bırakmak zorunda mısın, Jess? Gitmek zorunda mısın?”

“Sanırım öyle, yani senin söylediğin manada.”

“Ne zaman gideceksin?” diye sordu.

“Emin değilim anne, ama buradayken sana yardım edebilirim.”

Jess ona yardım etmek, onu mutlu etmek için doğduğunu söyledi, bir de Felix’i; dünyayı kurtarmak için değil. Bu Maggie’de büyük bir suçluluk duygusuna neden oldu. *Kimdi o?* Sevgi dolu bakışlarla oğlunun yüzünü inceledi. “Bana zaten yardım ettin. Ama bunun ne kadar büyük bir yardım olduğunu bilmiyorsun.”

Jess gülümsedi, uzaklaştı ve eskiden yaptığı gibi kollarını yel değirmeni gibi açtı, odada kayıtsızca dolaştı, sanki ne ölüm, ne de zaman gerçek değilmiş gibi.

“Bir şey bana Peter’ı görmek istediğini söylüyor” dedi Jess.

“Onu tanıyor musun?”

“Ah, evet. İkimiz çok iyi arkadaşız.”

“Kesinlikle Peter’ı görmeyi çok isterim.”

Jess güldü ve bir anda Teresita’nın duvarları yok oldu. Maggie Jess’le birlikte kendini süslü bir beşiğin yanında dikiirken buldu. Uyuyan Peter’ı izliyorlardı.

“Gördün mü? O güvende” dedi Jess.

“Evet, ama nerede?” diye sordu Maggie yalvarır gibi. “Onu geri istiyorum!” Ona uzandı, ama kolları ona dokunamadı. Yeniden Teresita’nın duvarlarının arasındaydılar.

“Teşekkür ederim Jess. Nankörlük etmeyeceğim. Bunun

için çok teşekkür ederim. Tanrı'nın Oğlu için yeryüzünde benim ve Peter'ın dertlerinden başka ilgilenecek bir sürü şey vardır."

"Hayır yok. Sana bir şey daha gösterebilirim" dedi Jess.

Maggie onun Juan Diego'nun dağındaki Guadalupe Leydisi gibi parladığını fark etti. Bir kez daha Teresita'nın duvarları yok oldu. Maggie bir saatin dokuz kez çaldığını duydu, gün ışığını da görünce saatin sabah dokuz olduğunu anladı. Bir saniye sonra Central Park'taydılar.

"Jess sen burada doğdun, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

Maggie eliyle işaret etti. "Aslında buradan çok uzakta da değil. Şu patikanın aşağısında, şelalenin alt tarafındaki köprü'nün altında."

"Sanırım biraz daha kuzeydeydi, anneciğim. Biz şu anda 65. Cadde'deyiz."

"Öyle mi? Biz senin doğduğun sırada bazı kötü adamlardan kaçıyorduk."

"Evet, içlerinden biriyle geçenlerde konuştum. Bak" dedi Jess.

Maggie bebek arabasıyla yürüyen bir çift gördü. Parktaki bankta oturan bir kadın onlara bakıyordu. Adam gazete almaya gittiğinde diğer kadın da banktan kalktı. Dört adam hızla bebek arabasına doğru geldiler ve bebeği alıp gittiler.

"Ti voglio bene, anneciğim" dedi Jess.

"Gidiyor musun? Gitme Jess."

Havada melekler belirdiler, Maggie'ye gülümsüyorlardı. O tath ifadelerinden ne oldukları anlaşılıyordu.

Jess büyük bronz bir büste doğru gitti, melekler de onu izledi.

"Her gün senin aklına geliyorum ve sana seni sevdiğimi

söylüyorum, anneciğim. Her ağladığında elini tutuyorum. Ben hep senin yanındayım. Unutma, bunu unutma” dedi Jess.

Maggie gözlerini açtığında Teresita’nın odasındaydı. Yataktaki yatıyordu, yanında da taze koparılmış bir çiçek vardı.

“Çiçek benim aşkımdır” diye bir ses duydu.

Maggie gözlerini ovuşturdu, rüya gördüğü kesindi, ama tam olarak ne gördüğünü hatırlamıyordu. Kalkıp oturdu. Teresita’nın gecenin bir yarısı ona neden taze bir kırmızı gül getirdiğini merak etti.

20. bölüm

Ertesi sabah Luis elinde işlemeli kılıfının içindeki Meksika işi kamasıyla oynayarak terasta dolaşıyor, planının başarısız olup olmayacağını düşünüyordu. Sam Duffy DNA testi yaptırmak istemişti. Luis her şeyi düşünmüş, ama bu aklına gelmemişti.

Theomund Brown'ın uşağı olduğu zamanlarda böyle, olayların gidişatını değiştirecek derecede önemli bir şeyi önceden sezememiş olsa işinden kovulabilirdi. İş asla böyle bir tehlikeye girmemişti, çünkü anahtar konumdaki bir şeyi gözden kaçırdığı olmamıştı. Luis ayrıntıya odaklanan bir mükemmeliyetçiydi, iş yapma şekline güvenilecek biriydi. Brown onu bu yüzden işe almıştı. Nasıl olup da yıllarca içinde bulunduğu o kadar işten öğrendiği onca şeye rağmen bu kadar önemli bir konuda, ortaya çıkması bu kadar muhtemel bir durumu düşünememişti?

Coral acımasızca, o muhteşem güzelliğini kullanarak kendi çıkarları doğrultusunda hareket edebilirdi. Francisco da eğer bulduysa, o büyük tutku için her şeyi tehlikeye atabilirdi. Sam beladan uzak durmak isteyen biriydi, ama aynı zamanda zekiydi de. Sadece işinin en iyisi olan biri onu alt edebilirdi. Konu adam kaçırma olduğunda Francisco en iyisiydi.

Luis Sam'in—İrlandalıları has dil dökme ustalığıyla bütün kadınların gönlünü kazanabilen bir çapkın olarak—sevdiği birileri tehlikede olduğunda tam bir yuvarlak masa şövalyesine dönüşeceğini tahmin edememişti. Felix Rossi klonlama

projesine başladığı sırada Maggie Sam'in sadece arkadaşıydı. Onu korurken geçen zamanda Maggie'ye âşık olmuştu. Bu gece Sam dünyanın karısı için, karısının da oğlu için bir tehdit oluşturduğunu öğrenmişti ve bütün bu sorunları bir DNA testiyle çözecekti.

Luis buna engel olmalıydı. Koreografisi yapılmış bir dansın gözler önüne serilmesinin tersine, adam kaçırma olayının değişkenleri birbiriyle çakışıyordu. Maggie'nin röportajından sonra Kardinal Salati derhal bir uçağa atlamış Atlas Okyanusu'nu aşarak buraya gelmek için yola çıkmıştı. Francisco da her an burada olabilirdi.

Luis'in planına göre o ikisi asla bir araya gelmemeliydi.

Bu arada Salati'yi karşılaması gereken Coral Sam'in yapacağı DNA testini geciktirmeye çalışıyordu. Luis onun çocuk kaçırıldığı sırada Sam'in yakınlarında olmasını istemiyordu.

Luis salona gidip kilitli kapıyı açtı. Düğmeleri çevirip ışıkları yaktığında rahatsız edici Orta Amerika enstrümanının sesi odayı sardı. Arkasından da davullar geldi.

Halkının kadim müziği eşliğinde annesi Aileen-Reynoso ve babası Juan Pablo'nun heykellerinin yanına gitti ve onların ellerine dokundu.

“Amá, Apá, soy yo su hijo, Luis.”

O hareketsiz dudakların ona cevap vermesini arzu etti. Kız kardeşi Cyntia Cualli, ağabeyi Eduardo Itzli ve erkek kardeşi Roberto Mazatl'ın heykellerine gitti. Babası onlara ölüp gitmiş bir geçmişten kalma isimler vermişti, ama Meksika Eterna o geçmişi yeniden hayata döndürebilirdi.

Kapının dışında birinin olduğunu fark etti—kuzeni ve uşağı. Luis ne kadar onu değiştirmeye çalıştıysa da, bu kuzen eski usul hareket ediyordu: Luis patrondur ve sorgusuz sualsiz ona hizmet edilmeliydi.

“Francisco geldi” dedi kuzeni ve ortadan kayboldu.

Luis şahsi garajını gösteren bir monitöre gitti. Francisco’nun yanında üç eski Los Jinetes üyesiyle bir limuzinden indiğini gördü.

Luis’in babasının Francisco’ya iş bulduğu Askeri Binicilik Okulu, onu inkâr etmediği Meksikalı ataları ve Neza kökeni nedeniyle ahırdan dışarı çıkarmamıştı. Eğer orada onun at binmesine izin verselerdi, bugün Francisco adam kaçıran biri olmazdı.

Luis monitörden onların asansöre binişlerini izledi. Sonra da lobiye gitti. Francisco bir suçluya dönüştüğü zamanlarda bile o ve Luis birbirlerine olan yakınlıklarını korumuşlardı. Şimdi ise Francisco bir güç simsarı ve Meksika Eterna’nın ideal lideriydi.

Asansör kapıları açıldığında en sevdiği kuzeni Francisco karşısındaydı. Soluk bir teni, kara gözleri ve siyah saçları vardı. Eskiden onu daha koyu tenli olan Luis gibi mestizo değil, ya beyaz ya da *castizo*—beyaz Meksikalı ya da melez—zanne derlerdi. Elinde olsa Luis bile beyaz olarak kabul edilmek isterdi, ama ailesinin aşıladığı Aztek mirasına olan ateşli bağlılığı onun kendisini bu şekilde tanımlamasından alıkoyuyordu. Babası bunun Moctezuma ve Cuauhtémoc’u yeniden öldürmek gibi bir şey olacağını söylerdi.

Francisco’nun adamları aşağıda Barakalar adı verilen binanın güvenlik görevlilerinin kaldığı odalarda istirahat edeceklerdi. Ne olursa olsun, yetkililer çocuğu kaçıranları burada aramazdı. Luis zaten şimdiye kadar Vali, Emniyet Müdürü ve Belediye Başkanı’yla yemek yemiş ve Brown’ın devlete, şehre, siyasi partilerine ve kampanyalarına karşı göstermiş olduğu cömertliğin, kendisi tarafından da aynı içtenlikle devam edeceğini açıkça ortaya koymuştu. Aslında konu rüşvet olduğun-

da ABD ve Meksika birbirinden çok da farklı değildi. Yalnız rüşvet buradaki *yüksek kademelerde yasal bazı adlar altında veriliyordu, mesela konuşma ücreti, kampanya katkısı, bonus ve yatırım* gibi.

“*Qué tal, Francisco. Geldiğin için teşekkürler. Kardinal gelmeden önce birkaç saatimiz var.*”

“*Quiubo, Luis.*”

Luis, Francisco’nun artık kimseyi kaçırmak istemediğini biliyordu. Neza günleri geçmişte kalmıştı—*çöp yığınlarını karıştırmak, sokaklarda dilenmek, seyyar satıcı arkasını döndüğünde tezgâhtan yiyecek çalmak. Neza’dan taşındıklarında nispeten zengindiler ve Francisco’yla birlikte aynı seyyar satıcılara gidip karınlarını doyuruyorlardı—bu defa parasını ödeyerek.* Evde hep yemeklerinin olacağına inanmaları aylar aldı. Ardından peso devalüasyonu geldi.

Birbirlerine sarıldılar ve Francisco geri çekilerek Luis’in arkasından daireye baktı. “*Dónde está Coral?*”

Luis de bundan korkuyordu. Yalan söylemek zorundaydı. “*Paciencia.*” Bu iş bitene kadar burada olması onun için güvenli değil.”

Francisco kollarını kavuşturdu. “*Por qué dices eso?*”**

“*Şu anda çocuğu elinde bulunduran adamın yanında ve onun yanından ayrılması şüphe çekebilir.*”

“*Adam Coral’ın çocuğunu kaçıracağını mı düşünü?*”

“*Elbette hayır, ama—*”

“*O zaman onu görmek istiyorum.*”

“*Göreceksin, göreceksin!*” Luis kolunu Francisco’nun omzuna attı. “*Gel. Bir şeyler yiyelim. Come algo! Bilgilerimizi tazeleyip plan yapalım.*”

* *Sabırlı ol. (ç.n.)*

** *Neden öyle diyorsun? (ç.n.)*

Francisco Luis'in kolunu üzerinden çekti. "*Mira.** Sana bir şey söyleyeyim, Luis. Normalde kuzenim olduğun için sen ne istersen yaparım, ama bunu yapmam. Senin için bir bebeği kaçırmam. Aslına bakarsan bir bebeği vatan, özgürlük, kartallar, La Reconquista ya da Meksika'nın tamamı için bile kaçırmam. Bunu sadece Coral istediği için yapıyorum." Luis'e tehditkâr bir bakış fırlattı. "Onu bir daha bu şekilde kullanma. Anladın mı?"

Luis kafasını salladı. "Söz veriyorum, ama bu çok önemliydi."

"Dediğin gibi olsun. Şu anda yemek ya da bilgi tazelemek istemiyorum. Onu görmek istiyorum. *Ahorita mismo, entiendes!*" Yoksa Los Jinetes Meksika'ya geri dönecek."

Luis Francisco'yu yine bir kaçırma olayına karıştırdığı için üzgündü, ama bu seferki kişisel bir iş değildi. Güldü. "Mexico City Los Jinetes'in ortalarında olduğu zamanları özleyecek olmalı. Adam kaçırma olayları artmakla kalmamış, rehinelerin ölme oranları da ikiye katlanmış diye duydum."

"Uyuşturucu kartellerinin ve Calderon'un onlara karşı yürüttüğü bir işe yaramayan savaşın sonucu bu. Artık uyuşturucu çeteleri biraz fazladan para kazanmak için yasadışı göçmenleri kaçırıyor ve fidye için rehin tutuyor. Sınırı yasadışı olarak geçen herkesten para istiyorlar. Meksika Eterna dışında herkesten."

"Senden korkuyorlar!" dedi Luis hayranlıkla.

Francisco kendisinden alışılmadık bir şekilde ona endişeyle baktı. "Evet, şimdilik. Eğer Meksika ve ABD işleri ciddiyetle ele almazlarsa yakında hiç kimseden korkmayacaklar. Zaten şimdiden katliam yapıyorlar. Sınır boyundaki Amerika-

* *Bak. (ç.n.)*

** *Tam şu anda! (ç.n.)*

lı diplomatları tehdit ettiklerini, hatta öldürdüklerini biliyor muydun? Şu ana kadar kurbanların çoğu Latin kökenli, ama bu da değişecek. Gittikçe daha cesur oluyorlar. Bir gün tıpkı şu anda Meksika'da yaptıkları gibi ABD'nin içinde beyaz belediye başkanlarını ve şerifleri *öldürecekler*. ABD marihuana ve kokain bağımlılığının bedelini çok ağır biçimde ödeyecek.”

“Bu da Meksika Eterna'yı daha da önemli bir hale getiriyor. Göçmenlerimizin bu şiddete karşı bir alternatifte ihtiyaçları var. Eğer biz yapmazsak çalışmak için kuzeye gidenleri kim koruyacak? Sen çok önemli bir iş yapıyorsun, *primo*.”

Francisco'nun bakışları sertleşti. “Coral neden bu adamın yanında? Nesi oluyor o adam?”

“Eskiden hepimiz Theomund Brown için çalışıyorduk.”

Francisco ona ters ters baktı. “Coral'ı görmek istiyorum. *Deseo verla*.”

“Önce iş konuşamayacak kadar bu gringaya kaptırdın mı kendini gerçekten?”

Luis nefretle arkasını döndü ve ona domates, limon ve portakal suyu, acı baharatlar ve acı biberle hazırlanan geleneksel bir Meksika iştah açıcı içeceği olan sangrita içtiği terasa doğru yol gösterdi. Bunu genellikle tekilayla birlikte içerlerdi, ama şu anda ayık olmaları gerekiyordu.

“Ona gringa deme” dedi Francisco. “Bu ülkenin hiçbir şeyi umurumda değil. Bu ülkenin ruhu yok. Bizden daha üstün olduklarını düşünen küstah insanlarla dolu ve hiç kimseye saygısı olmayan küstah bir hükümeti var. Meksika'nın yarısını ele geçirmekle kalmamışlar, elimizde kalan yarısıyla da ne yapacağımızı söylemeye çalışıyorlar. ABD bizim sadece petrolümüzü ve kendilerine söylendiğinde Meksika'ya dönen ucuz işçilerimizi istiyor.”

* *Kuzen. (ç.n.)*

Luis kafasını salladı. “Belki de öyle, ama ben ABD’nin organize oluşunu beğeniyorum. Bu ülkenin idealleri var. Bir şekilde hâlâ masum, şımartılmış bir bebek gibi. Sağa sola patronluk tasladığında başına neler geleceğini, kendi canının da yanabileceğini görmeye yeni yeni başlıyor. Ayrıca La Reconquista gerçekleştiğinde—”

Francisco bardağında kalan sangritayı da içti. “Luis sen benim kuzenimsin. Seni severim ve sana saygım da var, primo. Bu yüzden sana Coral’ı buraya getirmen için bir saat veriyorum, yoksa gideceğim.”

Coral sarı yorganının altında yatıyor, Sam de onun yanında kestiriyordu. İlk uyandığında Coral DNA testinin zamanı ile ilgili bir telefon bekliyormuş gibi yapmıştı. Bu esnada da ağır ağır kahvaltı hazırlarken onu önce Peter’ı beslemesini söyleyerek, sonra da ne Sam’in, ne de daha önce beraber olduğu başka bir erkeğin karşı koyabildiği türden bir seksle oyalamıştı. Şaşkına dönen Sam bu olaya *Sıkı kuku* adını verdi. Ne zaman bir erkek bundan söz etse yanakları kızarırdı, ama doğru olduğunu da biliyordu. Sam bu terimi siyahlardan öğrendiğini ve Coral’la tanışana kadar bunun bir mit olduğunu düşündüğünü söylemişti. Sam buna Coral’ın şehveti de eklenince karşısındaki adamın hapı yuttuğunu söyledi. Coral bu sayede Sam’in en az bir saat daha devre dışı olacağını umuyordu.

Coral, Sam yanında uyuklarken cep telefonu çaldığında, Francisco’nun gelip gelmediğini merak ediyordu. Yataktan usulca çıktı, stüdyoya gitti ve kapıyı kapattı. “Alo?”

“Coral ben Luis. Ben—” birden konuşması kesildi.

“Buenos dias, Coral.”

“Francisco?”

“Yanıma gel.”

Coral dün akşamdan orada kalan kırmızı bale ayakkabılarını yerden aldı. Bir şekilde söyleyeceklerinin onun kulağına hoş gelmesini sağlamak durumundaydı. “Francisco yapmam. Benim yapmam gereken—”

“Yanıma gel!”

“Francisco, lütfen—”

“Hemen yanıma gel, preciosa, yoksa gidiyorum.” Telefonu kapattı.

Coral da telefonunu kapattı, aklında söz konusu seks olduğunda Francisco’nun sabırsız, acelecî, dediğim dedik, doyumsuz ve çılgın olduğu vardı. Sonra bunun yalnızca kısmen kendi hatası olduğunu hatırladı. Yatak odasına gitti ve saate bakarak Sam için bir not yazdı: *Gitmem gerek. DNA testini yarın öğleden sonrası için ayarladım. Buraya gelecekler ve örnekleri alacaklar. İstersen sonra da Maggie’nin yanına giderler. Bir yere gitme. Çabuk dönerim.*

Bu bir yalandı. Yarın öğleden sonraya kadar Francisco yapması gerekeni çoktan yapmış ve Peter Roma’ya, Vatikan’ın gizliliği içinde yeni İsa olarak taçlandırılacağı yere doğru giden bir uçağa bindirilmiş olacaktı.

Coral çabucak duş aldı, giysi dolabını karıştırdı ve Francisco’nun daha önce görmediği güzel bir şeyler buldu, parfümünü sürdü, sandaletlerini giydi ve evden çıktı. Binanın kapıcısı Chris, onu Luis’in parkın diğer tarafındaki evine götürecek bir taksi çevirdi. Oraya vardığında Luis’in amcası olan kapıcı onu asansöre bindirdi. Asansörün kapıları açıldığında Francisco, yolu kapatacak şekilde orada duruyordu.

“Nerede kaldın?” diye sordu hükmeder bir ifadeyle. Asansöre bindi ve onu bir köşeye doğru geriletti.

Coral Luis'in sesini duydu, "Francisco, üçümüzün konuşması gerek" ama Coral Francisco'nun gözlerinden kelimelerin şu anda onun ilgisini çekmediğini gördü. Francisco butona basarak asansörün kapılarını kapattı. Sonra tekrar açılmamaları için düğmeye bastı.

Coral Francisco'ya doğru uzanarak onun öfke ve ona karşı arzuyla dolu yüzüne dokundu. "İşte buradayım" diye fısıldadı. "Senin putitanım. İşte buradayım."

"Neredeydin?" dedi. İzin istemeden Coral'ın güzel elbisesini yukarı çekip başının üstünden çıkardı.

"Sen nerede olduğumu düşünüyorsun? Bana verdiğin ada layık olup fahişelik yapıyordum." Bu arada Francisco'nun gömleğinin düğmelerini çözüyordu.

"İyi miydi? Benden daha mı iyiydi yoksa?"

"İyiydi."

Francisco'nun yutkunduğunu gördü. Onu okşarken göz yaşları dökmek için neredeyse kendisiyle mücadele ettiğini zannedecekti, adamın sıcak elleri nefes almasını güçleştiriyordu.

İşte burada Luis'in asansöründeydiler. Eğer işler yolunda gitmezse hepsini mahvedecek, yolunda giderse de Maggie ve Sam'i yıllarca ağlatıp kahredecek bir kaçırma olayından sadece birkaç saat uzaklıktaydılar. Buna rağmen Francisco seks yapmak istemişti.

Birbirlerinin üzerinde dolaşan ellerinin hareketlerini izlediler. Coral eğer ruhunu para için satacaksan, bari seks de yap diye düşündü.

Ergenler gibi dilleriyle öpüştüler. Coral içinden en sevdiği Meksika serenadını duydu, "La Feria de las Flores." Bu ona

bir şekilde Uyuyan Güzel'deki Gül Adacyo'yu hatırlattı. Kendisine çiçeklerle kur yapılan bir prenses olmanın ya da serenatta anlatıldığı gibi bir erkeğin, bahçesine ekmek için savaş vereceği ödüllü bir çiçek olmanın nasıl hissettireceğini düşündü.

"Bu iş bitince" diye fısıldadı Francisco. Bedenini onun bedenine yaslamış ağırlığını ona veriyordu. "Meksika'ya gel ve benimle yaşa." Aparatosunu* onun içine yerleştirdi ve bu ona harika hissettirdi. Coral aşına olduğu zevk inleyişini duydu.

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum."

Pantolonu aşağıda ayak bileklerine basan Francisco içine girip çıktıkça, birlikte defalarca inlediler.

"Evlen benimle" dedi Coral ciddi olarak söylemese de.

Francisco duraksadı. "Seni seviyorum. Bu yetmez mi?"

Coral kafasını 'hayır' anlamında salladı.

Eğer bir putita, bir beyaz fahişe olmasaydı, bir adamla yattıktan bu kadar kısa bir süre sonra bir başkasıyla seks yaptığı için utanç duyardı.

Aksine Francisco gidip gelmeyi bırakıp zevkten mest olarak onu sevdiğini haykırdığında Coral, sanki bir zafer kazanmış gibi hissetti. Biraz önce de Sam aynısını yapmış, şehvet dolu yalanlar haykırmişti. İkisi de bir hayatta kalma savaşının içinde olduklarının farkında değildi, ama Coral öyle olduğunu biliyordu.

O, beş milyon dolar kazanmak üzereydi. İki hafta önce doğum kontrol hapı kullanmayı bırakmıştı. Dün gece de Sam onun Gül Adacyo'sunu seyredirken Francisco'yu nasıl o kadar çabuk ve kolayca sevdiyse, Sam'i de öyle sevmiş olabileceğini düşünerek bu planı yapmıştı.

* Erkek cinsel organı. (ç.n.)

En iyi olanın kazanmasını istiyordu.

Francisco'nun kamikazelerinin, Sam'in askerleriyle savaşmasını istemişti. İkisinin spermlerinin, tıpkı Tanrı'nın onları yapmaları için tasarladığı gibi rahminde savaşmalarını istiyordu.

Artık fahişeliği bırakmaya karar vermişti. Çiçekleri, ağaçları ve çimleri olan bir ev alacak ve eğer hamile kalırsa da savaş kazananın çocuğunu büyütecekti.

21. bölüm

Maggie Doña Teresita'nın önerdiği gibi dinlenmeyi reddetmiş, Yerberia Guadalupe'de volta atıyor, Adamo Morelli'nin arka kapıyı çalmasını bekliyordu. Başka ne yapacağını bilemediğinden ona telefon etmişti. Teresita muhabirleri uzak tutmak için kepenkleri açmamıştı.

Maggie, Teresita'nın onun için getirdiği sallanan koltuğa oturmuştu, ama bebeği kayıpken yatağa dönmek onun için söz konusu bile olamazdı. Eğer yolun ortasında bayılıp kalırsa Adamo ona yardım ederdi, ama Maggie bunun olacağını düşünmüyordu. Suda yaptığı doğum çok çabuk ve kolay olmuştu. Ayrıca Maggie de mızımız biri değildi.

Halk azizi Teresita'nın portresindeki insanı hipnotize eden gözlerine baktı. Doña Teresita adını ondan almıştı. Orijinal Teresita'nın sihirli güçleri olduğu ve başkalarının göremediği şeyleri görebildiği söylenirdi. Maggie onun sırrını biliyor olmayı diledi, çünkü sabahtan beri onun içinde de bir şeyler gördüğüne dair bir his vardı. Ama ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Arka sokaktan gelen, "O Sole Mio" şarkısını duydu ve Adamo'nun geldiğini anladı. İçindeki neşeyi kontrol edemeyen Adamo istemeden de olsa şarkı söylüyordu. Yerberia Guadalupe'nin arka kapısını çaldı ve Teresita onu içeri aldı.

"Mia cara!" Kollarını açtı. "Anne oldun! Tebrik ederim! Ama senin yatakta olman gerekmiyor mu?"

Maggie gözyaşlarına boğuldu.

Koşarak yanına gitti. “Sorun nedir? Neden ağlıyorsun?”

“Sam bebeği alıp kaçtı, Adamo!”

Adamo yumruklarını sıktı. “Ne? Onu öldüreceğim!” Kollarını Maggie’ye doladı. “Sen üzülme, mia cara. Ben yanındayım. Bebeğini bulacağız. Hadi anlat bakalım bana. Kız mıydı, oğlan mıydı?”

Maggie ona doğru yaslandı. “Oğlan, çok güzel bir oğlan çocuğu. Adını Peter koydum.”

“Peter. Evet, adı bu kadar güzelse kendisi de çok güzel olmalı. Televizyondaki röportajını gördüm. Muhteşemdin, mia cara. O geri zekâlı insanlar nasıl olur da Peter’ın Tanrı’nın Oğlu olduğunu düşünürler? O sadece bir bebek.”

“Hepsi benim suçum” dedi ağlamaklı bir ifadeyle.

“Hayır. Sen harikaydın. Telefon nerede? Polisi arayalım.”

Maggie onun elini tuttu. “Yapamayız. Mutlaka duyulur, zaten fazlasıyla duyuldu. Peter’ı kendim bulmalıyım ve onu saklamalıyım.” Oturdu.

“Tamam, olur.” Adamo sallanan koltuğun yanına diz çöktü, parmaklarıyla koltuğun kenarına tık tık vurmaya, düşünceli bir şekilde siyah saçlarını karıştırmaya başladı. Sessizce birbirlerine baktılar. “Tamam, olur” diye tekrar etti. “Mia cara, nereden başlayalım?”

“Bilmiyorum! Bilmiyorum! Sam’in onu nereye götürmüş olabileceğini düşünmeye çalışıyorum.”

“Burada yaşayan arkadaşı ya da akrabası var mı?”

“Hayır. Dur, evet var!” diye haykırdı, Maggie. “Evet, var! New York’un her tarafında arkadaşları var. Onlarla her hafta şu Molly Malone denen barda buluşur.”

Oraya gitme fikri Maggie’nin kalbinin sıkışmasına neden oldu. Üzerindeki bu yeni, bol, beyaz hamile elbisesiyle Sam’in

oradaki ahbablarına kilisedeki rahibe gibi değil, deli bir sü-tanne gibi görünecekti. Onu gördüklerinde yüzlerinin alacağı şekli hayal etti. Ona anlayış gösterecekler miydi? Yoksa arkadaşları Sam'e sadık mı kalacaktı?

Adamo ayağa kalktı. "Ben hemen oraya gidiyorum!"

Maggie kararını verdi. "Ben de geliyorum."

Adamo uyarı mahiyetinde bir parmağını kaldırarak, "Sen dinleneceksin, Maggie'm. O kadar. Bu işi bana bırak."

Teresita'nın azarlayan sesini duydular. "Onu yatağına geri döndürmeye çok uğraştım."

Adamo Maggie'yi yanağından öptü ve Yerberia'dan çıktı. Dönüp arkasına baktığında Maggie'nin de peşinden geldiğini gördü.

Sam Coral'ın randevusundan dönmesini beklerken vak-tini oğlunu keşfederek geçirdi. Peter dünyaya gelene kadar bunun bir *keşif* olacağını düşünmemişti, ama Sam için bu saatlerin manası buydu. Kendini herhangi bir risk bulunmayan topraklarda maceraya atılan yeni bir adam gibi hissediyordu.

Kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce olsa bunları 'Kız İşleri' olarak adlandırırdı. Hangi adam daha kafasını bile dik tutamayan bir şeye böylesine sıırıslıklam âşık olabilirdi? Bunun olacağını düşünememişti, bunu becerebileceğini bilmi-yordu.

Coral gittikten sonra Sam'in kalbine bir güneş doğmuş-tu, aklında çok kuvvetli bir ışık yanmıştı. Bunun kaynağı oğlu Peter'di.

Her şeyden önce o muhteşem bir bebektir.

Orantılı yüzünde tatlı bebek yanakları, düğme gibi bir bu-

run, tombik ama köşeli olacak gibi görünen bir çene ve ışıltılı saçan gözler, tıpkı annesininkiler gibi, tabii annesinin gözleri yeşildi, onunkiler ise okyanus mavisiydi ve öyle kocamandı ki açtığı zaman görenlere *ayyyy* dedirtecek cinstendi. Sapsarı ve gür saçları vardı, tıpkı bebekliğinde Sam'in olduğu gibi. Ten renginde Maggie ve Sam'in sorumluluğu ortak, sanki annesinin rahmi Riviera'yı ve orada bronzlaşmış gibiydi. Kulakları ise Sam'in kulaklarının küçüklüğünde olduğu gibi komik değildi, bu sayede Peter okula gittiğinde onunla bu konuda dalga geçilemeyecekti.

Boyu elli üç santim olsa da Sam'in kontrol edebildiği kadarıyla bütün uzuvları tam ve çalışıyor gibi görünüyordu, özellikle de altı değiştirilirken yukarı doğru, fıskiye gibi çalışan yerleri.

Doğduğunda üç buçuk kiloydu. Sam Peter'ın kilo kaybetmiş olmasından şüphelendi ve panik yapmaya başladı. Coral'ın bilgisayarını açtı ve şifre korumalı olduğunu görünce şaşırdı, çünkü buraya kimsenin gelmediğini söylemişti. Bir misafir hesabından giriş yaptı ve internete bağlanıp bebeklerle ilgili bir siteye girdi. Buraya bir erkeğin girmesini beklemiyor olmalıydı, çünkü sitedeki her şey pembeydi, ama Sam azimle devam etti ve yeni doğan bebeklerin on günlük olana kadar kilo verdiklerini öğrendi. Mideleri o zamana kadar kilo alacak kadar yemeği barındıramıyordu.

Ama Sam için Peter'le ilgili olan en güzel şey, bebeğin uyanıp da kendisine baktığı zaman hissettiği duyguydu. Peter, Sam'in kim olduğunu biliyor gibi görünüyordu. *Hayret verici*. Deneme yanılma yöntemiyle Sam, Peter'ın onu iki buçuk metrelik mesafeden görebildiğini keşfetmişti. Eğer daha yakına gelirse Peter'ın gözleri şaşkınlık oluyordu. Ama doğru mesafede durunca oğlunun gözlerindeki babasını tanıdığını gösteren o

ifadeyi görüyordu. Uslu duruyordu. Neşeyle gülümsüyordu. Sam'i mükemmel bir güven içeren bakışla ödüllendiriyordu, sanki *Merhaba baba. Burada olduğun için teşekkür ederim. Sen yanımdayken güvende olduğumu biliyorum*, diyordu.

Sam o bakışı ilk gördüğünde Peter altını doldurmuş durumdaydı. Bu duygudan daha üstün ne olabilirdi? Hiçbir şey. Ne para, ne de seks. O anda Peter gülümserken Sam, o çocuğun hayatı boyunca ona destek olmaya yemin etti. Biraz zaman geçtikten sonra Peter yüzünü buruşturarak bezine devasa boyutta bir kaka yaptığını belli edince bile Sam, "Aferin oğluma!" diye haykırdı ve sıırıslıkam bir aşk ile gidip yeni bir bez getirdi.

İki üç saat boyunca Sam anahtarları şıkırdatarak, sesler çıkararak, konuşarak, onu gezdirerek, besleyerek ve yıkayarak, Peter'ın yeni geldiği bu dünyaya verdiği tepkilerle meşgul olarak oğlunu keşfetti. Maggie'nin bunları kaçırdığı ancak uzun zaman sonra aklına geldi. Peter'ın gittiğini görünce Maggie'nin aklının başına gelip gelmediğini merak etti. Eğer kendine geldiyse ve oğlunu istiyorsa, Sam onları birbirinden ayırmayacaktı. DNA testi sonuçlandığında Maggie, Peter'ı geri alabilirdi.

Kapıdan gelen anahtar seslerini ve Coral'ın içeri girdiğini duydu.

Onun dönüşü Sam'e yaşadığı bir başka ikilemi hatırlattı. Maggie ve Peter'ın güvenliği sağlandığında, dünyanın onlara olan ilgisinin kaybolduğundan emin olduğunda, Coral'dan vazgeçecek miydi?

"Selam Sam" dedi ona titreşimler gönderecek derecede şehvetli bir ses tonuyla. "Ben yokken iki erkeğimin vakti nasıl geçti bakalım?"

Rüzgâr saçlarını dağıtmıştı ve rujunun büyük bölümü si-

linmişti, ama Coral yine de kadınlığın timsali gibi görünüyordu. Tanrı'nın onu diğer dişilerle aynı gezegene koymuş olması hiç adil değildi. Coral'ın tek yapması gereken parmağını şıklatmaktı, en iyi niyetli erkekler bile kız arkadaşlarını ve karılarını anında unuturlardı.

Sam kendisinininkini kesinlikle unutmuştu ve bunun için bahane de üretmiyordu. Eğer Maggie onu isteseydi ve ona sorsaydı, ona neler yaptığını anlatırdı. Tek şansları 'gerçek'ti. Ama bu yarınki meseleydi. Bu, DNA testinden sonra Sam, Maggie ve Peter'ın kendi hayatlarına dönebilecekleri zaman için geçerliydi.

Şu anda Afrodit bizzat birkaç adım ötesinde öylece duruyordu ve Sam Coral'ı da Maggie'yi arzuladığı kadar arzuladığı gerçeğini inkâr etmekten vazgeçmişti, tabii Coral oğlunun anesi değildi.

"İyi geçti" dedi. "Bu arada bu bebeğin bir prens olduğunu biliyor muydun?"

"Tahmin etmiştim" dedi ve ayakkabılarını çıkardı. "Babası kraliyet ailesi mensubu çünkü."

Sam sırtıttı. "Hemen dönerim" dedi ve Peter'ı biraz kestirmesi için beşiğine götürdü.

Geri geldiğinde Coral, Fred Astaire ile Ginger Rogers'ın yanında duruyordu, elbisesi ise koyu bordo renkli halının üzerindeydi.

"Sevişmemizin üstünden beş saat geçtiğinin farkında mısın?" diye mırıldandı bunu nasıl yaptığını merak ettirecek şekilde.

"Öyle mi oldu?"

"Hı-hı. Ben biraz ferahlamak için banyoya gidiyorum. Umarım geri geldiğimde o üstündekilerden kurtulmuş olursun."

Sam dediğini yaptı. Bir battaniye buldu ve dans stüdyosunun zeminine serip Çaykovski'nin Uyuyan Güzeli'ni çalmak üzere hazırladı.

“Hayır, yerde olmaz” dedi Coral.

Coral çırılçıplak battaniyenin üzerine oturdu. Kırmızı ayakkabılarını giyip bileklerini bağlarken Sam'in bu manzaranın keyfini çıkarmasına müsaade etti. Coral bağlama işini bitirdiğinde Sam'in dili tutulmuştu. Coral'ın yerden kalkışını ve adının *bar* olduğunu söylediği tırabzanlara gidip duştan sonra kurutmadığı ıslak saçlarıyla yaptığı ısınma hareketlerini izledi. Sam'e göre Coral'ın vücudunun hareketleri baleye yepyeni bir boyut kazandırıyordu.

“Müziği aç” dedi Coral. Sam de açtı.

Yüzü aynaya dönük, bir bacağı tırabzanın üzerinde, müzik yükseldikçe serçe parmağını bükte. Sam onun son büküşünü yaptığını hissettiği anda ona doğru süzüldü ve hayatının 'diğer' kadınına kucakladı.

Luis eğer Francisco bir kere daha Sam Duffy'nin Coral için ne ifade ettiğini sorarsa çılgılık atacaktı. Kütüphanedeydiler. Luis ayakta Theomund Brown'ın Amerikan kestane ağacı masasının başında dikilmiş, yarın sabahki işlerin üzerinden geçiyordu. Francisco ve adamları da ellerinde biralarla, koltuk ve kanepelerde oturuyorlardı.

Francisco ve adamları çoktan Coral'ın yaşadığı Park Hudson'a bir ziyarette bulunmuş ve mahallede keşif yapmışlardı. Şimdi ise planlarını sonlandırıyor, duvardaki büyük Manhattan haritasına çizgiler çizip çarpılar koyuyorlardı.

Francisco üçüncü kez adamlarına, “İzninizle” dedi. “Luis, seninle dışarıda konuşmalıyız.”

Luis bir kez daha terasa kadar Francisco'yu takip etti.

“Madem bu Sam Duffy sadece eskiden Senyor Brown için çalışmış sıradan bir adam, madem Coral'ın sadece bir arkadaşı, neden onun dairesinde kalıyor yine?”

Luis iç çekti. “Sana söyledim, Francisco. Oğlu için endişeli. Oğlunu oraya götürdü, çünkü gidecek başka bir yeri yok.”

Francisco terra cotta yer karolarının üzerinde ileri geri yürürken elindeki birayla el kol hareketleri yaptı. “Hiçbir yer mi? Hiçbir yer? Bu adamın annesi yok mu? Babası yok mu?”

“Hayır, ikisi de ölmüş. Her neyse Francisco. Bunun planımızla hiçbir ilgisi yok.”

Francisco duraksadı. “Belki seninle ilgili bir durum yok. Benimle ilgisi olup olmadığına da ben karar veririm. Neden Coral ona sadece evini kullandırtmıyor? O neden bütün geceyi orada geçirmek zorunda?”

Luis bu durumdan duyduğu rahatsızlığı gizlemek için yanında taşıdığı kılıflı Aztek bıçağını havada döndürdü. Bu bıçağı biraz takıntı haline getirdiğinin farkındaydı, çünkü kısmen de olsa bu bıçak, tekrar geri getirmeye çalıştığı görkemli geçmiş sembolize ediyordu. Geceleri tek başına sık sık Moctezuma olduğunu hayal ediyordu—İspanyolların elinde ölmüyor, onları yeniyor, böylece halkı da hayatta kalıyordu.

“Luis beni duydun mu?” dedi Francisco.

“Kim biri geceyi orada geçirmek istediğinde kendi evini terk eder?” diye yanıtladı Luis. Francisco'nun Coral'ın Sam'le olan bağlantısını öğrenmesini kesinlikle istemiyordu.

Francisco birasını bitirdi, yere koydu ve Luis'e doğru gitti. Bıçak kılıfını elinden aldı, bıçağı çıkardı ve ters tarafını avcunun içine sürdü.

“Bence sen bana yalan söylüyorsun, Luis.”

Son kavga etmelerinin üstünden yıllar geçmişti. Luis on

altı, Francisco da on dört yaşındaydı, ama yaşına göre yapılıydı. Hâlâ yaşına göre yapılıydı.

“Neden sana yalan söyleyeyim?”

Francisco bıçağı kılıfına soktu ve kılıfı Luis’e verdi. “Sen söyle.”

Kütüphaneye ve planlarına geri dönmek yerine Francisco salona doğru gitti. “Neden burada onların heykelleri var? Neden? Herkes gibi sen de Los Dias de los Muertos, Ölümler Günü’nün gelmesini beklemelisin! Ailenin ruhlarının her zaman etrafında olması iyi bir şey değil.”

Luis homurdandı. “Bu beni ilgilendirir.”

Francisco döndü. “Coral da beni.”

Luis gözlerini devirdi. “Ne yapmamı istediğini anlamıyorum.”

“Belki de Luis sen bir erkeğin bir kadın için neler hissedeceğini anlamıyorsundur. Belki sende normal bir erkeğin sahip olduğu koruma içgüdüleri yoktur.” Kızgın bir şekilde heykelleri işaret etti, “Yoksa Cyntia, tatlı kız kardeşin hâlâ hayatta olabilirdi!”

Bunu ona ancak Coral söylemiş olabilirdi. Ona güvenerek ne büyük bir aptallık etmişti.

Luis öfkelenerek Francisco’ya saldırdı ve onu duvara yapıştırdı. Ondan daha yapılı ve daha güçlü olan Francisco, Luis’i itti ve Luis yere, Cyntia’nın hareketsiz heykelinin yanına düştü. Onun yüzünü görünce Luis’in acısı daha da katlandı. Aztek bıçağını kavradı ve Francisco’nun kafasının birkaç santim yakınına doğru salladı. Neza’dayken itilip kakılmamak için nasıl bıçak kullanılacağını öğrenmişti.

Francisco gürlledi ve kuzenine doğru gitti. Sonra durdu, homurdandı ve başını eğdi. Çaresiz bir halde heykellere dokundu. “Coral’ı suçlama, Luis. Bunları bana sadece beni sana yardım etmeye ikna etmek için söyledi.”

Luis hiçbir şey söylemedi, ama Coral'a ihanetinin bedelin ödetmek niyetindeydi.

“Özür dilerim” dedi Francisco ve boynunu büktü, “*Por favor, perdóname no debí haber hecho ese comentario.*”

Bunlar ilk gece Coral'ın özür dilemek için söylediği sözlerdi. Luis kapının dışından dinlemiş ve onu duymuştu. Francisco ona özür dilemesine gerek olmadığını, çünkü onun sadece beyaz bir fahişe olduğunu söylemişti. Francisco bunu nasıl da unutmuştu? Luis nasıl unutmuştu? Nasıl olup da beyaz bir fahişenin aralarına girmesine izin vermişlerdi?

Francisco elini Luis'in omzuna koydu ve birlikte kütüphaneye döndüler.

Metroda Molly Malone'ye giderken Maggie yarı yolda neredeyse bayılacaktı. Onun halini gören Adamo onu trenden indirdi ve Yerberia Guadalupe'ye dönmeyi reddedince bir taksi çevirdi. Yolun geri kalanını taksiyle gittiler.

Maggie kaldırımda, üzerinde yeşil bir yonca olan o tabelanın altında durduğunda gergin olduğunu hissetti.

“Hazır mısın, mia cara?” diye sordu Adamo.

Maggie kafasını salladı ve onu takip etti.

Barmen Pat onu görünce önce şaşırdı. Sonra yüzünde onu hatırladığını gösteren ifade belirdi. “Maggie, değil mi? İçeri gel kızım, içeri gel. Sam'i mi arıyorsun?”

Maggie rahatlayarak, “Evet, Pat. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Yaramazlık yapıyor demek. Gördüğüm zaman senin yerine kulaklarını çekerim, Maggie kızım, ama dört gündür buraya uğramadı.”

Sam'in en yakın arkadaşı olan Charlie de aynı şeyi söyledi. Onlar da beklediler, içeri giren herkese sordular. Umutları gittikçe tükeniyordu. Hiçbiri Sam'i görmemişti. Nerede olduğunu bilmiyorlardı.

En sonunda Maggie anladı.

Dün kiliseye geldiğinde Sam'den Coral'ın parfümünün kokusu gelmişti. O da oraya gitmişti—Coral'a dönmüştü. Bebeğini çalıp onu o güzel fahişeye götürmüştü. Muhtemelen aylardır birbirlerini beceriyorlardı.

Maggie Peter'ı Coral'ın kollarında düşünmeyi reddetti. Bunu yaparsa çıldıracağını, başka bir silah alacağını ve o *orospuyu* hak ettiği gibi vuracağını biliyordu—Maggie'nin Coral'la tanışmadan önce hiç kullanmadığı bir kelime. Maggie Sam'e Peter'ı istemediğini nasıl söyleyebilmişti? Tanrı onu bu korkunç düşünceleri yüzünden cezalandırıyordu. Tövbe etmeliydi, ama şu anda tek istediği Peter'ı bulmaktı.

Ne yazık ki Maggie'nin Coral'ın nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve soracak kimsesi de yoktu. Coral artık Theomund Brown için çalışmıyordu, çünkü o ölmüştü—dünyadan bir şeytan eksildiği için Tanrı'ya şükürler olsun. Hayatta olsaydı da Maggie, Brown'ın ona değerli fahişesi hakkında tek kelime etmeyeceğini biliyordu. Telefon rehberine bakmaya da gerek yoktu. Coral orada olsa bile Maggie onun soyadını bilmiyordu.

Düne kadar Coral'ın geçmişte kaldığını düşünüyordu, ama hayır. Rakibi şu anda Maggie'nin hasretini çektiği her şeyi elinde bulunduruyordu—bebeği ve erkeği.

Molly Malone'nin dart odasında Maggie ağlıyor, Adamo da onu teselli etmeye çalışıyordu. İçinde hatırlaması gereken bir şey olduğuna dair bir his vardı. Hatırlayamamak onu daha da üzüyordu.

“Geç oldu” diye fısıldadı Adamo. “Benimle birlikte odama gel, mia cara. Oraya muhabir falan gelmez.” Sırtını sıvazladı, ama biraz fazla nazikçe yaptı bunu.

Maggie kafasını kaldırdı. “Hayat böyle bir şey mi, Adamo? Bu mu yani? Artık hiç kimse kimseye sadık değil mi? Birbirimizin yatağında yer kapmaca oynayıp sonra da ölüyor muyuz?”

“Seni seviyorum, Maggie” dedi Adamo.

Maggie ona doğru kaşlarını çattı. “Neden? Gerdek gece-sinde kocamı öldürmeye çalıştım ben! Aylarca kendi öz oğ-lumdan nefret ettim!”

Adamo da kaşlarını çattı. “Sam seni tahrik etmiş olmalı. Ben etmem. Seni seviyorum.”

“Ama beni neden seviyorsun, Adamo? Ben güzel değilim.”

“Yanılıyorsun, mia cara” dedi Adamo.

Maggie ayağa kalktı. Kararını vermişti. Yerberia Guadalupe’ye dönecek ve arka kapıdan gizlice içeri girecekti, çünkü hâlâ Doña Teresita’nın bakımına ihtiyacı vardı. Sonra bebeğini bulmak için bir yol düşünecekti. Ne olursa olsun bir daha asla bir erkeğin aşk yeminine inanmayacaktı.

22. bölüm

Coral sabah saat yedide uyandı ve yataktan çıktı. Gece iki defa Peter'ı besledikleri için pek iyi uyuyamamışlardı. Oturma odasının camdan yapılmış duvarlarından dışarı, Hudson Nehri'ne korkuyla baktı. Nehir her zamankinden daha koyu bir sis tabakasıyla kaplıydı. Fısıldadı, "Tanrım, lütfen yağmur yağmasın!" Yağmur yağarsa çocuğu kaçıramazlardı. "Lütfen yağmur yağmasın!"

"Sorun ne, Coral?"

Sam yatak odasında, üstünde sadece Coral'ın babasının onun doğduğu gün hastaneye koşarken kalp krizi geçirdiği sırada giydiği kot pantolonla duruyordu. Coral Sam'in kıyafetlerini temizletmesi için kapıcıya vermişti. Saat dokuz olmadan burada olurlardı.

"Sadece gökyüzüne yağmur yağmamasını söylüyordum. DNA testi yapacak adamlar saat ikide burada olacaklar, ama yağmur yağarsa gecikebilirler."

"Hmm..."

Coral yalanına devam etme ihtiyacıyla, "Maggie'yi araman gerekiyor, biliyorsun" dedi. "Nerede olduğunu öğrenmen gerekiyor ki onu da test edebilsinler. Telefonunu sürekli kapalı tutamazsın."

Sam başıyla onayladı. "Evet, biliyorum. Benim canıma okuyacak zaten."

"Belki de düşündüğün gibi olmaz. Eğer benim çocuğum

sende olsaydı, aradığın zaman son derece sakın olurdum. En azından çocuğumu geri alana kadar. Peter uyandı mı?”

Sam esnedi. “Evet.”

“Ona bir biberon mama hazırlayayım, bize de kahvaltı.”

“Tamam” dedi Sam. Peter’ı odadan alıp getirdi ve kanepeye yatırdı, televizyonun kumandasını eline aldı.

Coral kahvaltıyı hazırlarken sabah haberlerini dinledi. Maggie’nin bebeğinin İsa’nın klonu olduğuyla ilgili yeni bir haber olmamasına şaşırdı. Yeni bir gelişme olmamasından sıkılan haber dünyası yoluna devam etmişti. Luis için bu bir sorun değildi, Coral bunu biliyordu. Ekselansları Evaristo Kardinal Salati gelmiş ve Luis’in çatı katında onu bekliyor olmalıydı. Haberlerdeki hikâye görevini yapmıştı. Oraya gidip Salati’yle görüşemezdi, ama artık bunun bir önemi yoktu. Ok yaydan çıkabileceği kadar çıkmıştı.

“Pastırmalı yumurta ister misin?” diye seslendi.

“Evet, çok iyi olur. Yumurtayı çırparsan sevinirim.”

Peter’ın huysuzlandığını duydu, biberonu sıcak su kabının içinden aldı ve mamanın sıcaklığını bileğinde test etti. Biberonu Sam’e götürüp verdi, o da bebeğini beslemeye başladı. Bu garip bir görüntüydü: Zeus bebeğini canlı canlı yutmak yerine, onu besliyordu. Tanıdığı onca erkek arasında Sam evcilleşip babalık yapacak son adamdı. Francisco’da bile bu sert mizaçlı çapkın Sam’e göre daha fazla doğal babalık özellikleri vardı.

“Babalık nasıl gidiyor?”

Sam başını kaldırdı. “Bilmem. Garip, sanki önemli olan tek şey o gibi.”

Coral göz kırptı. “Maggie’yi ne zaman arayacaksın?”

“Kahvaltıdan sonra.”

Coral tavanın başına döndü, derin derin nefes aldı. Beş

milyon dolarıyla arasına girmeye çalışan düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Eğer Peter'ın güvendiği gibi Sam'e güvenebilseydi, belki de işler farklı olurdu, ama bunu yapamıyordu. Seks ile Sam'in aklını başından alabilir, bütün gün Gül Adacyo dansını yapabilirdi, ama yine de oğlunu beslerken yüzünde beliren o saf ve hayranlık dolu bakışı gözlerinde göremezdi.

Coral kahvaltıyı getirdiğinde Sam Peter'ın gazını çıkarıyordu.

“Onu oturtmak için o küçük sandalye gibi şeylerden olmaması çok kötü” dedi. Peter'ı kanepede bir havlunun üzerine yatırdı ve etrafına minderler koydu.

Kapı çalındı.

Sam saldırmaya hazır görünüyordu.

“Vale kıyafetlerini getirmiştir.”

Sam kapıya kadar kadını izledi ve o kapıya bakarken arkasındaki siyah yer karolarının üzerinde durdu. Gelen Sam'in giysilerini getiren valeydi.

Sam adama bahşış verdi ve o gittikten sonra Coral'a bakıp sıırıttı. “Beraber duş almak ister misin?”

“Olmaz” dedi Coral. “Sen git gir duşa. Ben Peter'e bakarım. Senin için jilet falan aldım. Dolaba bak.”

“Teşekkürler.” Sam yüzünü buruşturdu. “Tamam, hemen Maggie'yi arayacağım. Onunla yüzleşmek zorundayım.” Cep telefonun çıkardığında Coral da onu dinlemek için mutfığa gitti.

“Maggie, benim. Sakin ol. Seni daha önce aramadığım için özür dilerim. Sen iyi misin?”

Duraksama. Coral'ın bu duraksamanın nedenini anlamak için onu dinlemeye ihtiyacı yoktu.

“Haklısın Maggie. Özür dilerim. Sadece bir dakika beni

dinle. Ben sorunu çözdüm. İhtiyacımız olan tek şey bir DNA testi. Bu Peter'ın kim olduğunu kanıtlayacak ve o zaman onu güven içinde geri getirebileceğim, eğer onu istiyorsan tabii."

Coral köşeden onu gözetliyordu. Maggie çığlıklar atarken Sam'in telefonu kulağından uzaklaştırdığını gördü. Sakin biri için fazla yüksek sesliydi.

"İyi de sen bana öyle dememiştin. Onu istemediğini söylemiştin. Ayrıca onu orada bırakamazdım. Basın sizi bulabilirdi. Hem sen ona 'Jess' diyordun."

Duraksama.

"Nerede olduğumu söyleyemem, çünkü buraya gelirsin. Sen bana saat üçte nerede olacağını söyle, ben de DNA testi yapacakları oraya göndereyim. Sonra sonuçlar çıkınca ikimiz de gerçeği öğreniriz. Önce televizyon kanallarını arar, sonra eve gidip meselelerimizi çözeriz."

Duraksama.

"Peter iyi. Endişelenme. ... Hayır, gerçekten. O iyi. ... Tamam, sen benden nefret et, ama ben seni hâlâ seviyorum, Maggie. Özür dilerim. ... Ben de, evet, seni seviyorum. Hoşça kal."

Coral dayanamadı. Mutfak kapısında Sam'in karşısına dikildi. "İki gün önce ofisinde bana ikimiz hakkında anlattığın hikâyeyi hatırlıyor musun?"

Sam geldi ve onu okşadı. "Coral, ben ciddiydim."

"Tabii ya! Sana gerçek fikrimi söylemeden duşa gir, Bay Duffy." Sahte bir gülücük attı ona.

Sam de aynı şekilde karşılık verdi ve duşa girmek için banyoya gitti.

Sam temizlenmiş, tıraş olmuş ve yeni kurutulmuş saçlarıyla geri geldi. "Sıra sende. Yerleri ıslatmamaya çalıştım."

Tekrar kapı çalındı.

Bu defa Coral onun yanına gitti ve onu dudaklarından öptü. Fısıldayarak, “Sanırım sen ve Peter bir sürprizi hak ettiniz” dedi.

“Sürpriz mi?” Sam tedbirli bir şekilde kapıya kadar onu takip etti.

Coral kapıyı açtığında karşısında bir kargo görevlisi vardı. “Coral Anders?”

“Benim.”

Görevlinin elindeki çizelgeyi imzalayınca adam üç tane kutuyu içeri koydu. Kutuların ilki büyük ve dikdörtgen, ikincisi düz ve dikdörtgendi. Üçüncüsü ise kare şeklindeydi.

“Nedir bunlar?” diye sordu Sam kargo görevlisi gidince.

“Aç bakalım Sam.”

Sam sap kısmı süslemeli bir çakı çıkardı ve dizlerinin üstüne oturup kutuların ambalajlarını açmaya başladı. Coral nefesini tuttu, çünkü bu çok güzel bir andı.

“Bu da nesi?” Sam düz kutudan battaniyeler, tulumlar, patikler, gömlekler, Peter için tam donanımlı bir gardırop çıkardı.

“Coral, bunu yapmana hiç gerek yoktu.”

“Yapmak istedim.”

Kare şeklindeki kutudan Sam’in biraz önce sözünü ettiği bebek koltuğu çıktı.

“Hem bebek taşıyıcı, hem de araç koltuğu” dedi.

“Teşekkürler, galiba bütün bunları ben akıl etmeliydim.”

“Saçmalama Sam. Sen bir erkeksin.”

Büyük kutuyu açtı ve plastik ambalajlı bir şey çıkardı. Ambalajı kestiğinde lacivert renkli bir bebek arabası gördü.

“Bunun kurulması gerekiyor” dedi Coral. “Ama şu İngiliz arabalarından. Peter’in en iyisine sahip olması gerektiğini düşündüm, öyle değil mi tatlım?” Peter’e doğru dönüp sevimli sesler çıkardı.

Ambalaj malzemeleri ve bebek eşyaları koyu bordo halının üzerini kaplamıştı. “Coral, sana bunun karşılığını ödeyeceğim.”

“Çok istiyorsan ödeyebilirsin.”

“Evet istiyorum, çünkü bunu yapmazsam Maggie kafamı koparır, tabii benimle bir daha konuşursa.”

Coral cam duvardan dışarı baktı. Güneş sabah sisini dağıtmıştı ve Tanrı’ya şükür, gökyüzü açıktı.

Coral halının üstüne dağılmış ambalaj kâğıtlarının kıyısından yürüdü. Kayıtsız bir şekilde, “Ben duş alırken sen de arabayı kur ve Peter’ı giydir. Onu Central Park’ta yürüyüşe çıkaralım” dedi.

Banyoya gelmeden Sam’in, “Bu iyi bir fikir değil” dediğini duydu.

Sam’e dönerek yanıltıcı ve masum bir ifade takındı. “Neden olmasın? Sadece iki blok ötede.” Cam duvarlardan dışarı baktı. “Hava gayet güzel.”

“Ya biri beni tanırsa? Buraya bir sürü gazeteci dolar.”

Coral güldü. “Sam, görünüşün New York’taki bütün İrlandalılarla aynı. Ayrıca onların elinde Maggie’nin görüntüsü var. Senin bir fotoğrafını bulsalar bile o fotoğraf en az on iki yıllıktır. Peter uzun süredir burada tıklandı kaldı. Güneş ışığına ve temiz havaya ihtiyacı var, değil mi tatlım?” dedi Peter’e doğru yürüyüp, o bebek ayaklarını oynatırken minik burnunu okşayarak. “Ayrıca beni de sıkıntı bastı.”

“Galiba haklısın.”

“Elbette haklıyım. Biz çıkana kadar sabah hareketliliği bitmiş, herkes de işine gitmiş olur. Parkın tamamı bize kalır.”

Sam onaylayıcı bir şekilde kafasını sallayarak halıdaki malzemeleri toparlamaya başladı. Coral gergin ellerinden sabunu düşüre düşüre duş aldı, terlemeyi önleyici kremi sık-

tıktan sonra yeniden terlediğini hissetti. Coral keşke subrası* olsaydı diye düşünerek giysi dolabına baktı. Mata Hari olsa ne giyerdi?

Coral deriden bir pantolon-cekete takımla Sam'ın yanına geldi. Bebek arabası kurulmuştu. Peter de mavi bir tulum giymişti.

Sam arabanın beyaz tekerleklerine vurdu. "Nasıl olmuş?"

"Prensi yürüyüşe çıkaracağız gibi görünüyor."

"Evet, öyle."

Coral Peter'ı yerinden aldı ve arabaya koydu. Üstünü battaniyelerle örtüp başına bir şapka geçirdi.

"Bir şey daha" dedi Sam. Yatak odasına gitti ve ceketinin iç tarafına bir silah sokuşturarak geri geldi.

Coral'ın kalbi neredeyse dışarı fırlayacaktı.

"Sam silahın olduğunu bilmiyordum."

"Affedersin, onu saklamıştım."

Coral yıllarca insanları kaçırmış, ama hiç silah kullanmamış ve kimsenin canını yakmamış olan Francisco'yu ve adamlarını düşündü.

"Bebeğin yanındayken üstünde silah taşıman beni çok rahatsız ediyor."

Sam gülümseyerek Coral'ın poposuna hafifçe vurdu. "Dışarıda bu kadar manyak varken mi?"

Sam arabayı girişe doğru itti, Fonteyn'le Nureyev'e son bir bakış attı, kapıyı açtı ve Coral'ın geçmesi için tuttu.

"Buyurun, leydim" dedi.

Binadan saat tam 08.58'de ayrıldılar. Planın sadece iki dakika ilerisindeydiler.

* Koltukluk. Giysinin terden lekelenmemesi için koltuk altına içten dikilen parça. (ç.n.)

Sam'in telefonundan sonra Maggie Yerberia Guadalupe'de sıkıntılı bir uykuya dalmıştı. Şimdi ise uyanmış, ağlıyordu. Telaşlı bir şekilde telefona uzandı ve Sam'i aradı. Cevap yoktu. Telefonunu kapatmış olmalıydı. Mesaj bıraktı. "Ara beni, Sam; bu çok acil."

Felix'i aradı ve telefonunun kullanım dışı olduğunu duyunca afalladı. Kaşlarını çattı. Felix'in hayatı boyunca kullandığı numara devre dışı olamazdı. Tekrar aradı. Öyleydi. Felix'in yaşadığı binadaki güvenlik görevlilerinin bulunduğu Barakalar'ın numarasını kısmen hatırladı ve değişik kombinasyonlar deneyerek aradı. Birkaç kere telefon yüzüne kapandı, ama sonunda onlara ulaştı. *Rossi ailesi dün buradan taşındı ve yeni adreslerini bırakmadılar.* Maggie bunun nedenini anlıyordu. Yaptığı televizyon röportajı Felix'in hayatını mahvetmişti. Evet, belki NYPD,* paparazzilerin New York'un Yukarı Doğu Yakası'nı, oranın zengin sakinleri için tam bir cehenneme çevirmelerine müsaade etmezdi. Orası sadece acaba hangi ağacın arkasından bir fotoğrafçı çıkacak; hangi araba takip edip başka bir yerde insanlara cehennemi yaşatacak diye merak edilen bir Araf olabilirdi. Kalktı, bir elbise buldu, zorlanarak da olsa giydi ve Teresita'yı uyandırdı. Yerberia'nın arabasını ödünç alabilir miydi ya da biri onu Manhattan Şehir Merkezi'ne götürebilir miydi?

Maggie, Jess ve Central Park'taki bebek arabasıyla ilgili gördüğü rüyayı ve başucunda yeni koparılmış bir gülle uyanıldığını hatırladı.

* New York City Polis departmanı. (ç.n.)

23. bölüm

Luis'in tecrübelerine göre ortada çok fazla pürüz vardı, ama hepsini şu anda yanında sakince oturmuş, Luis'in onun için sipariş ettiği Illy Caffé'sini yudumlayan Salati'den gizliyordu.

“Aşağıda ne görüyorsun?” diye sordu Salati.

“Hiçbir şey, Ekselansları.

Aslında terasın duvarının üzerinden Luis, Francisco ve adamlarının sahte kimliklerle kiraladıkları arabalara dağılmalarını izliyordu. Evaristo'yla onlar son anda birbirlerini kaçırmışlardı. O garajdan yukarı çıkarken onlar da ön kapıdan dışarı çıkıyorlardı.

Luis'i asıl şok eden şey ise Coral'ın Francisco üzerinde yarattığı etkiydi. Coral'ın oynadığı baştan çıkarıcı oyunlar bu kadar etkili olabilir miydi? Cinsel cazibe gerçekten bu kadar güçlü bir şey miydi? Şimdilik Coral'ın ihanetine duyduğu kızgınlığı bir tarafa bırakmalıydı, ama onunla aralarındaki dostluk bitmişti.

“Bana Evaristo demelisin, Luis.”

“Evet, Evaristo.” Luis terasın duvarından uzaklaştı ve saatine baktı. “Fazla zaman kalmadı.”

Salati fincanını bıraktı. “Günü burada seninle sohbet ederek keyifli bir şekilde geçirmekten zevk alırdım, ama evet, önce iş.” Ayağa kalktı ve elini Luis'in sırtına koydu—Luis'in irkilmesine neden olan dostça bir hareket.

Salati'nin elinden uzaklaşarak, “Limuzinin aşağıda hazır bekliyor” dedi. “Bebeğin belgeleri de burada.”

Luis ona üstünde Coral'ın gizlice çektiği fotoğrafın olduğu bir pasaport uzattı. Pasaportun isim bölümünde, 'Vincenzo Salati' yazıyordu. Peter Salati'nin yeğeni olmuştu, annesiyle birlikte seyahat ediyordu. Luis'in garajında bekleyen limuzinin içinde İtalyan bir kadın vardı.

"Onun İsa'nın klonu olabileceğini düşünmek inanılmaz bir şey" dedi Salati. "Değilse bile Kefen DNA'sından doğan bir çocuk Katolik Kilisesi'ne aittir. Bizler birçok kutsal sırrı muhafaza ettik. Bu çocuk da onlardan biri olacak. Onu inceleyeceğiz, onu anlayacağız, onun için en iyisini yapacağız."

"Katolikliğin Dalai Lama'ya cevabı" dedi Luis alaycı bir şekilde. Sonra boğazını temizledi. Guadalupe Bakiresi adına bu rezaleti gizlemeliydi. Bir rahip nasıl olur da sıradan siyah bir kadının çocuğuyla böyle ayartılabilirdi?

"Sanırım haklısınız" dedi Luis. Salati'ye asansöre kadar eşlik etti. "Limuzinde bekleyin. Başka bir araba garaja girecek ve yanınıza park edecek. Bebeği size teslim edecekler."

"Bu iş biter bitmez, ben de bir telefon görüşmesi yapacağım" dedi Salati. "Ondan sonra Meksika Eterna'nın lideri istediği Amerikan Katolik Kilisesi'ne gidebilir, özellikle de içinde Guadalupe Bakiresi mabedi olanlara. Artık kartallarınızın sırtından bu tarafa uçurduğu insanlar yardım alacak."

"Teşekkür ederim, Ekselansları."

Salati İtalyan stilinde ona doğru bir adım attı ve Luis'i yanaklarından öptü.

Eğer Lincoln Meydanı sadece size kalsın istiyorsanız, hafta içi sabah saat 09.00'dan daha iyi bir zaman bulamazsınız. Coral bunu biliyordu. Sam'le birlikte içerisinde başka şeyle-

rin yanında bale evi, iki opera kumpanyası, filarmoni orkestrası, Juilliard ve Chamber Music Society'yi de barındıran on beş hektarlık bu alandaki servis yollarından birinde yürümeye başladılar. Coral ortada Sam'i huylandıracak ve Central Park West'e gelmeden Peter'ı geri götürmek istemesine neden olacak, bebeklerini gezdiren ve diğer bebeklerle sohbet etmeye meraklı tipler var mı diye bakındı. Şükür ki Central Plaza, geç kaldıkları işlerine yetişmek için gayret edenler dışında boştu. Sadece Metropolitan Müzesi'nin yansımaları fışkırmış ve onun ardında, biraz sesi olan herkesin şarkı söylediği meşhur yan yana sıralı altı kemerli pencere manzarasını paylaşan iki berduş vardı.

Gün şimdiden çok güzeldi. Görünürde tek bir yağmur bulutu bile yoktu.

Coral, bebek arabasının beyaz tekerleklerinin meydanın mavi ve beyaz renkli zemin taşlarının üzerinde ilerlerken çıkardığı sesleri dinledi. Bunu durdurmalıydı. Bayılma numarası yapmalı, Sam'i ve silahını dairesine geri döndürmeliydi. Francisco'nun onları bulamayacağı bir yöne gitmeliydi. O beyaz tekerleklerin her dönüşü onu beş milyon dolara yaklaştırıyor olmasaydı bunu kesin yapardı.

"Hiç kendinden nefret ettiğin oldu mu, Sam?"

Coral onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişti. Öylece arabayı itiyordu. "Evet Coral oldu. Sana bir özür borçluyum. Maggie'den ayrıldığımı söyledim, ama artık bütün sorunlar çözüleceğine göre bir anneyi çocuğundan ayıramam."

"Evet, anlıyorum."

"Biliyorum, biliyorum." Sam zeminin mavi bölümünde durdu ve Coral'a bakmak için fışkiyeye doğru döndü. "Sanırım neden Peter'ı geri götürdükten sonra sana dönüp seninle kalmayacağımı merak ediyorsun."

Coral Sam'in yüzünü inceledi. "Neden öyle yapmıyorsun?" Sam bebek arabasına doğru baktı. "Onu bırakamam."
 "Oh, anlıyorum."

Onlar yürümeye, bebek arabasının beyaz tekerlekleri de dönmeye devam etti. 65. Cadde'yle Columbus Caddesi'nin kesiştiği noktaya geldiler. Sol tarafta, uzak köşede neo-Gotik tarzdaki Hotel des Artistes vardı. Adının aksine hiç otel olarak kullanılmamıştı. Stüdyo dairelerden oluşuyordu. Dış tarafındaki Gargoyle'ler* sanatı temsil ediyordu. Norman Rockwell** bir zamanlar burada yaşamıştı.

Central Park West'e ulaşmalarına bir blok kalmıştı. Her adımda Coral'ın ayakları daha zor ilerliyor, nefes alması güçleşiyordu.

"Sam?"

"Evet bebeğim."

"Galiba birbirimizi bir daha hiç göremeyeceğiz."

"Evet, bana da öyle geliyor." Sam durmadı. "Sanki aramızdaki her şeyin sonuymuş gibi geliyor. Ne düşünüyorsun bu konuda?"

"Bundan nefret ediyorum."

"Evet, ben de. Gerçekten öyle. Seni seviyorum, biliyorsun." Sam yürümeye devam ediyordu.

"Saçmalamayı bırak, Sam. Sen seks yaptıktan hemen sonra bütün taahhütlerini unutan erkeklerdensin."

"Umarım değilimdir, ama belki de öyleyim. Ne olursa olsun sen muhteşem bir kadınsın. Bu son iki günü asla unutmayacağım."

* Gotik Mimarının bir ögesi. (ç.n.)

** Özellikle Amerikan gündelik hayatına dayalı sevimli, sıcak ve mizahi resimleri ile kırk yılı aşkın süre The Saturday Evening Post dergisinin kapaklarını hazırlayarak Amerikan popüler kültürüne damgasını vurmuş Amerikalı ressam ve desinatör. (ç.n.)

Sessizce yürüdüler. O berrak gökyüzünün altında sıcak bir rüzgâr esti. Caddedeki bir gazete standının yanından geçtiler. Bebek arabasının tekerlekleri Central Park West'e doğru ilerliyordu.

Francisco oradaydı.

Coral onu anında fark etti. Kiralık arabanın içinde oturuyor, omzu pencereye dayalı, eli direksiyondayken kararlı görünüyordu, sanki gaza basıp Tanrı'yı ezecekmiş gibi. Sam'e baktı ve hamile kalıp kalmadığını, eğer kaldıysa da, kimin kamikazelerinin kazandığını merak etti. Onunkiler mi, Francisco'nunkiler mi?

"Hadi oyun bahçesine gidelim" dedi.

"İyi fikir."

Caddeden karşıya geçtiler. Coral Francisco'nun öteki arabalarda bekleyen adamlarını gördü.

"Sen de buraya bayılmıyor musun?" dedi Sam.

Parka girdiler. Bebek arabasının tekerlekleri, yeni evlenen birçok çiftin düğün davetlerini verdikleri Tavern on the Green'e giden merdivenlerden geçti—lokantanın kristal pavyonu ışıltıyor, iki duman bacası rüstik Fransız tarzı çatısının üstünde yükseliyordu.

Parka 67. Cadde'den girmişlerdi ve gidebilecekleri iki tane oyun bahçesi vardı. Beş yaş altı olanında renkli tırmanma boruları, kum havuzu, salıncak gibi şeyler vardı. Daha büyük çocuklar ise taştan bir kale, bir ağaç evi, yerden su fışkırtan bir fiske ve her tarafta ağaçlar, çalılar ve çiçekler bulunan bir alanda maceraya atılabiliyorlardı. Coral biraz ilerideki, İtalyan-Amerikan vatandaşların şehre bir hediyesi olan, İtalyan vatansever Giuseppe Mazzini'nin bronzdan yapılmış devasa büstünü gördü. Francisco onları bu civardaki banklarda arayacaktı.

“Sam” dedi Coral. Titremesini engellemek için çenesini iyice kasmıştı. “Burada otururken okumak için bir gazete alacaktım.”

“Gazete mi?”

“Evet, hemen caddenin üstünde bir stant vardı. Yanından geçtik.”

“Ah, evet.”

“Seni geri göndermek istemiyorum, ama lütfen gidip bir gazete alır mısın?” Göz kırptı. Onu uyarmak istedi, ama uyaramadı.

Sam onu yanağından öptü. “Tamam, hemen dönerim.” Peter’ın çenesine dokundu. “İkiniz bir yere ayrılmayın.”

Hızlı adımlarla Central Park West tarafına doğru gitti. Ölümçül kusuru iş başındaydı. Coral’la bu konuda konuşmuştu. Sam golden retriever cinsi köpeklerin insan hali gibiydi, bir şeyleri getirmeye kurulmuş, alıp gelmeye hevesli. Bu bir güçtü. Bu onun çöküşüydü. Bu özelliği olmasa İtalya’da Maggie ile birlikte kalabilir, Jess de hayatta olabilirdi. Bu özelliği olmasa Peter burada, Coral’la yalnız kalmış olmazdı.

Coral Francisco’nun yirmi metreden daha yakında olduğunu gördü. Bebeği saklayabilecek kadar bol bir ceket giymişti. O anda Coral bankta oturan bir kadını fark etti, eliyle bir kolonyalı mendili ufalıyordu.

Maggie?

Birbirlerini aynı anda gördüler. *Ah, hayır. Oh, Tanrım!*

“Bebeğimi bana ver!”

Hiçbir dişi aslan o kadar şiddetli kükrememişti. Çığlığı Coral’ın kalbini parçaladı. Zaman anlamını yitirmişti. Coral her şey sona ermeden uzanıp Peter’ı Maggie’ye vermek istedi, ama Francisco oradaydı, arabaya doğru bakıyordu, adamları da çevreyi sarmıştı.

Maggie ıglık atarak bebek arabasına doğru koştu.

Gazeteyi boş veren Sam Maggie'nin ıglıklarıyla bir anda orada belirdi, gerçek gücü ortaya çıkmıştı, silahına uzandı—sevdiklerini korumak için öldürebilir, ölebilirdi. Maggie bunu neden yapmıştı?

“Yere yatın!” diye bağırdı Sam. “Maggie, Coral, yere yatın!”

Silah patladı.

Ama Sam'in değil, öfkeyle ona doğru bakan Francisco'nun silahıydı patlayan. *Oh Tanrım!*

Yanlarında çocuklarla parkta olan dadılar ıglık ıglığaydılar.

Coral Peter'ı aldı ve dikkatle kucaklayarak yere yattı.

Maggie de oradaydı, emekleyerek Coral'a doğru geliyordu.

Kurşunlar başlarının üstünden geçiyordu. Bir serseri kurşun sekerek bebek arabasının tekerleklerine geldi. Beyaz lastik patlayarak havaya dağıldı.

“Orospu, bebeğimi ver bana!” diye bağırdı Maggie oğlunu alırken.

“Evet, ben bir orospuyum, ama şu anda buradan kaçmamız gerekiyor.”

Dehşete düşmüş görünen Maggie kafasını salladı.

Saklanarak hızlıca 67.Cadde'ye doğru gittiler. Coral telaş içinde arkasındaki sağa sola kaçışan anne, dadı ve çocukların oluşturduğu kalabalığa bakıyordu.

Coral caddeye ulaştıklarında Maggie'nin eline anahtarları vererek, “Kaç buradan” dedi. Adresini verdi. “Kapıcıya seni içeri almasını yoksa Porsche'u alanın o olduğunu söyleyeceğimi ilet. Beni orada bekle.”

Coral parktan çıkan Francisco'nun adamlarından birinin önünü kesmek için döndü.

“*Qué chingada madre?*” dedi masumane bir şekilde. Bu cümle Meksika’da, “Ne oluyor?” anlamına geliyordu.

Sam’e isabet eden mermi onu yere düşürmüştü. Peter’i düşününce ayağa kalktı. Bir ağacın arkasına doğru atıldı, sin-
capları korkutup ağacın tepesine doğru kaçmalarına neden oldu.

Onu kim vurmuştu? Maggie oraya nasıl gelmişti? Burada ne haltlar dönüyordu?

“*Atrápalos, güey*” dedi içlerinden biri. Kıştır şunları ah-bap. İri yarı, uzun boylu olan söylemişti bunu—elinde silah olan.

Neler oluyor be? Sam adama nişan aldı ve ateş etti. Kurşun bir dala isabet etti, dal parçalanıp yere düştü, adamlar da dağıldı. Kaç kişiydi bunlar? En az üç. Eğer onları beş dakika oyalayabilirse, New York’un ‘güzide’ polisleri gelip onların işini bitirmesine yardımcı olabilirlerdi.

Sam en yakındaki ağaca yaklaşarak gözleriyle uzun boy-luyu aradı. Patlayan alevlerden Mazzini Heykeli’nin yanından ateş edildiğini anladı. Dizlerinde yay varmış gibi sıçrayarak ayağa kalktı ve iki elini de kullanarak ağacın arkasında gör-düğü uzun boylu adama doğru ateş etti. Bu herif de kimdi?

“*Atrápalos!*” diye seslendi adam diğerlerine.

Sam fısıldadı, “N’oluyor anasını satayım! New York’ta Meksikalı adam kaçırma çetesi mi var?

“*Quitenle al bebé!*”

“*Bebeği kaçırın mı?*”

Sam hareket var mı diye bakındı ve saklandıkları yerden çıkmaya çalışanlara doğru iki el ateş etti. Bu dünyada hiç kim-

se onun oğlunu kaçıramazdı. Yere çöktü ve karşı ateşi bekledi, ama gelmedi. Sadece uzun boylu olan silahlı olmalıydı. Bu iyiydi çünkü—Sam aşağı doğru baktı—bacağından kan boşalıyordu. Eğer durmazsa, yakında bir ceset olabilirdi.

“Hey sen, ağacın arkasındaki koca adam” diye seslendi Sam gömleğinden bir parça yırtarak. “Oğlumdan ne istiyorsun?” Yırttığı parçayı bacağındaki kurşun yarasının altına sardı ve dişleriyle iyice sıktı.

“Sen benim kadınımdan ne istiyorsun?” Sesi kalın, koyu aksanlı ve kibirliydi.

Onun kadını mı? Yok Artık! Coral mı?

Sam bağırdı, “Birkaç gün bana ağzıyla muamele yaptı. Onunla işim bitti.”

Sam çömeldi ve sincaplar gibi kısa ama hızlı adımlarla ilerdeki ağaca doğru gitti. Tam o giderken çileden çıkmış olan adam, artık Sam’in olmadığı yere doğru öfkeyle mermi yağdırdı. Şimdi daha iyi bir görüş açısı vardı ve diğerleri tarafından görüldüğünü de düşünmüyordu. Adam Sam’e Meksikalı gibi göründü—uzun boylu, esmer, tehlikeli—tam da Coral’ın kaçırmayacağı tipte bir herif. İşin aslı adamın koyu renkli saç ve esmer teni olmasa, Sam o ağacın arkasında kendiyle kavga ettiğini düşünebilirdi. *Hayat senden öcünü alıyor, Duffy, onca yıl orospularla düşüp kalktığın için.*

Adam, “Ancak bir aptal onun sadece ağzına değer verir, senyor!” dedi.

Sam aynı fikirdeydi, ama onun çok daha fazla değer verdiği bir şey vardı. Uzun boylu adamın göğsüne nişan aldı ve fısıldadı, *bu senin için Peter.*

Sanki duymuş gibi adam da ona doğru dönüp nişan aldı.

Sam Meksikalı’nın kalbine ateş etti ve attığı mermi hedefini bulurken kendi de ikinci kez vuruldu.

Silah sesleri kesildiği sırada Coral, Central Park'ta yalnızdı, çünkü adamları Francisco'ya doğru koşmuşlardı. Harekete geçmesi bir an bile sürmedi, ama sessizliğin hiç bitmeyeceğini sandı.

Gözlerinden adeta onu kör edercesine akan yaşları sileerek koştu—parka geri döndü ve heykelin, oyun bahçesinin ve ağaçların olduğu yere gitti.

Francisco yerde yatıyordu. Adamları da başucunda diz çökmüştü.

Metrelerce ötede de Sam yatıyordu.

Hareketsiz.

Hiçbiri kazanamamıştı.

Her yer kan içindeydi

“Por qué trajiste un arma?” diye haykırdı Francisco'ya.
“Neden silah getirdin? Sen silahla hiç adam kaçırmazdın.”

“Porti!” Senin yüzünden, diye bağırdı Francisco'nun adamı.

Polis sirenleri duyuldu.

Çaresizce sevdiği iki adama baktı ve gördüğü şeyin onu öldüreceğini sandı. Maggie ile Peter'ı hatırladı. *“Váyanse de aquí! Dígale a Luis qué me llame.”* Gidin buradan. Luis'e beni aramasını söyleyin” deyip Metropolitan Opera Sarayı'na doğru gitmeye başladı.

24. bölüm

Maggie Coral'ın dairesine gelir gelmez defalarca Peter'ı öptü ve fısıldadı, "Oh, benim tatlı bebeğim, seni buldum. Sen gidince öleceğimi sandım." Peter'ın minik elleri ona uzandı ve ağzı açıldı, onun göğsünü arıyordu.

"Annene kavuştuğunu biliyorsun, değil mi? Artık her şey yolunda. Her şey yolunda. " Maggie elbisesinin düğmelerini onu emzirmeye yetecek kadar açtı.

Parkta neler olup bittiğini düşünmek istemediğinden, kendi kendine Peter'e şu anda ancak kolostrum* verebileceğini düşündü, ancak bu onun şu aşamada ihtiyaç duyduğu hayati antikorları ve besin öğelerini içinde barındırıyordu. Şık görünümlü kanepeye oturdu. Bebeği ve hasretini çektiği bu yakınlık dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Peter emdikçe rahminin kasıldığını hissetti ve Sam'i *düşünmek yerine Tanrı'nın kadınlara bahsettiği kusursuz bebek yapma sistemine hayret etti. Seven bir erkeğin dokunuşu* rahmin kasılmasına, kadının o erkeği arzulamasına neden oluyordu. Dokuz ay sonra bebeği emzirmek de rahmin kasılmasına neden oluyordu, ta ki normal boyutuna dönüp de kadını yeniden erkeğin tohumuna hazır hale getirene kadar.

Kapının çalındığını duydu ve Peter kucığında ayağa fırlayarak gidip kapı deliğinden baktı. Gelen Coral'dı. Maggie kapıyı açtı ve Coral girişe doğru atıldı. Ceketini öyle hızlı çı-

* Emzirme başlangıcında anneden gelen süte benzeyen sıvı. (ç.n.)

kardı ki içinde sarı laleler olan bir vazoyu *düşürdü ve yere sular döküldü. Maggie ve Peter'ı görünce yüzü kıpkırmızı oldu, şüphesiz bunun nedeninin Sam'in onları ayırmasına yardım etmesinden kaynaklanan utanç olduğunu düşündü Maggie.*

“Sam nerede?” diye sordu Maggie kanepeye dönüp onun korkusunu hafifletmeye çalışırken.

Coral oturdu. Göğsü aldığı nefesle inip kalkıyor, başı ellerinin arasında duruyordu. “Oh, Tanrım! Oh, Tanrım!”

“Sam nerede?”

Coral başını kaldırıp baktı. “O vuruldu.”

Maggie Peter'ı kendine yaklaştırdı, nefes almaya çalıştı. “Sam iyi mi?”

Coral ayağa kalktı. “Bilmiyorum.” Mutfığa gitti, *açılmış bir şarap şişesinin mantarını çekti ve şişeyi kafasına dikti.* Şişe elinde oturma odasına geldi ve Fred Astaire ile Ginger Rogers'ın yanındaki duvara yaslandı. Kafa sallıyor, güçlükle nefes alıyordu.

“O benim kocam, Coral. İyi olup olmadığını bilmem gerek.”

Coral kesin bir dille konuştu. “Tek yapman gereken bir yere kıpırdamamak. Haber alacağız. Ben ararım ya da birileri bizi arar. Kötü haber çabuk duyulur. Peter'ın peşinde olduklarını kendi gözlerinle gördün.”

“Biliyorum” dedi Maggie ağlamaklı bir ifadeyle. “Televizyona *çıkمامış* olsaydım, hiç kimse Peter'ı kaçırmaya kalkışmazdı.”

Coral ona tuhaf bir şekilde baktı. “Öyle diyorsan öyledir.”

Peter emerken Maggie odaya göz gezdirdi. Dansçıların posterlerini ve portrelerini incelemeye Sam'i *düşünmemeye* çalıştı. *Hayatta mıydı? Ölmüş müydü?*

“Sen dansçı mıydın?”

“Evet.”

Peter huysuzlanmaya başladı. Onu kaldırdı, *sırtına hafifçe vurdu, elbisesinin önünü kapattı.*

“Gel, onu yatırabileceğin bir yer var” dedi Coral.

Maggie yatak odasına doğru onu izledi. Yatak toplanmamıştı. Oda seks kokuyordu. Duvarın önünde, yatağında kırmızı gülü bulmadan hemen önce Jess’in ona gösterdiği beyaz dantelli beşik duruyordu.

Maggie Peter’ı uykuya yatırırken Coral da suçluluk dolu bakışlarla sarı yorganı çekip düzeltti.

Hiç konuşmadan yatak odasından çıktılar. Oturma odasında Maggie bakışlarını bordo renkli halıya sabitledi, böylece ne Coral’ı, ne de bebek eşyalarını görecekti.

“Buyur, al şunu.” Coral ona bir kadeh şarap uzattı.

“Emzirirken içemem.”

“Ah, doğru ya!”

“Sadece Sam’in nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Bir dakika, televizyonda bir şeyler olabilir!” Coral kumandayı aldı. “Canlı” ve “Central Park’ta Silahlı Çatışma” yazılarını görene kadar kanalları dolaştı. Helikopterden çekilen bir görüntü ve bir adamın başında uğraşan sağlık görevlilerini *gördüler. Neredeyse yüzleri televizyona yapışacaktı.*

“Kim olduğunu anlayabiliyor musun?”

“Hayır” dedi Coral.

Kanal, adamın durumunu ya da çatışmanın nedenini öğrenemediklerini söyledi.

Coral cep telefonunu açtı ve bir numarayı aradı. “Ben Coral. Haberleri duydu mu?”

Duraksama. İhtiyatlı bir kaş çatış.

“Sonra açıklarım. Sadece neler olduğunu *öğren! Haber alınca beni ara.*” Telefonu kapattı, merakla telefona bakıyordu.

“Kiminle konuşuyordun?”

“Sam’i ve beni tanıyan bir muhabir sadece” dedi Coral.

Maggie kanepedeki bebek kıyafetlerini karıştırdı ve araba koltuğu ile bebek sandalyesi karışımı olan alete dokundu. “Sam benden ayrılacaktı, değil mi? Seninle kalacaktı.”

Coral iç çekti. Gelip Maggie’nin önünde diz çöküp ellerini tuttu. “Haliya değil, bana bak, tamam mı? Böyle bir şey yapmayacaktı. Seni görmeden biraz önce bana her şeyin bittiğini söylemişti.”

Maggie Coral’ın ela gözlerine baktı, ona inanamıyordu. Nasıl bir erkek böyle bir kadını bırakabilirdi? Maggie ellerini onun ellerinden kurtardı, ayağa kalkıp Peter’in beşiğine doğru yürüdü ve aralık duran başka bir kapı fark etti. Burası bir dans stüdyosuna benziyordu. Kapıyı iterek açtı ve içeri baktı.

Kırmızı bale ayakkabıları yerde duruyordu. Bir battaniyenin yanındaki şarap kadehleri neredeyse boştu, ama tamamen boşalmamıştı. İçeri girdi. Coral da peşinden geldi. Duvardaki aynalarda birbirlerini incelediler, aynı adama âşık birbirinden tamamen farklı iki kadın.

“Onun için dans ettin, değil mi?” dedi Maggie bale ayakkabılarına bakarak. “Şarap içtiniz ve burada seviştiniz.”

Coral bakışlarını kaçırdı. “Evet, öyle oldu.”

Maggie uzandı ve Coral’ı itip yere düşürdü. Öfkeyle çılgık atarak ona saldırdı ve Coral’ın kestane rengi saçlarından bir tutam yakaladı. Saçlarını çekerek bağırды, “Seni orospu! Neden erkeğimi rahat bırakamıyorsun?”

Coral ona fiziksel olarak karşılık vermedi sadece, “Ah!” diye bağırdı, saçlarını korumaya çalıştı ve ağladı. Maggie de saçlarını tuttuğu elini gevşetti ve kenara çekildi. Birlikte ağladılar, sonra birbirlerini omuzlarından tutup sarstılar. Bu Maggie’de kadim bir his uyandırdı—erkekleri onlar için, ülkeleri, klanları ya da Tanrı için ölen kadınların hıçkırıkları.

“Sen Peter’ı kurtardın” diye mırıldandı Maggie. “Sam seni seviyorsa ayrılmanız doğru değil. Ben ona ihtiyacı olanı veremedim. Sen verdin.”

Coral doğruldu, kafasını salladı.

“Bir dakikalığına kötümserliğini bir kenara bırakıp beni dinler misin? O beni sevmiyor! Evet, ben onu seviyorum, ama bu duygu karşılıklı değil. O seninle evlendi! Kahretsin, onu öldürmeye çalıştığını söyledi, ama ondan sonra bile senin yanında kalmış.”

Telefon çaldı. Coral koşarak telefona gitti. Dinledi, gözleri çıldırmış gibi bakıyordu ve “Aman Tanrım, Sam yaşıyor!” dedi.

“Sen öldüğünü mü düşünüyordun?” diye haykırdı Maggie.

Coral kapıcıyı aradı ve bebeğe bakması için birini ayarladı—izlenmiş olma ihtimallerine karşı burada değil, binada ona bakacak olan kişinin evini ayarladı.

Maggie’yle birlikte dışarı çıktılar ve kapıcıdan bir taksi çevirmesini istediler. Bu taksi onları Greenwich Village’deki St. Vincent Hastanesi’ne götürdü. Burada dünya standartlarında bir travma merkezi vardı.

Girişte ikisinin de tanıdığı biri tarafından karşılandılar, Dr. Chuck Lewiston—Theomund Brown’ı öldüren doktor.

Dr. Lewiston teslim olmamıştı. Bilen hiç kimse de onu ele vermemişti. Lewiston, Sam komada kaldığı on yıl boyunca ikisi de Brown’ın çatı katında mahkûm hayatı yaşarken ona bakmıştı. Maggie’nin bildiği kadarıyla Lewiston kendini kaybetmiş ve dünyaya bir iyilik yapıp Brown’ı öldürmüştü.

Onları bir muayene odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

“Sam nasıl, Dr. Lewiston?” diye sordu Maggie.

Elini Maggie’nin omzuna koydu. “İyi değil. Cesur olman gerekecek.”

Sam bütün gün ameliyatta ve sonrasında da ayılma odasında idi. Hastanede geçen saatler Maggie'nin düşünmesine imkan sağladı. Ne kadar uzun bir süre ondan aptalca nefret etmiş, onu yatakta reddetmişti? İki kere bebek bakıcısının evine taksiyle gidip Peter'ı emzirdi. Taksideyken trafiğin gürültüsünü dinledi, Sam'in içinde olan ama Maggie'nin bastırıldığı gülmeye, neşeye özlem duyarak. Ağlamaklı bir halde Sam'in sevdiği Thomas Hardy şiirinin bir dizesini hatırladı—"Ne Tanrı, ne de şeytan geri döndürebilir gerçekleşeni."

O akşam Chuck Lewiston gelip onları bekleme odasından aldı. Onu izleyerek koridorlarda ilerlediler. Lewiston bir odanın önünde durdu. Sam oradaydı, burnunda oksijen maskesi, damar yolunda da serum takılıydı. Yatağının yanındaki monitörler bipliyordu.

Onların öyküsünü bilen Lewiston, "Sizi yalnız bırakayım" dedi.

Onlar içeri girince Sam gözlerini açtı.

Solgun rengi Maggie'yi korkuttu. Bitkin görünüyordu. Yatağın iki yanına oturdular, pilin iki kutbu gibi, Maggie bir elini tuttu, Coral diğerini—sanki ikisinin enerjisi birlikte Sam'i yeniden hayata döndürecek, ayağa kaldıracak, onların ayaklarını yerden kesip yeniden kalplerini kıracaktı gibi.

İkinci denemeden sonra Sam konuşmayı başardı. "Peter'ı kaçıramadılar mı?"

"Hayır" dedi Maggie.

"Güzel." İç çekti. "Beni delik deşik ettiler ama."

"Böyle olacağını bilmiyordum, Sam. Hiçbir fikrim yoktu" dedi Coral.

Sam kafa salladı. "En azından ateş edilen kısımda yoktun. Seni tanıyorum, Coral."

"Sen muhteşemdin" dedi Maggie şaşkın bir şekilde Coral'ı süzerek. "Muhteşemdin."

Sam inledi ve gözlerini kapattı. Onlar ellerini tutarken onun o güçlü yüzüne, yara izleriyle dolu boynuna ve aralarında ikisinin de ellerini dolaştırdıkları saçlarına bakarken bir süre hiç kımıldamadı.

Gözlerini açıp gülümseyince, Coral Maggie'ye göz kırptı ve ateşli bir ses tonuyla konuştu.

“Pekâlâ Sam. Şimdi seni köşeye sıkıştırdık. İtiraf et. Asıl sevdiğin kişi kim? Sadece birine evet de.”

Sam gülebilmeyi başardı. “Ölüm döşeğindeyim, Coral.” Kadınlar buna itiraz etmeye başlarken araya girdi. “Ayağa kalkmadığımı biliyorum. Ayrıca ikiniz de gerçeği duymak istemezsiniz.”

Maggie Sam'in elini sıktı, “Elbette isteriz, Sam. Şu an bunun için uygun bir zaman.”

Sam onlara Maggie'de ağlama isteği uyandıracak bir şefkatle baktı. Jess ölmüştü. Şimdi Sam de mi gidiyordu? Neden Tanrı onun en çok ihtiyaç duyduklarını elinden alıyordu?

“İkinizi de seviyorum.”

Coral gözlerini devirdi. “Şu halinle bile bize İrlandalı yağcılığı mı yapıyorsun, Sam?”

Yorgun bir ifadeyle gülümsedi, öksürdü, güç bulmaya çalıştı. Onu susturma çabalarını göz ardı ederek aralıksız konuşmaya başladı. “Siz kadınların sorunu da bu. Duyduğunuz hoşunuza gitmezse onun yalan olduğunu düşünürsünüz. Erkekler size bir sürü saçmalık zırvaladığında—hay, senin—bu doğru olmalı dersiniz.”

“İyi de nasıl iki kadını birden sevebilirsin?” diye sordu pek umurunda olmasa da. Ona kalırsa Sam isterse bütün dünyaya âşık olabilirdi, yeter ki hayatta olsun.

“Ben evrenin yarısını seviyorum” dedi Sam onun aklını okur gibi. “Yaşlıları, bebekleri, köpekleri, kedileri. Ergenleri bile seviyorum—”

“Ergenleri hiç kimse sevmez” diye espri yaptı Coral.

“Sam” dedi Maggie. “Fazla konuşmamaya çalış.”

Sam sırtıttı. “Başka bir şansım olmayacak.” Duraksadı, sonra devam etti. “Peter o ilk gülücüğüyle bana kendini sevdirdi. Olgun kadınların yolda yürüyüşlerinin aklımı başımdan aldığını da söyleyebilirim! Başımın belaya girmeyeceğini bilsem, çoğunun peşinden giderdim. Tanrı biliyor ya, yapmadığım şey değil.”

“Sam” diye fısıldadı, Maggie, “Saygısızlık etme. Tanrı seni duyuyor.”

Sam öksürdü ve Maggie bunun ne kadar canını yaktığını yüzünden anladı. “Evet, umarım o ahabpla da uzunca bir sohbet ederiz.” Sesi çatallandı. “İlk sorum şu olacak: Neden benim gibi bir adamı yaratıp, sonra da kendim gibi davrandığımda hapse atılacağım bir yere koymuş?”

Coral gülümsedi ve yanağından makas aldı, “Sen iflah olmaz bir serserisin.”

“İkiniz de üst tarafa gitmeyeceğimi biliyorsunuz.”

Coral, “Eğer hafızanı kaybettiğin zaman yaptıklarından söz ediyorsan—”

Maggie araya girdi, “İkimiz de seni uzun zaman önce affettik, Sam.”

Sam kıkırdadı. “Doğruları söyleyeceğimizi sanıyordum. Biraz doğrulmama yardım eder misiniz?” diye rica etti. Onlar da yardım ettiler, yastıkları ayarladılar, kabarttılar, pipetle su içmek isteyip istemediğini sordular, çarşaflarını düzelttiler, üstünü örttüler, karanlığı uzak tutmaya çalıştılar.

Sam Maggie’ye döndü. “Peter’e iyi bak, Maggie’ciğim.”

“Bakarım Sam, oh, bakarım!”

Coral’a baktı. “İşte gerçek. Siz ikinizi sevdiğim kadar hiç kimseyi sevmedim.” Maggie’ye döndü. “Hiç kimseyi. Sizden

nasıl vazgeçebilirim, herhangi birinizden? Maggie, sen tam bir iyilik timsalisin, en azından beni bıçaklamadığın zamanlarda—hayır, vurmadığın zamanlarda; Tanrım, vurulmaktan nefret ediyorum—ve Coral, sen de o kadar nazik ve cömertsin ki. Ayrıca—” nefes almak için duraksadı. “Ayrıca ikiniz de fena halde çekicisiniz. Coral, sen bu konuda dürüstsün; Maggie, sen değilsin. Birbirinizden çok şey öğrenebilirsiniz. İkiniz de beni aşka boğdunuz. Tanrı’nın huzurunda gerçeği ister misiniz? İkiniz için de ölürüm.” Sam öksürdü ve gözlerini kapattı. “Ve galiba ölüyorum.”

Başı yastığa o kadar yavaş düştü ki Maggie’nin durumu idrak etmesi zaman aldı. Coral çığlık atana kadar hiç kımıldamadı. Sonra yardım çağırma düğmesine bastı ve aniden fırlayıp bir hemşire bulmaya gitti. Hemşire geldiğinde mavi kod alarmı verdi. Oda bir anda hastane personeliyle dolup taştı. Dakikalar ya da saatler sonra bir doktor, Sam’in öldüğünü söyledi.

Görevliler eldivenlerini çıkardılar ve bir sonraki mavi kod için hazırlanmak üzere odadan ayrıldılar.

Maggie ve Coral gözyaşları içinde Sam’in yanına koştular. Ellerini, hareketsiz yüzünü öptüler.

Maggie hıçkırıklara boğuldu, “Oh, Coral. O artık yok! Artık yok.”

Makul bir süre geçtikten sonra bir hemşire gelip nazikçe ama kararlı bir şekilde onları dışarı çıkardı. Kendilerini Greenwich Village’nin 11. Caddesi’nde, hastanenin kahverengi cephesinin önünde dikilirken buldular. Kalpleri parçalanmış, karanlıkta el ele tutuşmuşlardı.

Önce konuşmadılar.

Kaldırımı ve yanlarından geçtikleri binaları izleyerek do-laştılar. Birkaç blok sonra Coral, Maggie’ye annesinin koca-

sından söz etti ve sekiz yaşındayken onu nasıl sevgilisi yaptığını anlattı. Kaçırma planını ve Luis'le Francisco hakkındaki her şeyi anlattı. Maggie dehşet içinde kafasını sallıyor, gözyaşları durmak bilmiyordu. Sonra Coral ona beş milyon dolardan bahsetti. Ondan af dilemedi. Maggie de öyle bir yaklaşım göstermedi, ama artık insanlardan nefret etmekten vazgeçmişti. *Düşmanını sev* diyordu İsa, Maggie de öyle yaptı. Bu olanlara Coral'ın açgözlülüğü kadar onun yası ve nefreti de sebep olmuştu.

Yürürlerken Maggie'nin Peter'ı kontrol etmek, Coral'ın da Luis'le konuşmak için telefon etmesiyle duraksadılar. Luis, Coral'a Francisco'nun nerede olduğunu bilmediğini ve bilgi alamadığını, çünkü hayattaysa gözaltında olacağını söyledi. Nüfuzunu kullanacağını da ekledi. Coral telefonda kaşlarını çattı.

Maggie telefondaki adamın, "Peter'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorduğunu duydu. Coral Luis'e bilmediğini söyledi. "Buraya ne zaman geleceksin?" diye sordu. "Yarın" dedi Coral.

Sisli gecede, buharlar saçan bir seyyar satıcı arabasının yanından geçtiler. Satıcı onları başıyla selamladı ve Örümcek Adam'lı beysbol kepinin ucuna dokundu. Köşedeki bir kafenin yanına geldiler, geç saatlerde açık bir salsa kulübünün yanından yavaşça geçerken insanların eşliğinde dans ettikleri müziği duydular.

Ara sıra biri diğerine, "İyi misin?" diye sordu, diğeri de "Evet, sen?" diye cevapladı.

Yol boyunca birbirlerine tutundular.

Birlikte caddeler boyunca yürüdüler ve Maggie'nin aklından başka bir insana ilk defa bu kadar yakın olduğu, ilk defa başka birini bu kadar iyi anladığı geçti. Kız kardeşler gibiydi-

ler. Sam'ın ölmeden hemen önce söylediklerini ve onu nasıl sevdiklerini düşündüler. Maggie Coral'a sarıldıkça, Coral da ona sarıldı, birlikte Sam'ın varlığıyla dolu bir dünyadaydılar.

Öylece yürüdüler, birbirlerine tutunarak, onları karanlıkta yalnız görerek almak isteyen taksileri uzaklaştırdılar. Bu dünyayı bırakıp gitmek istemediler. Bir taksinin kapısını açarak Sam'ın olmadığı bir dünyada yaşamaya başlamayı reddettiler.

O dünyada başka birini sevmek, en önemli ikinci şey olabilirdi ya da üçüncü hatta dördüncü, ama en önemli—yegâne—şey olamazdı, Sam için olduğu gibi.

Sonunda Maggie'ye Coral'la ikisi ayrı değillermiş gibi geldi. Birlikte nefes alıyorlar, birlikte iç çekiyorlardı ve onunla çok önemli şeyleri paylaşmış birinin yakınlığını hissetmenin rahatlığını duyumsadı. Düşünceleri bu hissin etrafında dolaştı, bazen kol kola, bazen el ele, kollarıyla birbirlerini sıkı sıkı sararak, başları birbirlerinin omuzlarına düşerek yürüdüler ve bu kadın onun rakibi, nefret ettiği, bebeğini kaçırmaya çalışan, onu kendine güvensiz hissettiren kadın olsa da bu hissin kaybolmasını istemedi.

İçine Coral'ın da aynı şekilde hissettiği doğdu.

Bunun hakkında konuşmadılar, ama Maggie bu yürüyüş boyunca aynı şeyleri düşündüklerini biliyordu—bir zamanlar birbirlerinden nasıl hoşlanmadıklarını ama artık bunun değiştiğini ve nasıl metin olmak istediklerini. Şu anki duygu hallerinin hayatlarının bu anına nasıl da uygun olduğunu biliyordu.

Yürüyerek Greenwich Village'den çıkıp Chelsea'ye kadar geldiler. Maggie gittikçe Coral'ın yanında olduğunun daha da farkına varıyordu. Onu bütün duyularıyla hissedebiliyordu. Acaba hep birbirlerinin hayatlarında olacak mıydılar, diye

merak etti. Kesin olan bir şey vardı; artık Coral'ı hiçbir şekilde incitmeyecekti.

Sonunda Coral konuştu. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Sanmıyorum" dedi Maggie güçlükle gülerek. "Ya sen?"

"Emin değilim. Yok ama sakalının olması lazım."

Birbirlerine döndüler, kollarını uzatıp sıkıca sarıldılar ve öyle kaldılar.

"Sam öldü" dedi Maggie ağlamaklı bir sesle.

"Oh, Tanrım" diye inledi Coral.

Uzulca geri çekildiler ve birbirlerini bıraktılar.

25. bölüm

Luis Francisco'nun nerede olduğunu biliyordu. New York'un en iyi doktorları hayatını kurtarmaya çalışırken Francisco'ya karşı yapılan suçlamaları sessizce ortadan kaldırmak, hastane odasının kapısındaki polisleri oradan uzaklaştırmak, kendisinin kaçırma girişimindeki rolünü sildirmek ona yarım milyon dolara mal olmuştu. Beyaz fahişe Coral Anders bunu asla öğrenemeyecekti. Francisco onun çocuğun kaçmasına yardım ettiğini söylemişti. Beş milyon dolarına adios* diyebilirdi.

Luis Francisco'ya Coral'a bir şey yapmaması için yalvarmıştı. Şimdilik bir şey yapmamalıydı. Coral'ın yeniden güvenini kazanacak, çocukla artık ilgilenmediğini düşünmesini sağlayacak, sonra da çocuğa ulaşmak için ondan yararlanacaktı. Bir sonraki hamlesinden emin değildi. Belki onu bir çakala verir ve ailesinin yaşadıklarını yaşamasını sağlardı.

Biri Luis'in yatak odasının kapısını çaldı. "Si?" dedi ve kapı açıldı.

Gelen, limuzinin içinde bebeği almak için boşuna bekleyen Evaristo Salati'ydi. Luis ona bir gecikme olacağını ve muhtemelen uzun süreceğini söylemişti, ama Evaristo beklemeye karar vermişti.

Luis, Viktorya tarzı salon koltuklarından birinde oturup neredeyse sayısız bira içerek gergin bir halde televizyonda kanal değiştiriyor, sessizce Francisco'nun kurtulması için Gua-

* *Elveda.* (ç.n.)

dalupe Bakiresi'ne dua ediyordu. Onu bulmaya çalışarak geçen o iki saatte Luis'in savunma mekanizması çökmüştü.

Salati onu teselli ediyordu.

Evaristo Salati diğer Viktorya koltuğuna otururken Luis utanarak gözlerini kaçırdı.

“Hastaneden başka bir haber var mı?” diye sordu Evaristo.

Luis hıçkırmamaya çalıştı, ama Evaristo bir anda yanına geldi. Luis kendini dini yeminini hiçe sayabilecek ve ikisinin de erkekliğine leke sürebilecek bu rahip tarafından kucaklanmış olarak buldu.

Öpüşmediler, öpüşmemişlerdi de. Cinsellikle ilgili bir durum yoktu. Sadece kol kola, göğüs göğüse birbirlerine sarılmışlardı. Luis trajik bir şekilde hayatın adil olmadığını inkâr etmenin pişmanlığı içinde tekrar tekrar *ya que, ya ni modo* diyor ve Tanrı'ya Francisco'nun ölmemesi için dua ediyordu.

“Sana yalan söyledim” dedi Evaristo.

Luis kımıldamadı. “Ne hakkında?”

“Senin her zaman farkındaydım. İş için Theomund'u ziyaret ettiğim o yıllar boyunca bazen sadece seni görmek için geldiğimden hiç şüphelenmedin mi?”

Luis gözlerini kapattı. “Hayır, hayır, hayır.”

Evaristo ayağa kalktı ve pencerelere doğru gitti. Rudolph Valentino gibi görünüyordu.

“Şu şarkıyı hiç duymuş muydun? Aslında Walt Whitman'ın bir şiiridir.” Salati ağzını açtı ve binlerce hayranı olan bir şarkıcı gibi şarkı söyledi:

Ah, sen, belki birlikte olurum diye gizliden gizliye
Hep yanına geldiğim;
Yanında dolaşırken, yakınında otururken ya da

Teneffüs ederken aynı odanın havasını,
Habersizken sen, içimde senin için
Oynaşan o kıvılcımlardan

Luis'in bugüne kadar duyduğu en tatlı ve dokunaklı melodiydi bu. Ona 'el patron' olduğunu bile unutturmuştu. Eğer Tanrı erkeklerin sadece kadınları, kadınların da yalnızca erkekleri sevmesini istiyorsa neden yüreğine böylesi duygular vermişti?

Evaristo fısıldadı. "Luis, senin için rahipliği bırakabilirim. Bunu yaparım."

Luis, titremeyip sağlam durmak için kendini zorladı. "Benimle gel" dedi ve ayağa kalktı.

Evaristo'yu salona götürdü. Ona Aileen, Juan, Cyntia, Eduardo ve Roberto'nun etrafları çuha çiçekleriyle çevrili heykellerini gösterdi. Her duyduğunda onları yüreğine geri getiren o rahatsız edici müziği çaldı.

"Bunlar benim ailem. Çölde öldüler, ama ölen sadece onlar değil. Bunun sonu yok. Bu göçmenliğin sonu gelmeyecek. Ne kadar kanun çıkarılırsa çıkarılsın, sınıra ne kadar çok asker koyulursa koyulsun ya da çakallar ne kadar acımasız olursa olsun. Bu bitmez. Sınır fazlasıyla uzun ve halkım da fazlasıyla fakir. Eğer onlara yardım etmezsek bir sürü Aileen ve Juan ölecek. Uyuşturucu kartelleri onlardan beslenecek, onları yok edecek. Bir sürü Cyntia, Eduardo ve Roberto. Hepsi de yaşamayı hak eden insanlar."

"O zaman bu senin için tam olarak La Reconquista değil" dedi Evaristo. "Halkla ilgili."

"Evet. Halkla ilgili."

Evaristo Luis'in Bakire Heykeli'nin önünde haç çıkardı ve çuha çiçeklerinin içinde diz çöktü.

Giriş salonundaki Fonteyn ve Nureyev Heykeli'nin altında Maggie ve Coral son kez kucaklaştı.

“Umarım arkadaşın Francisco hakkında iyi haberler alırsın. Bebeğimin peşinde olsa da ölmesini istemem.”

“Haber gelmedi. Bu durum bir şeylerin ters gittiği anlamına gelir, ama bu benim sorunum, senin değil.”

Maggie geriye doğru bir adım attı.

“Sen buradan gidince” dedi Coral. “Sam bir kez daha ölüyormuş gibi olacak.”

“Bir de bana sor.”

“Pekâlâ. Eğer bunu kendi başına yapmakta kararlıysan—”

“Bu bebeği kendim yaptım; onu kendi başıma kurtaracağım.”

“İhtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Maggie kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Peter araba koltuğu-bebek sandalyesi karışımı şeyin içinde duruyordu. “Teşekkür ederim, Coral. Kocam illa ki başka bir kadınla olacaksa, bunun sen olmandan memnunum.”

Coral göz kırptı. “Ve benim sevdiğim adam da başka biriyle evlenmek zorundaysa, seninle evlendiği için mutluyum.”

Maggie, “Senin aksine Coral, ben başka birini hiç sevmemişim” demekten kendini alamadı.

Coral kıkırdadı. “Dün akşam bahsettiğin Adamo denen adamı da mı?”

Aralarındaki geçici yakınlık yavaş yavaş kayboluyordu ve bunun farkındaydılar.

“Tekrar teşekkürler, Coral. Konuyu burada kapatalım.”

İkisi çok farklı insanlardı. Normal şartlarda birbirlerini

tokatlamaları, polise ihbar etmeleri, uzaklaştırma emri çıkartmaları, birbirlerine binlerce defa 'orospu' demeleri gerekirdi—aralarında şiddetli bir rekabet olan kadınların yaptığı sıradan şeyler.

Maggie yeniden Coral'dan nefret edemezdi artık. Kendini asla onun yerine koyamayacağını biliyordu.

Asansöre binip lobiye indi. Range Rover, Porsche hırsız kapıcı Chris tarafından yardımsever bir şekilde hazırlanmış, anahtarı üstünde garaj yolunda bekliyordu.

Maggie arka kapıyı açtı. Bebek koltuğunu güvenli bir şekilde yerine taktı ve Peter'ı içine koyup kemerini bağladı. Direksiyona geçerken Coral'ın ona verdiği ince kapüşonlu elbiseyi bir yere taktırmamaya özen gösterdi. Gelinliği ve sabahlıkları dışında giydiği en seçkin giysiydi bu—Coral'ın bunu almak için bedenini satmış olması elbiseyi lekeliyordu, ama Maggie'nin giyecek başka bir şeyi yoktu.

Caddeye doğru sürdü. Sam'in zarfı açılmamış DNA test sonuçları el çantasındaydı. Sam ölmeden önce hastanede Peter ve Maggie hayatlarına devam edebilsinler diye ağzından örnek alınmasını istemişti. Maggie'nin test ekibiyle, kilisenin yakınlarındaki bir klinikte randevusu vardı.

Hudson Parkway'den 96. Cadde paralel geçişinden geçip, oradan sola dönerek Park Avenue üzerinden Harlem'e gidebilirdi. Jess'in doğduğu gece onun, Sam'in, Felix'in ve Frances'in Brown'ın adamlarından yürek parçalayıcı kaçışları Parkway'de yaşanmıştı.

Gideceği yol onu aynı yoldan geçirecekti. Tek farkla: 96. Cadde paralel geçişine, Maggie güneyden geliyordu. Felix'in Cliffs Landing'deki kulübesi ise kuzeydeydi. Felix ve ailesinin orada olup olmadığını merak etti.

O gece Sam onu Brown'ın adamlarından korurken nere-

deyse ölecekti. Dün yine aynı şeyi yapmıştı—bu defa yaptığı şey hayatına mal oldu. Hudson Nehri’ni görmek istedi, çünkü Sam orayı çok severdi.

Bir kırmızı ışıktaki durunca kiliseyi aradı.

“Ciao” diye açtı telefonu Adamo.

Bir an için Maggie dünyanın ne hale geldiğini düşündü. Siyahlara ait bir kilisenin telefonunu bir İtalyan açıyor ve siyah bir kadın bir Meksika Yerberia’sında doğum yapıyor. Belki bu da Tanrı’nın planıydı.

“Ciao, Adamo.”

“Maggie? Neredesin, Maggie’m? Neden beni aramadın? Sam’in öldüğünü duydum. Senin için çok üzuldüm. Çok üzgün olmalısın. Belki de kalbin kırılmıştır. Bunu anlarım. Peter’ı buldun mu?”

“Evet Adamo, buldum.”

“Oh, bu harika. Mia cara, keşke kocanı öldüreceğimi söylediğimi unutabilsen. Çok yanlış yaptım öyle demekle. Düşünsene bir bebeğin babasını öldürmek.

“Üzülme Adamo. Peter’ı DNA testi için kilisenin yakınındaki bir kliniğe götürüyorum ve—”

“Ah! Orada buluşuruz. Hemen oraya gidiyorum. Sen geldiğin zaman orada olurum.”

Maggie gülümsedi. “Sen iyi bir arkadaşınsın, Adamo.”

“Sana seni sevdiğimi hatırlatmayacağım, mia cara, çünkü kocan daha yeni öldü. Henüz çok erken.”

Maggie’nin sesi titredi, “Evet Adamo, fazlasıyla erken.”

96. Cadde paralel geçişine gelirken telefonu kapattı. Yola girdi ve ilk kırmızı ışıktaki durdu. Sam’in onları korumaya hazır bir şekilde arka koltukta olduğunu neredeyse hissedebiliyordu. Arkaya Peter’e baktı, uyuyordu ve Sam’in bir şekilde yakınlarda olduğu hissine tutundu. Duran arabaların aralarının

dan geçen bir adam gördü. Sonra iki kişi olduklarını gördü. Hayır, üç kişi.

Oh hayır! Oh, Sam!

Bunlar 'sicario'lardı, Francisco'nun Coral'ın aşağılayarak söz ettiği adamları—Peter'ı kaçırmaya çalışanlar.

Range Rover'a doğru koştular ve kapılara uzandılar. Kapıları kilitlemiş miydi? Telaşla genel kapı kilidini aktifleştirdi. Yılmayan adamlardan biri güpegündüz sağ arka camı kırdı ve içeri uzandı.

Peter uyandı, ağlamaya başladı.

Kavşakta önündeki arabayla arasında güvenli mesafeyi bırakmış olan Maggie, avazı çıktığı kadar bağırdı ve gaza bastı. Önündeki arabaya çarpınca araba sarsıldı. Işıklar değişti. Araba yola devam etti.

Maggie hızlandı, ama adam çamurluğun üstünde duruyordu. Korkudan çığlık çığlığa bağırarak Peter'ı almak için uzandı.

"İmdat! İmdat!" diye bağırdı Maggie. Hiç kimsenin duymadığından emindi. Herkes bir televizyon programı çekildiğini sanıyor olabilirdi.

Sam! Sam! Ne yapacağım?

Direksiyonu bırakmadan Peter'ı almak için arkaya uzandı, ama adam ellerini itip onu uzaklaştırdı.

Sam! Sam!

Deli gibi gaza bastı ve içgüdüsel olarak bir trafik ışığına doğru sürdü. Dört çekişli Rover'ı kaldırıma çıkardı ve adamı arabayla direk arasına sıkıştırdı. Adam acıyla bağırarak yere düştü.

Tanrı'dan bağışlanma dileyerek hızla caddelerde ilerledi, vücudu titriyordu. Bütün duyuları alarm durumundaydı. Durmayacaklardı. Bebeğinin peşindeydiler ve onu alana kadar da durmayacaklardı. DNA testine inanırlar mıydı?

Peki ya DNA testi Peter'ın Sam'in çocuğu olmadığını kanıtlarsa? Jess, bir dokunuşla orada başka bir mucize çocuk yarattıysa? Bunu bir testle kanıtlama riskine girmeli miydi?

Artık bu şekilde yaşayamazdı.

Sanki Sam arabanın içinde ona rehberlik ediyormuş gibi Maggie ne yapacağına karar verdi. Adamo'yu aradı ve telefon açılınca "Ben gelmiyorum" dedi.

"Neden? Ne oldu? Nereye gidiyorsun?"

"Geri dönüyorum."

"Nereye geri dönüyorsun?"

"Eskiden çalıştığım binaya geri dönüyorum." Maggie bunu söylediğine inanamıyordu. Tam tersi yönde gidiyor olmalıydı, ama sanki direksiyonu Sam çeviriyor gibiydi.

"Hayır!"

"Beni durduramazsın."

"Mia cara, hayır!"

Maggie telefonu kapattı ve Peter'ın neredeyse kaçırılacağı, Brown'ın adamları Sam'i vurduğunda Jess'i dünyaya getirdiği, Felix Torino Kefeni'nden DNA elde etmeye çalıştığı günlerde birlikte yürüyüş yaptıkları Central Park'a doğru sürdü. Eski Boston Yolu'ndan kalma bir işaretin yanına doğru ilerledi. Mantığı bir zamanlar kölelerin yaptığı gibi kaçmasını söylüyordu. Onu Beşinci Cadde'ye götüren neydi? Maggie arabayı Felix'in binasının önündeki kaldırıma park etti. Kapıcı aceleyle çıkıp buraya park edemezsiniz gibisinden bir tavırla yanına gelince ona Luis'i görmeye geldiğini söyledi.

Öyle deyince kapıcı onun için arabanın kapısını açtı. Maggie, Peter'ın emniyet kemerlerini çözdü ve onu kollarına aldı. Yeşil tentenin altındaki kırmızı halıya ayak basınca kapıcı ona ağır cam kapıya doğru yol gösterdi ve pirinç koluna uzanarak kapıyı açtı. Maggie, Felix için çalışmış olduğu binanın mermer

merdivenlerinden aşağıya indi. Artık ona burası boş gibi geliyordu. İçerinin havasına bakarak Rossi'lerin buradan gittiğini, Sam Duffy'nin—iyi yürekli, akıllı, ölümüne hovarda, ama sevgi dolu, çok sevecen—burada olmadığını hatırladı.

Maggie yerden duvara kadar olan aynalarda kendine ve Peter'e baktı. Binanın güvenlik görevlilerinin de ona baktığını ve çatı katının sahibini, onun burada olduğu konusunda uyardıklarını biliyordu. O kucağında kutsal bir çocuk taşıyan Siyah Meryem Ana mıydı, yoksa Peter sıradan bir bebek ve o da bir zamanlar rahmini çılgın bir bilim insanına kiralamış bir hizmetçi miydi?

İnce, kapüşonlu beyaz elbisesinin içinde kendini göz alıcı Jan Dark gibi hissediyordu—şenlik ateşini yakmaya hazır. Bu Maggie için uygundu. On iki yıl önce bu aynada kendine bakmış, yepyeni Graham Smith şapkasıyla gurur duymuştu. Jess öldüğünde bu aynaya siyah yüz örtüsüyle bakmıştı. Hayatının sonu olabilecek bu anda yine aynı aynada kendine bakmasında bir sakınca yoktu.

Peter kucağına gömülmüş, minik, tombul ayağını sallıyor, Maggie'nin elbisesinin önündeki büyük düğmeyi tutmaya çalışıyordu. Ulaşamayınca huysuzlandı ve Maggie onu sallayıp Adamo'nun şarkısını mırıldandı, "O Sole Mio."

Asansördeki *L* ışığının yandığını gördü.

"Mia cara" dedi biri.

Arkasına döndüğünde Adamo'yu gördü. O sıcak gülümsemesi ve kaygısız tavrı yerini dehşet dolu bir görünüme bırakmıştı. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelmişti?

"Gidelim buradan, Maggie'm! Sana yalvarıyorum!"

"Hayır, Adamo."

Kalbi deli gibi çarpıyor, gözlerinden sağanak yağmur gibi yaşlar boşanıyordu. "Jess benim yanımda. Sam benim yanımda."

da. Tanrı benim yanımda. Ölümün gölgeli vadisinde yürüsem bile.”

Asansör geldi. Maggie asansöre bindi.

Adamo da arkasından bindi. “Ben de senin yanımdayım.”

Asansör yükselirken el ele tutuştular.

Kapılar açıldığında Luis Moctezuma orada durmuş, değerli taşlar, mücevherler ve kristaller, giriş salonunun duvarındaki arkadan aydınlatmalı bölmelerde parlıyordu. Luis’in ayağında çizmeler, belinde gösterişli bir kuşak, elinde de gümüş bir bıçak vardı.

“Eğer bir numara yaparsan senyor, kadının yüzünü doğrarım” dedi Luis.

Peter huysuzlandı.

“Bırak kadının elini” diye emretti Luis.

Adamo bırakmadı.

“Asansörden çık, Maggie Duffy. Sen, senyor orada kal, tabii onun ölmesini istemiyorsan.” Bıçakla Maggie’yi işaret etti.

Adamo onun elini bıraktı. Maggie asansörden çıktı. Bıçağını Maggie’ye doğru tutan Luis asansörün içine doğru eğildi ve lobi düğmesine bastı.

Kapılar kapandı. Adamo gitmişti.

Luis, gözleri fal taşı gibi açılmış olan Peter’e baktı. “*Gracias a Dios! Aquí está el niño.*”

Korku içindeki Maggie haykırdı, “İngilizce konuş!”

Luis ona sert bir ifadeyle baktı. “Evet, burası gringoların şehri, ‘İngilizce konuş! Bize boyun eğ!’ Peki, biz size ‘İspanyolca konuşun, Senyora Duffy’ desek nasıl olur?”

“Ne?” dedi Maggie kuşkuyla. “Böyle bir anda tıpkı senin İspanyolca konuşman gibi kendi seçimim olmayan bir dille ilgili şikâyetle mi bulunuyorsun?”

“Ben melezim!”

“Hıh? Ben de!”

Luis burnunu çekti. “Meksikalı-Amerikalılarla, Afrikalı-Amerikalılar arasında neden savaş olduğunu şimdi anlıyorum.”

“Öyle bir savaş mı var?” dedi Maggie. “Kimse bana bundan bahsetmedi. İnsan insandır. Aslına bakarsan, senin Meksika’yla ilgili ne problemin varsa, benim de Afrika’yla ilgili benzer bir problemim olabilir.” Gülümsemeye çalıştı. “Belki bunun hakkında konuşabiliriz.”

“*Mujer estúpida! Çocuğu bana ver*” dedi Luis. Gümüş bıçağı sanki kesip çıkaracakmış gibi Maggie’nin kalbine doğrultmuştu.

Maggie Peter’ı kendine yaklaştırdı.

“Çocuğu bana ver!”

“Neden?” diye haykırdı. “Neden, neden, neden?”

Küçümseyici bir bakış fırlattı. “Eğer çok merak ediyorsan, La Reconquista için. Ver şu çocuğu bana!”

“Recon ne? Sen eskiden burada uşaktın. Neler oluyor?”

Luis titremeye başladı. Maggie’nin anlamadığı kelimeler mırıldandı. Hızlı bir adımla ona yaklaştı, eliyle Peter’ı alttan tuttu ve bıçağın sapıyla Maggie’nin başına vurdu. Maggie kafasının yan tarafının patladığı hissini veren bir acı duydu ve beyaz bir ışık gördü, ama yere düşmedi. Sadece sersemledi ve korkuyla çığlıklar atan Peter’ı sıkı sıkı tuttu.

Luis bıçağı Maggie’nin boğazına dayadı. “Onu bana ver, yoksa seni öldürürüm! Bir kişinin halkımı kurtarmama engel olmasına izin vermem!”

“Halkını kurtarmak mı?” dedi Maggie güçlükle nefes alarak. “Durma o halde. Yap şunu. Artık daha fazlasına dayanamayacağım. Tanrı benim anne olmamı istemiyor, bu gün gibi ortada. Artık Tanrı’yla münakaşa etmeyeceğim ve senden de kaçmayacağım!”

Luis kaşlarını kaldırdı ve bıçağı Peter'ın boğazına yöneltti.

Hıçkıra hıçkıra ağlayan Maggie haykırdı, "Onu öldürürsen, beni de öldür. Bir çocuğu daha kaybetmeye dayanamam. Bununla yaşayamam. İkimizi birden öldür. Hadi durma, yap bunu!"

"Sen kendini Meryem Ana sanma cüretinde mi bulundun?" diye bağırdı Luis. "Ama değilsin! Sen de fahişenin birisin!"

Elini uzattı ve Maggie'nin ince, beyaz elbisesini çekerek yırttı. Luis elbiseyi yırtarken Maggie, Peter'ı tutmaya çalıştı, ta ki üzerinde beyaz külotu, toparlayıcı sütyeni ve *üst bölümü* göbeğinden yukarı kadar çıkan külotlu çorabıyla kalana kadar.

Luis geriye doğru bir adım attı ve kahkahayı bastı. Bıçağı elindeydi.

Bir şeytan mıydı, yoksa deli mi? Maggie *çaresizce* tavana doğru baktı ve dua etmeye başladı. "Tanrım, benim Maggie. Beni duyuyor musun?"

Luis daha da yüksek sesle gülmeye başladı.

"Bu zor anımda beni duy. Ben senin hizmetkârın, Maggie Duffy. Yardıma ihtiyacım var. İstiyorum. ..."

"Kapa çenenini!" diye bağırdı Luis.

"Arıyorum. ..."

"Kes sesini dedim!"

"Kapını çalıyorum. Senden Peter'ı, oğlumu kurtarmanı istiyorum. O başka bir İsa olsa da, olmasa da *küçücük bir çocuk*."

"Şu çenenini kapatacak mısın?"

"Sana inanıyorum. Hep inandım. Şu anımda bile seni yüreğimde hissediyorum."

Luis alaycı bir şekilde güldü. "Sana ne olduğunu söyleyeyim, Senyora Duffy. Sen appp-tal bir kadınsın! Salak iç çama-

şırları giyiyorsun! Ve Senyora, çirkinsin, hem de çok çirkin, bunu biliyor muydun? Muhtemelen duygularını incitmemek için hiç kimse sana bunu söylememiştir.”

“Tanrım, ben Maggie Duffy. İstiyorum. Arıyorum. Yalvarıyorum! Şu an benim için bir dağı yerinden oynat!”

Luis kıkırdadı, “*Sen büyük olasılıkla tanıdığım en aptal kadınsın. Bunu sen bu hale getirdin. Ne cüretle olmadığın bir şey olduğunu iddia edersin? Senin oğlun da bütün halkın gözü önünde sahtekârlık yapmak şöyle dursun, hayatta kalma şansı bile olmayan milyonlarcasının arasında sadece bir çocuk. Halkımın oğluna ihtiyacı var. Onu bana vereceksin.*”

“Bir dağı yerinden oynat. Lütfen!”

Maggie biraz sonra ne olacağından emin değildi, ama sanki havayı gül kokuları sarmış gibi geldi. Odada göz gezdirip kokunun nereden geldiğini bulmaya çalıştı. Guadalupe Bakiresi’nin Tepeyac Dağı’nda kendisi için güller yarattığı Juan Diego gibi hissetti.

Luis’in soluk soluğa kaldığını fark etti. Sonra oda bir şekilde ışıkla doldu. Luis’in bıçağını düşürdüğünü ve dizlerinin üstüne çöktüğünü gördü. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Sonra yine İspanyolca konuşmaya başladı.

“*Nuestra Señora de Guadalupe!*” diye haykırdı.

Bundan sonrası daha da garipti. “Leydim, ben Luis, naçizane hizmetkârınız. Bana görünmeyi bahşederek beni kutsadınız.”

Gözleri çok garip görünüyordu. Maggie gözlerinin önünde ellerini salladı, ama Luis tepki vermedi. Gördüğü her ne ise, Maggie değildi.

Sonra Luis onu şok ederek eğildi ve ayağını öptü.

Maggie ona bakakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve buradan gitmek için uygun bir zaman olduğuna karar verdi.

Maggie asansöre doğru ilerledi, ama Luis onu Teresita'nın anlattığı hacılar gibi dizlerinin üstünde takip etti. Yüzünde mutlu bir ifade vardı. *Gözlerinde öfke ya da tehlikeden eser yoktu. Maggie asansörün düğmesine bastı. Luis hâlâ dizlerinin üzerindeydi—sanki ağırlığı yokmuş gibi hareket ediyordu. Brown'ın giriş salonunda değil de havada diz çökmüş gibiydi. Onun her kim olduğunu sanıyorsa onunla konuşmaya devam ediyordu. İspanyolca konuştuğu için Maggie ne dediğini anlayamıyordu.*

Ellerini dua eder gibi birleştirdi ve sonra Maggie'nin ayaklarına dokundu.

Şükür ki asansör her zamankinden daha çabuk geldi ve Maggie asansöre bindi. Luis de binmeye çalıştı, ama Maggie bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Korkutucu olmasının umduğu bir sesle, "Hayır!" diye bağırdı ve elini kaldırdı.

Luis geri çekildi. Ruhu kurtarılmış biri gibi yüzünü yere kapattı. *Asansör kapıları kapanırken ayağa kalktı ve kollarını açtı, "Gracias, gracias, gracias Senyora!" Maggie onun bu bağlılığı karşısında ağlamak istedi, ama yapmadı. Bunu görmesi gerekiyordu.*

Ağlamak yerine, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim Tanrım" dedi aşağı inene kadar.

Lobiye vardığında Adamo oradaydı. Yanında da polisler vardı. Adamo çağırmıştı onları. Luis Moctezuma'nın evine sebepsiz yere baskın yapamayacaklarını söylemişlerdi. Adamo'nun elinde bir kadın ve bebeğinin orada zorla tutulduklarına dair bir kanıt var mıydı? Dahası bu iddia edilen suç raporu eden kişi bir Amerikan vatandaşı mıydı? Adamo'nun vizesi, pasaportu ve göçmenlik belgeleri neredeydi?

Tam o sırada Maggie geldi.

Onu gördüler ve saygılı bir şekilde iyi olup olmadığını sordular.

O da, “İyiyim” dedi.

Maggie Adamo’yu kolundan tuttuğunda ona engel olmadılar. Maggie’nin diğer kolunda da Peter’le dışarı, binanın kırmızı halısının üzerine çıktılar ve Maggie New York havasını içine çekti.

Maggie oradan geçen birinin aval aval kendisine baktığını fark etti. Şüphesiz bu manzaranın akşam haberlerinde yer alıp almayacağını merak ediyordu. Beşinci Cadde’nin bu taraflarında üzerinde sadece beyaz külot olan bir kadının kaldırımında dikildiğini görmeye alışık değillerdi.

“Burada bekleyin” dedi kapıcı ve kiracıların otoparkına park ettiği Range Rover’ı getirmeye gitti.

Arabanın gelmesini beklerken Adamo herhangi birinin onlara yaklaşması ihtimaline karşı ortalığı kolladı. Biraz zaman geçtikten sonra araba geldi.

Maggie Adamo’nun güzel bıyığına dokundu. “Bizim için buraya gelmene sevindim.”

O da, “Seni seviyorum, mia cara. Senin de beni seveceğin o günü hep bekleyeceğim” dedi.

Peter neşeli bir şekilde sesler çıkardı ve Maggie onu öptü. Yüreğinin kralları ölmüştü; yaşasın yeni krallar!

EPILOG

Üç yıl sonra Michoacan'da bir çiftlikte Francisco yeni Aztek kısırağını gezdiriyordu. Onu başka bir çiftlikte yarış kazanmış bir aygırla çiftleştirmişti ve kısrağı şu anda doğumun ilk aşamasındaydı.

“Her şey yolunda, Uyuyan Güzel. Sorun yok” diye mırıldandı ata.

Çiftlik evinden bir Meksika serenadı duyuldu, “Le Feria de las Flores” Çiçek Panayırı. Evden hamile bir kadın çıktı ve ona seslendi. Kadın eliyle belini tutuyordu. Evinin bahçesine ektiği çiçek bu kadındı.

“Francisco, annen telefonda.”

Annesi düğünlerine gelmemişti. Aile içindeki dedikodulara göre Francisco bir mujer putita'yla evlenmişti, bir beyaz fahişeye.

Kadın seslendi, “İlk torunu doğduğunda burada olmak istediğini söylüyor. Ona ne diyeyim?”

Francisco Coral'a gülümsedi. “Sen nasıl istersen.”

Coral bir an düşündü, sonra kin tutmamaya karar verdi. “Bırak gelsin.”

Francisco başıyla onayladı.

Verandada Coral'ın arkasında kızıl saçlı kızları oynuyordu. “Anne, baba kardeşim ne zaman gelecek?”

“Yakında preciosa” dedi Francisco.

Francisco, Coral'ın kızını yerden kaldırdığını gördü. Baba-

sının kim olduğunu anlamak için DNA testine gerek yoktu. O dünyaya geldiğinde Francisco üç gün boyunca Coral'la konuşmadı. Sonra geri geldi ve doğum belgesini imzaladı. Ailesine de karısını ve kızını kabullenene kadar Michoacan Çiftliği'ne gelmemelerini söyledi.

Coral'ın ikisinin babasını da onurlandırmak için Samant-ha Miguel adını verdiği kızıl saçlı kızı öptüğünü gördü.

Vatikan birçoklarının Vatikan'ın Prensi olarak gördüğü Evaristo Kardinal Salati'nin kaybıyla şaşkına dönmüştü. Onun ayrılmasından kısa bir süre sonra Milagro de la Virgen, 'Meryem Ana Mucizesi' adında büyük bir yardım organizasyonu kuruldu, ama hiç kimse sahiplerinin kimliğini bilmiyordu. ABD'deki birçok şubesinin her birinde Latin göçmenlere ücretsiz İngilizce kursları ve almayı akıl eden beyazlara yüksek fiyatlı İspanyolca kursları veriliyordu.

Milagro de la Virgen'in Meksika'da Francisco'nun adamlarının koruması altında büyük ve uzun vadeli hedefleri vardı. Bunların ilki insanları zenginin ve fakirin hayatın başlangıcında ve sonunda aynı olduklarına ikna etmektir. Uyuşturucu kartellerinin desteklediği ve ekonomiyi kötüleştiren sistematik yozlaşmayı ortadan kaldırmayı başardılar. Bu, ülkedeki büyüme oranını artırdı ve Meksikalılar hayatta kalabilmek için yasadışı yollardan sınırı geçmek zorunda kalmadılar.

Milagro de la Virgen Meksika'yı, geçmişi onurlandırırken geleceği düşünme, fetihçilerin bıraktığı negatif öz saygıyla yüzleşme ve nihayet hükümetin elini vatandaşın boğazından çekme konusunda cesaretlendirdi.

Basının Yerberia Guadalupe'ye olan ilgisini yitirmesi üç aylık bir zaman aldı. Teresita bunu umursamadı, çünkü bisikletli bir adam ona üzerinde iade adresi bulunmayan içi nakit parayla dolu büyük bir zarf getirmişti.

Maggie Clarissa Johnson Duffy Morelli, hiçbir zaman DNA testi yaptırmadı. O, Adamo ve Peter ortadan kayboldular. Bazıları onların İtalya'nın büyük ve güzel kuzey göllerinden birinin kıyısındaki başka bir villada yaşadıklarını söylüyor.

—SON—

Yazar Hakkında

J. R. Lankford, Booklist'in yıldızlı bir eleştiri yazısında "Harika bir kitap" dediği, *The Jesus Thief* (Türkiye'de *Torino Kefeni* adıyla yayımlandı) adlı bilimsel-gerilim kitabının yazarıdır. Bu kitap 2003 yılında yayınlanmış, birçok farklı dile tercüme edilmiş, film hakları satın alınmış ve Kopenhag Üniversitesi'nde "Edebiyatta Genetik Bilimi" dersinde okutulmuştur. Serinin ikinci kitabı *Secret Madonna* (Türkiye'de *Tanrı'nın Kayıp Oğlu* adıyla 2013 yılında yayımlandı), 2008 yılında yayımlanmıştır. Kendisi Texas'ta eşiyle birlikte yaşamakta ve serinin bir sonraki kitabı üzerinde çalışmaktadır.

Kardeşim, opera tenoru, ömür boyu arkadaşım ve sırdaşım, son derece zeki ve bir nezaket timsali olarak bütün kitaplarım-
da bana yardımcı olan John Porter Rhines'ın anısına. Koroda
bana da bir yer ayır, John.

Paha biçilemez ilk okurlarım Frank Lankford ve Chuck Schwager'e *Torino Kefeni* serisi bölümlerinin ilk nshala-
rını ben yazarken okuyup yorum yaptıkları için minnetta-
rım. Jos Rodea ve Bechy Soria harika geri bildirimler yapıp
İspanyolca'da yaptığım hataları düzelttiler. Dil ve Meksika
kültürüyle ilgili başka hatalar varsa, hepsi tamamen bana ait-
tir. Her zamanki gibi kurucusu olduğum internet üzerindeki
Çalışma atölyesi NovelPro'nun eşsiz üyelerine özellikle teşek-
kr ederim. O yetenekli yazarların eleştirileri bir sonraki b-
lmleri şekillendirmeme yardımcı oldu.

Rahmetli annem-babam—ben dört yaşındayken aramız-
dan ayrıldığından beri ruhu hep benimle olan, ilk romanını
tamamlayamamış, Jacinto Aneille Rhines, Sr. ve evimizi ki-
taplarla, aklımı fikirlerle ve 2006 yılında ölene kadar yüreği-
mi sevgiyle dolduran, şair Julia Watson Barbour—olmasa bir
yazar olamazdım.

Frank Lankford onların bıraktığı yerden devam etti. Bana
inandı ve daha tek satırım yayımlanmadan uzun zaman önce,
en son teknoloji ürünü bilgisayarlar ve malzemeler, ülke dı-
şına yaptığım araştırma gezileri ve başvuru kaynakları konu-
sunda destek oldu. Sana sonsuza kadar teşekkür etsem, yine
de yetmez, Frank.

